

Aida Demská

Poznání

Aida Demská

Díl 2.

Kapitola 1.

Sama sebe jsem se ptala, jestli má vůbec význam, ptát se Jacoba, proč nemá rád faeské úřady. U Davida na společenském večeru se s některými bavil. Mohla jsem se zeptat Roberta, ale od narozenin jsme se neviděli. Objevoval se, když se chtělo jemu. Telefon mi přestal brát od doby, kdy jsem se vrátila z nemocnice. Na nočních lovech se za mnou táhl jako tajuplný stín. I když jsme se oba změnili, stále jsem ho milovala. Zápletka s Willem vypadala spíš jako náhražka za něco, co nemohu mít.

Po několika týdnech, kdy jsme se opravdu dobře poznali, jsme si uvědomili, že jsme každý úplně jiný. Styky s vlkodlaky jsem neomezila. S mladým vlkem jsme i nadále zůstávali spřízněnými dušemi. Robert se z mého života začal pomalu ztrácet, krom občasného polibku a pár krátkých vět, jsem o něm skoro ani neslyšela. Vnitřní bolest mě poučila, abych se dál nesnažila o nějaký vážný vztah. Po tom, co jsme zabili fae, který nás zradil, jsme se potýkali s dalšími problémy a všichni jsme tušili, že to je teprve začátek.

Uplynul týden od návštěvy fae Woodové, která vyšetřovala Tommyho případ, který se zapletl s Organizací menších sekt, zkráceně OMS. Joy si mě odchytl u Perryho.

„Ke mně do kanceláře.“ Podíval se na mě přísně.

„Něco se děje?“ Netušila jsem, proč bych měla jít do kanceláře. Šéf se na mě stále díval s výrazem neptej se a pojď, ale nepromluvil. Následovala jsem ho do jeho pracovny. „Hrajeme bobříka mlčení?“ Zeptala jsem se ho, když za mnou zavřel dveře.

„Posad' se.“ Ukázal mi na křeslo.

„Děkuji, ráda postojím.“ Odmítla jsem.

„Myslím, že náš rozhovor bude na delší dobu.“ Pomalu přešel místnost ke svému oblíbenému oknu.

„Dobrá, tak to nepodstatné vynechej, ať tu nemusíme být celý den.“ Opřela jsem se o opěradlo masivního nábytku.

„Rada se shodla, že na tři měsíce budeš jako součást týmu vyšetřovatelů paranormálních jevů.“ Sjel mě dlouhým pohledem.

„To znamená?“ Propletla jsem si prsty rukou.

„To znamená, že si zabalíš věci a letíš do New Orleans. Samozřejmě to není jediná věc, kterou ti chci oznámit. Z laboratoře přišly hotové testy na tvou genetiku.“ Pořádně se vzpřímil a prošel za svým stolem k polici s knihami. Zatvářil se velmi důležitě.

„Mohl bys mluvit přímo k věci, zbytečně ztrácíme čas.“ Podívala jsem se na telefon.

„Mohla bys využívat schopnosti astrální bytosti.“ Zastavil se a díval se mi zpříma do očí.

„Jak?“ Přešla jsem ke křeslu a konečně do něj zaplula.

„Jde o spojení těla s astrálem. Je to magie, kterou ti nejsem schopen vysvětlit. Toto není můj obor, ale Perry ti k tomu snad řekne víc.“ Posadil se Joy ke svému pracovnímu stolu.

„Ale co Don?“ Přehodila jsem si nohu přes opěradlo.

„Prázdniny s Nikou? Myslím, že by se nezlobil.“ V jeho hlase zněla jistota.

„Nevím. Potřebuji chvílku na rozmyšlenou.“ Zvedla jsem obočí.

„Myslím, že už jsi rozhodnutá.“ Sklopil zrak se svému stolu šéf. „Zítra přijď s odpovědí.“

Tím náš rozhovor skončil.

Vrátila jsem se rovnou k Perrymu. „Prosím, sežeň mi Roberta.“

„Robert se vrátil do LA.“ Uklízel si ordinaci upír.

„Proč?“ Nechápala jsem.

„Na to se ptej jeho. Já s ním jen telefonoval.“ Otočil se ke mně.

„Tak se zeptám tebe, co víš o spojení těla s astrální bytostí?“ Posadila jsem se drze na jeho židli.

„Člověk může využívat různé schopnosti bytosti, se kterou se spojí. Tělo nestárne, ale také je neplodné. Plodnost samozřejmě nastává buď pod magickým vedením nebo odpojením se od astrální bytosti. Démoni i andělé se ve většině případů mohou rozmnožovat normálně, ale upíři a některé jiné druhy k tomu potřebují magické rituály a tak podobně.“ Řekl mi stručně i to, co jsem vědět nechtěla.

„No dobrá, ještě si to promyslím.“ Myslela jsem nahlas.

„Co si promyslíš? Je tu snad něco, co bych měl vědět?“ Opřel se o pracovní stůl.

„Joy ti všechno vysvětlí. Už musím jít.“ Rychle jsem se zvedla ze židle a proplula dveřmi. Rozhodně jsem do toho chtěla jít, i kdyby se na to ostatní nedívali stejně jako já. Třeba by to vyřešilo propast mezi mnou a Robertem, která se v poslední době dost prohloubila. Oba by jsme spolu mohli být po dlouhá léta.

„Halo, mluvím s tebou.“ Zamávala na mě Diana.

„Promiň, zamyslela jsem se.“ Opřela jsem se pořádně zády do židle.

„Něco se děje?“ Podívala se na mě pozorně kamarádka.

„Ale ne. Byla jsem u Joye a Rada mi nabídla práci v New Orleans.“ Natáhla jsem si pod stolem nohy.

„Don by jel s tebou?“ Usadila se ke mně blondýnka.

„Mohl by jet na prázdniny do Ruska. Myslím, že to není špatný nápad.“
Zajela jsem si prsty do vlasů.

„Uvidíš, co ti na to řekne.“ Zadívala se ke dveřím Diana. „Takže je to jen dočasně.“

„Asi tři měsíce.“ Ohlédla jsem se za sebe, abych zjistila, proč hypnotizuje prosklené dveře.

„Nikdo z toho moc nadšený nebude. Jacob ti to bude rozmlouvat, protože budeš sama. Hlavně jsi hnacím motorem nás všech.“ Vysvětlila mi celou situaci ze svého hlediska.

„Budu dělat s týmem na paranormálních aktivitách, takže budu mít přístup k dalším informacím. Rozhodně je pro mě hlavním cílem vyšetřovat, kde se nachází Rose a zbytek její partičky.“ Zvedla jsem obočí a pokusila se zjistit víc z Dianina zamyšleného výrazu.

„Teď jsi řekla chytrou věc. Kdy hodláš odletět?“ Vrátila se svým pohledem na mě.

„V následujících čtyřiceti osmi hodinách.“ V její tváři jsem uviděla nesouhlas. „Všechno vyřešíme za chodu. Jdu si sbalit věci.“

Tím jsem se vyhnula jakémukoliv dalšímu rozhovoru. Přemýšlela jsem, co všechno budu na tři měsíce potřebovat. Co takový vyšetřovatel nosí? Košile, rifle, sako, nebo všechno? Musela jsem na radu k Michaelovi.

Ve dveřích se objevil Don. „Něco se děje?“ Zastrčil si prsty do předních kapes.

„Chci ti něco říct, ale zůstane to mezi námi.“ Zavřela jsem za ním dveře. Don se posadil do volného křesla. Neotálela jsem s vysvětlením. „Pojeďu do New Orleans na tři měsíce.“

„Proč?“ Jeho pronikavé oči mě propalovaly zvědavostí.

„Spojit se s astrální bytostí. Znamenalo by to na tři měsíce zřejmě trčet v kanceláři. Mohl by jsi strávit dva měsíce v Moskvě a jeden měsíc se mnou, nebo být se mnou po celou dobu v New Orleans.“ Navrhla jsem mu.

„Sama budeš mít vlastních starostí nad hlavu. První varianta se mi celkem zamlouvá.“ Pousmál se rozumný a chytrý mladík. „Jen si dobře rozmysli, jestli opravdu chceš takhle změnit svůj život.“

„Po pravdě, rozmyslela jsem se hned, když mi to Joy řekl. Nemám co ztratit.“ Pokrčila jsem rameny.

„Opravdu nemáš co ztratit?“ Zasmál se.

„Co bych mohla ztratit? Lidský život, který stejně sdílím s démony, čarodějnicemi a ostatními bytostmi. Vždyť skoro všichni nestárnou a ty taky ne.“ Don věděl, že mám pravdu.

Přišlo dlouhé obětí a rozloučení. Rychle jsem se vydala za Michaelem. Byl zabrán do práce. Bílé krajkové šaty čistil od posledních zbytků nitek.

„Nádhera, pro koho jsou?“ Potichu jsem došla až k němu.

„Pro jednu zazobanou slečinku, která se chce vdávat.“ Přejel pohledem výsledek své práce. „Copak potřebuješ?“

„Budu tři měsíce v New Orleans a chci se zeptat, co nosí detektivové vyšetřující paranormální jevy.“ Sklouzla jsem pohledem na krásné šaty na ramínku v růžových odstínech s béžovými lesklými doplňky.

„Kostýmek, košile, roláky. Chceš pár typů, kde takové oblečení seženeš?“ Sjel mě pohledem kamarád.

„Já si nějak poradím. Třeba si vystačím s tím, co mám v šatníku.“ Mávla jsem nad tím rukou.

„Kdyby ne, stačí mi zavolat.“ Podal mi vizitku nějakého salonu. „V případě, že to samozřejmě nezvednu.“ Dodal, když si všiml mého nechápavého výrazu.

„Co bych bez tebe dělala?!“ Objala jsem ho.

„Vrať se brzy, abych měl koho oblékat.“ Mrknul na mě s blaženým úsměvem.

Sbalila jsem si věci do cestovního kufru, který jsem dostala před několika dny. Stačilo jen zaklepat na šéfovou kancelář, aby mi dal letenku směrem do New Orleans.

„Co jsi mi přišla oznámit?“ Zastihla jsem Joye na chodbě.

„Mám sbaleno.“ Pomalu jsem se k němu přibližovala. Vzal si telefon a rychle něco vyt'ukal.

„Můžeš za hodinu vyrazit.“ Otevřel mi dveře své pracovny. „Odvoz je zajištěn. Jako dozor a průvodce ti na pár dní bude sloužit Claudie.“ Než jsem se stihla na cokoliv zeptat, ukázal mi na Woodovou ve své pracovně.

„Sakra, to nemyslíš vážně.“ Zarazila jsem se ve dveřích.

„Myslím, že s tím nic nenaděláme. Taky se mi moc nelíbí, že mám dělat chůvu.“ Založila si ruce na prsou. Měla na sobě černé volné kalhoty a krátké sportovní tričko, ze kterého byla vidět vypracovaná postava. Hlavou mi blesklo, kolik hodin v posilovně asi tak tráví.

„Myslím, že bychom si nemuseli vykat. V nastalé situaci mi přijde trapné, abychom se oslovovali příjmením.“ Došla jsem až k ní a nabídla jí ruku.

„Zní to celkem logicky. Claudie.“ Přijala mou dlaň. Lehce jsem stiskla ruku. Z doteku s ní mě zamrazilo. Ačkoliv vypadala jako člověk, byla nepřírozeně chladná.

„Jsou všichni fae tak chladní jako ty?“ Protřela jsem si kůži na ruce.

„Všichni ne. Podle toho o jaký druh se jedná. Samozřejmě většina z nás je chladnějších než obyčejní lidé.“ Ustoupila o krok ode mě, abych neměla pocit, že vstoupila do mého osobního prostoru.

„Budu to brát jako tříměsíční kurz poznávání fae.“ Žertovala jsem.

„Když to bereš takhle.“ Zazubila se na mě Claudie. Joy se prazvláštne usmíval.

Vyrazili jsme na letiště. Průvodkyně vytáhla dvě letenky. Rozhlédla se po ostatních cestujících.

„Koho hledáš?“ Naklonila jsem se k ní.

„Nikdy nevíš, koho hledáš.“ Otočila se ke mně. „Dokud na tebe nemíří zbraní.“

„Věřím, že není radno si s tebou zahrávat.“ Řekla jsem překvapeně.

Moje první cesta letadlem byla celkem rychlá. Tmavé vlasy lidského vzhledu mé faeské společnice se schovaly pod čepici a tvář pod velkými slunečními brýlemi.

„Musíme něco s tím vzhledem udělat. Vezmi si k sobě tohle pouzdro.“ Prohlédla si mě pozorně. Prohlédla jsem si pouzdro s novými doklady.

„Co to je?!“ Zamračila jsem se.

„Je to jen bezpečnostní opatření pro případ, že by někdo donášel na druhé straně. Bylo by celkem nebezpečné, abys jen tak bez jakékoliv ochrany přilétla do města, kde má jistě Rose svoje lidi.“ Vytáhla kosmetickou taštičku z kabelky.

„To máš asi pravdu.“ Souhlasila jsem s ní. Takhle jsem nad tím vůbec nepřemýšlela.

„Z letadla vyjdeš jako jiný člověk.“ Zasmála se. Za pár minut ze mě byl úplně někdo jiný. Moje obočí ztmavlo, tvář měla porcelánově krémovou barvu posetou falešnými pihami. Rty lemovala kontura tmavého odstínu. „Tyhle brýle jsou jen s obyčejnými skly. Nemusíš mít obavy, že bys neviděla.“ Vytáhla brýle se silnou obrubou.

„A co vlasy?“ Spustila jsem prameny volně po ramenou.

„Stačí stáhnout.“ Podala mi klobouk. „Krycí krém na nohy a vesta s kapucou.“ Podala mi ještě další věci.

„To jsi vždycky takhle vybavená?“ Zírala jsem na ni překvapeně.

„Záleží na situaci.“ Mrkla jako profík.

Dorazili jsme do velkého města. Cestování taxíky mi nic moc neříkalo. Byla jsem ohromena ruchem a životem všude kolem. Nejvíce ze všeho mě děsilo, jak tu vydržím tři měsíce. Ruch města jsem moc v lásce neměla. Claudie mi cestou ukazovala různé obchody, ale měla jsem pocit, jako bych měla hned za rohem zabloudit. Po chvíli nás přivítala klidnější část města.

Taxi zastavilo u poměrně velké hezké budovy.

„Tak jsme tady.“ Vytáhla z kapsy klíčky. Zaraženě jsem vzhlédla k budově.

„Děláš si srandu?!“ Zděšeně jsem se ještě jednou přesvědčila o velikosti budovy.

„Nestůj tu a pojd’.“ Potáhla mě za ruku. Panika mě neopustila ani za dveřmi bytu ve třetím patře. Byt byl malý, ale celkem útulný.

„Alespoň tu je televize.“ Podívala jsem se na plochou televizi v malé místnosti.

„Kuchyň jsme oddělili jen obyčejnými příčkami, jídelna je spojena

s obývánkem, ložnice je vedle.“ Claudie mi ukázala celý byt i s malým trezorem, ukrytým za nočním stolkem. „Mám byt hned v patře nad tebou.“

„To je dobré vědět, protože já nikam sama nepůjdu.“ Založila jsem si ruce na prsou.

„Snad si nemyslíš, že by ses tady ztratila?“ Zasmála se pobaveně.

„Nikdy jsem v takhle velkém městě sama nebyla. Zabloudila bych i v Praze.“ Zapadla jsem do měkoučkého křesla v rohu místnosti pod oknem.

„Na klíčích máš adresu. Kdyby se tak náhodou stalo, zastavíš taxi a někdo tě sem vždycky odveze.“ Pokusila se mi dodat velkou dávku odhodlání, které mi momentálně chybělo. „Teď tě provedu jenom touhle ulicí, abys měla přehled o zdejších obchodech a restauracích.“

„Dobře, začínám mít celkem hlad.“ Opřela jsem se lokty do kolen.

Mohly jsme ujít minimálně pět kilometrů, protože mě snad protáhla celým zdejším okrskem.

K večeru jsme se posadili u televize s vychlazeným pivem.

„Poslední, co je potřeba vyřešit, bude tvůj životopis. Sepiš si o sobě pár informací, které by se dali použít. Samozřejmě vyměníme jméno a vymyslíme nějaký zajímavý příběh, ale po pravdě nevěřím skoro nikomu.“ Přiznala se fae.

„To bys nemusela věřit ani mě.“ Upozornila jsem ji.

„Něco mi říká, že tobě se věřit dá.“ Odpověděla na mou poznámku.

Bylo kolem deváté večer. Claudie vyhlížela z okna. Když jsem se pokoušela zjistit, co tak usilovně pozoruje, stáhla se zpět.

„Obleč se, už mají otevřeno.“ Ještě jednou vykoukla z okna. Moc se mi nechtělo, ale poslechla jsem ji. Přešli jsme ulici a zapadli ve sklepních

místnostech. Za dveřmi mě uvítala mladá slečna s barevnými copánky v oranžových a růžových odstínech.

„Molly, udělej s ní něco.“ Posadila mě do kadeřnického křesla moje opatrovatelka.

„Co by sis tak představovala?“ Ukázala na stěnu za sebou s velkým plakátem, pokrytým nejrůznějšími sestřihy a účesy.

„Nechám to na tobě třeba platinu k tomu tmavé obočí. Určitě na něco přijdeš.“ Obešla mě Claudie.

„Tak princezno, jak se jmenuješ?“ Zeptala se mě drobná žena. Z kapsy vytáhla brýle s duhovou silnější obrubou.

„Aida.“ Odpověděla jsem.

„Až odtud budeš vycházet, bude z tebe úplně jiná osoba.“ Prodlužovala, barvila, stříhala. Čekala jsem jen dlouhé minuty než se dostanu k zrcadlu. Po zhruba dvou hodinách se ženské ruce zastavily.

„Doufám, že se nemusím bát.“ Žertovala jsem.

„Claudie hotovo.“ Ukázala na výsledek své práce. Postavila jsem se před zrcadlo. Vlasy, které jsem měla minimálně o dvacet čísel delší se leskly v odstínech bílé a platinové. Obočí jsem měla tmavě hnědé a pihy, které jsem měla odpoledne, byly pryč. Řasy jsem měla mnohem tmavší. „Myslím, že to chce jen správnou barvu rtěnky.“ Vytáhla ze šuplete štěteček a paletku.

„Jsi úžasná.“ Usmála se přátelsky Claudie na Molly.

„Neříkáš mi nic nového.“ Zazubila se žena. „Tvoje vlasy by taky potřebovaly trochu upravit.“

„Do příštího týdne to jistě vydrží bez tvého zásahu.“ Ušklíbla se na ni tmavovláska.

„Jsi na tohle vážně příšerná.“ Zavrčela Molly.

„Mám moc práce.“ Pokrčila rameny Claudie. „To máš ještě za mě.“ Vrazila ji do ruky několik bankovek.

„S tebou je pěkné spolupracovat.“ Usmála se spokojeně žena s barevnými vlasy. „Příští týden už mi tyhle veselé papírky nosit nemusíš.“ Ještě jednou mi upravila vlasy.

„Sama sebe bych nepoznala.“ Podívala jsme se ještě jednou do zrcadla.

„Až nebude potřeba dělat z tebe panenku, můžeš si u mě nechat udělat zase barevné vlasy.“ Nabídla mi.

„Než mě posadí na letadlo zpět, jistě se tu stavím.“ Přikývla jsem spokojeně.

„Krásnou noc.“ Popřála nám Molly. Claudie mě doprovodila ke dveřím mého bytu. Ticho, které mě pohltilo, bylo až příliš nezvyklé. Do bytu prostupovalo světlo z pouličních lamp doplňující zvuky projíždějících aut. Ještě jsem neměla ani pořádně vybaleno. Zasedla jsem k počítači a přemýšlela o tom, co mi fae řekla. Začala jsem vymýšlet velmi stručný životopis, u kterého jsem popíjela oslazenou kávu s mlékem.

Malá koupelna mi poskytla potřebné uvolnění. Horká voda mi tekla po těle. Krycí krém stékal z mých nohou a odhaloval tetování. Chvilku jsem se převalovala, než jsem konečně usnula.

Kapitola 2.

Zvuk zvonku jsem neslyšela celé týdny. Bylo zvláštní po ránu slyšet ten divný pronikavý tón. Vyhrabala jsem se z postele. Dlouhé volné triko mi končilo v polovině stehů.

„Dobré ráno.“ Usmívala se na mě fae se vši svou dokonalostí.

„Ahoj.“ Její nadšení po ránu mi celkem chybělo. Pustila jsem ji dovnitř.

„Čeká nás první pracovní den.“ Posadila se na židli.

„Jen se obléknu. Stačí mi deset minut.“ Přecházela jsem zmateně po pokoji, než jsem našla vhodné oblečení. „Stačí jen košile a kalhoty?“

„Moc to na první den neřeš. Sepsala jsi něco?“ Pobaveně se na mě dívala. Musela jsem opravdu vypadat příšerně otráveně.

„Můžu ti to poslat, je to v počítači.“ Ukázala jsem na stůl. Claudie se zadívala na plochu obrazovky. Zamířila jsem do koupelny trochu se upravit.

Jeli jsme dobrou půl hodinu městem, chvilkami jsem ještě zavírala oči. Moje opatrovatelka zastavila u malého parkoviště, kde stálo několik policejních vozů. Poslušně jsem ji následovala do vysoké budovy. Nastoupili jsme do výtahu bez jakéhokoliv ukazování průkazů. V pátém patře přiložila kartu s čipem. Dveře se otevřely do dlouhé chodby, která vedla k mnoha kancelářím za skleněnými stěnami.

„Vítej ve své nové pracovně.“ Otevřela fae prosklené dveře. „Přinesu ti nějaké papíry k vyplnění.“ Bezhlavně jsem přikývla.

Prázdný malý pracovní stůl měl jen plechovku na propisky. Vypadalo to, jako by v kancelářích skoro nikdo nebýval. I kancelář naproti mně byla zatím prázdná. Vytáhla jsem z brašny svůj počítač a čekala, až se Woodová vrátí. Můj malý koutek měl jen polici, kolečkovou židli, křeslo v rohu

místnosti a stůl. Ani ve snu by to nevypadalo útulně, protože stěny byly našedlé. Jednoznačně to nebylo tím, že by byly staré. Nepříjemná našedivělá barva mé kanceláře mě moc nepovzbudila.

Kancelář naproti se zaplnila. Vysoký muž s platinovými krátkými vlasy vešel dovnitř. Jeho přiřazená místnost byla o trochu více zaplněna než ta moje. Už jen tím, že v jeho místnosti byla trocha zeleně a bělavé stěny, jsem se rozmýšlela nad spravedlností, že jsem v tak příšerné kanceláři. Nenápadně jsem na světlovlasého párkrát vzhlédla od svého počítače. Z mého zaujetí mě vytrhla Claudie.

„Kdo to je?“ Zeptala jsem se tiše, když zavřela za sebou dveře.

„Zaklínač. Matthew Freeman.“ Položila mi na stůl papíry.

„Zaklínači existují?“ Rozesmála jsem se.

„Jsou to většinou sirotci vycvičení k zabíjení. Moc se s ním nebav.“ Podívala se na mě přísně.

„Vypadá celkem dobře.“ Přitáhla jsem si dokumenty k sobě s tajuplným výrazem.

„Není to zrovna tip, který nosí kytky a randí po večerech.“ Ohlédla se za sebe.

„Takhle jsem to nemyslela.“ Kousla jsem se do rtu. Fae se pobaveně pousmála.

„Je spíš na jednorázové záležitosti a přátelské vystupování od něho nečekej.“ Podala mi propisku. „Moje kancelář je hned vedle.“ Ukázala rukou doprava.

„Jméno si mám vymyslet? Asi to vyplňovat nebudu.“ Vrátila jsem jí papíry.

„Dobře, necháme to zatím být.“ Mávla nad tím rukou. Matthew se zvedl a přešel k mým dveřím. Ani se neobtěžoval zaklepat.

„Woodová, už si projela ty složky?“ Jeho hlas zněl celkem ostře.

„Zřejmě se někde zasekly, ještě je nemám na stole.“ Vycouvala z mojí kanceláře. Freeman se na mě ostražitě podíval.

„A vy jste?“ Opřel se dlaněmi do mého stolu. Pod jeho košilí se rýsovaly svalnaté ruce.

„Aida Nyxová.“ Představila jsem se pod příjmením, které mě napadlo předchozí večer v posteli. Čekala jsem, jestli mi nabídne ruku.

„Bardenovská krev. S tím jsem se dlouho neseťkal. Odkud jste se vyloupila?“ Už se neopíral o stůl, ale rovnou se na něj posadil.

„Odkud by jste si přál abych byla?“ Nahodila jsem ironický výraz. Zaklínač se zamračil. „Rusko, Evropa, Amerika? Byla jsem snad skoro všude.“ Propletla jsem si prsty.

„Zajímavé.“ Zabořil se do mě šedýma mramorovýma chladnýma očima. „Jazyk zjevně máte velice ostrý.“

„Nedivte se, dnešní doba je velice nepříznivá a na kamarádíčkování zrovna nejsem.“ Povytáhla jsem jedno obarvené obočí.

„To je samozřejmě jediné výhodou.“ Odtáhl se. Jeho pohled vyzařoval známku pobavení.

„Jsem rád, že sem konečně poslali někoho na papírování a komunikaci se spolupracujícími složkami.“

„Jsem tu jen na pár týdnů. Neradujte se předčasně.“ Opřela jsem se lokty o stůl.

„Freemane máme práci.“ Ozvalo se z chodby.

„Nebudu vás dále zdržovat kolegyně.“ Věnoval mi úsměv, který odkryl krásné bílé zuby. Rychle popadl sako ve své kanceláři a zmizel. Chvilku

jsem zůstala myšlenkami na tom úžasném těle, které před chvílí vkráčelo ke mně. Claudie se vrátila zpět do mé kanceláře.

„Co jsi mu řekla, že se tak usmíval?“ Přitáhla si sebou židli.

„V podstatě nic. Snažila jsem se držet si odstup.“ Ušklíbala jsem se. „Nevíš, co to znamená Bardenovská krev?“

„Je to krev s opravdu velmi starého magického rodu. Moc lidí jí nemá. Někteří démoni Bardeny lovili v domnění, že jejich magická krev se dá použít k obtížným rituálům.“ Vysvětlila mi pojem moje opatrovatelka.

„A co teď?“ Zavřela jsem počítač.

„Mám pro tebe práci. Myslím, že se ti to bude líbit.“ Vyzvala mě Claudie, abych ji následovala. Hned u výtahu byla zasedací místnost. Na obrovské nástěnce bylo napsaných pár jmen a několik fotografií.

„Trochu mi přiblíž, o co jde.“ Prohlédla jsem si fotografie.

„Pátráme po někom, kdo vytváří takovéhle zrůdy.“ Vytáhla ze složky další fotografie.

„Já myslela, že Giger už zemřel.“ Zadívala jsem se na tři fotografie.

„Máš pravdu. Některé vypadají jako by je stvořil sám mistr Giger.“ Postavila se vedle mě.

„Co jsou zač?“ Začala jsem zjišťovat informace.

„To zatím nevíme. Ještě jsme žádnou z těch příšer nechytili.“ Vzala si zpět fotografie.

„Freeman mě do terénu nevezme, ale ty bys to mohla zkusit. Strčit mě třeba k nějakému zelenáči na noční službu. Beru policii i jakéhokoliv detektiva, bez přítomnosti Freemana.“ Opřela jsem se o desku stolu.

„To není zrovna dobrý nápad. Šoupnu tě rovnou pod lampu. Do spárů Freemana.“ Usmála se. Zřejmě dostala nějaký nápad podle jejího výrazu.

„Jaká pravděpodobnost bude, že právě s ním se k těm zrůdičkám dostanu?“
Chtěla jsem vědět, co se jí honí v hlavě.

„Je to zaklínač.“ Utnula mě hned na začátku Claudie. „Chybí nám fotograf.“
Pochopila jsem její plán.

„Hlavně, aby sis kvůli mně neudělala nějaké problémy.“ Chtěla jsem mít čisté svědomí.

Po několika hodinách s technikem jsem dostala do rukou digitální fotoaparát.

„Woodová, co si myslíš, že děláš?“ Freeman byl očividně naštvaný, že mě musí vzít do svého týmu.

„Nyxová je profík v terénu.“ Hájila se Claudie.

„Vždyť to je porcelánová panenka. Bude akorát přítěží. Woodová zodpovídáte za její bezpečnost.“ Rozčiloval se Matthew.

„Beru to jako urážku.“ Postavila jsem se zaklínači do cesty. „Ani nevíte, koho jste do týmu dostal a už se oháníte takovými slovy. Woodová jdeme, tohle poslouchat vážně nebudu.“ Zavelela jsem. Freeman stál na chodbě s kamennou tváří. Ruce založené na hrudi, jedinkrát jsem se ohlédla. Chladně a profesionálně jsme si vyměňovaly varovné pohledy, dokud se dveře výtahu nezavřely.

Po dlouhém rozporu plném dni jsme konečně zamířili k momentálnímu domovu. Fae dnešní spor vyhrála a měla z toho uspokojivý výraz ve tváři. Začala mi být bližší, než jsem původně zamýšlela.

Večer mě čekal hovor s Jacobem. Měla jsem od něho dva zmeškané hovory.

„Ahoj Jacobe.“ Zapnula jsem si hovor nahlas.

„Už jsem se bál, že se ti něco stalo.“ Mluvil klidným hlasem bratr.

„Všechno je v pohodě. Chybíte mi a to jsem pryč ani ne pár hodin.“ Zaplula jsem do křesla.

„Hned, jak bude trochu času za tebou přijedu.“ Slíbil mi Jacob.

„Doufám, že budu mít taky trochu času. Je to tu obrovské, ale práce je práce.“ Opřela jsem se lokty do kolen.

„Řekla ti Woodová, proč tě vůbec vzala do New Orleans?“ V bratrově hlase jsem poznala malé rozladění.

„Na práci a Joy mi taky nabídl astrální bytost.“ Ted', když jsem byla pryč, pro mě bylo snadnější své tajemství prozradit. Na druhém konci se ozvalo ticho.

„Už ses rozhodla, že?“ Zhluboka se nadechl.

„Zkusím to, kvůli Robertovi. Ted' mi prozrad', co víš ty.“ Vrátila jsem se k Jacobově otázce.

„Někdo napadl člena Rady v New Orleansu a Rada si myslí, že v tom má prsty OMS.“ Odpověděl na mnou otázku.

„To je dobře, že tu jsem.“ Promnula jsem si bradu.

„Hlavně buď opatrná. Ted' tam jsi sama a já musím hlídat Radu tady. Brzy se zase ozvi. Dobrou.“ Hovor byl ukončen. Temnou místnost osvětlovalo světlo lampy v rohu místnosti. Mozek mi šrotoval získané informace. Byla jsem bez zbraně, magické schopnosti skoro nulové a přede mnou tak vyzývavý úkol. Bylo zapotřebí dostat se Freemanovi pod kůži, ale vyhnout se jeho posteli.

Seděla jsem u stolu a myslela jsem na zaklínače. Byl to tvrdý, ješitný

chlapík. V síti Organizace jsem brouzdala po agentech, až jsem našla odkaz na agenty Rady.

„Matt Freeman.“ Otevřela jsem ikonu s jeho jménem. Prohlédla jsem si pracovní fotografie. Ramenatý, světlovlasý agent, který by mohl vydělat pěkný balík v jakékoliv modelingové agentuře. V jeho složce jsem nic zajímavého nenašla.

Ráno jsem časně vstala, abych na muže z protější kanceláře vyzkoušela ženské zbraně. Už jsem netrpělivě vyčkávala na Claudii. Musela jsem zjistit, co ví.

„Dneska jsi nějaká rychlá.“ Zastavila se s pozvednutou rukou, připravenou zaklepat.

„Máme čas ještě na snídani?“ Sebrala jsem svou tašku.

„Objednám něco do kanceláře.“ Ustoupila stranou fae.

„Dobře.“ Souhlasila jsem. Seběhli jsme k autu. Tmavovláska usedla za volant. Musela jsem formulovat otázky, abych dostala odpovědi, které jsem potřebovala.

„Mohli by jsme večer někam zajít.“ Navrhla mi Claudie.

„To není špatný nápad, ale chtěla jsem se zeptat na pár nudných otázek.“ Střelila jsem po ní nervózně pohledem.

„Jen se ptej. Pokud budu vědět, odpovím.“ Usmála se mile.

„Řekni mi něco o Radě. Vůbec nemám pojem, co dělá a jak funguje a jakou funkci mají zaklínači. Časem přijdou i další otázky, ale momentálně si nechci připadat jako hlupák.“ Byla to sice jen z poloviny pravda, ale Claudie mě pochopila a souhlasně přikývla.

„Jasně, takže Rada je tvořena ze tří fae, tří magických bytostí, tří čarodějů a

tří normálů. Všechny tyto rasy mají žít vyváženě a respektovat se.“ Na chvíli se odmlčela, aby se mohla soustředit na projetí rušné křižovatky. „K tomu slouží Organizace, ale před tím, než vznikla Rada a Organizace do jisté míry tyto hranice měli na starost hraničáři a zaklínači. Hraničáři sloužili jako strážci mezi hranicemi magie a normálního světa, za to zaklínači hlídali jakousi pomyslnou rovnováhu. Vraždili démony, kteří zabíjeli až moc lidí a tak podobně. Převážně lovíli prokleté nebo upíry, občas se stalo, že šlo o lidožravého fae.“ Odpověděla mi řidička.

„Takže, kdyby nebyla Rada, byla by mezi rasami anarchie.“ Přesvědčovala jsem se, jestli jsem to pochopila správně.

„Rada vytyčila jakési mantinely, co je tolerováno a co ne.“ Potvrdila mi svými slovy.

„Předpokládám, že tři lidské židle jsou obsazeny vysoce postavenými lidmi.“ Pokračovala jsem ve svých úvahách nahlas.

„Všechny židle jsou obsazeny těmi vlivnějšími.“ Mrkla na mě. Konečně jsem tak nějak pochopila svou podstatu v jejím týmu.

„Chceš s mou pomocí vyřešit velký problém, do kterého jsem začala šťourat a další část skládačky je zřejmě tady, nebo si alespoň myslíš.“ Uvažovala jsem nahlas.

„Jo. Myslím, že ty příšery jsou dalším kouskem, jak se dostat k vedení OSM.“ Zajela na parkoviště.

„Dobře, ale chci do terénu. Jestli je možné spojit se s policií, chci aby byly skupiny jeden náš a jeden normál.“ Vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě.

„S tím by neměl být problém.“ Přikývla Claudie. „Ale musíš to probrat s Freemanem. On se od včerejška se mnou odmítá bavit.“ To mi celkem hrálo do karet. Fae mi objednala slíbenou snídani do kanceláře. Potřebovala jsem se dostat k dalším informacím. Rozeslala jsem zprávu Kost'ovi a mému týmu. Můj učitel mě nikdy nezklamal. Shrnula jsem mu informace i důvody,

proč bych potřebovala zrovna na konkrétní otázky odpovědi. Chvíli jsem se rozmýšlela, jestli se ozvat Willovi nebo přímo Davidovi. K Willovi jsem měla bližší a celkem i osobnější vztah. I když to nebyl ten pravý princ na koni, zůstali jsme velmi dobrými přáteli.

Než jsem se stihla rozmyslet, do své kanceláře vrazil Matthew. Vypadal unavený a dost rozladěný. Ale na plýtvání časem teď nebyla ta správná chvíle.

Zlehka jsem ťukla na jeho dveře. Jeho pronikavé šedé oči vzhledly ke dveřím. „Ano Nyxová?“

„Jdu si pro informace k případu.“ Chtěla jsem se vůbec na něj podívat? Hledala jsem místo kdesi za ním, abych se mu nedívala do očí.

„Ještě jsem nestihl dopsat zprávu.“ Ani on se nechtěl dívat na mě.

„Měl by jste se vyspat. Vypadáte příšerně.“ Neměla jsem s ním slitování. Ani on ho neměl předchozí den.

„Dám si kafe, to mi stačí.“ Zarazil mě zdviženou rukou.

„Až se vzchopíte, potřebuji s vámi probrat nějaké pracovní věci.“ O krok jsem couvla, abych mohla rychle zmizet z jeho blízkosti.

„Posaďte se.“ Promnul si unavenou tvář. Posunula jsem si židli dostatečně z jeho dosahu.

„Protože zatím nevíme, co přesně hledáme, tak mě napadlo spojit své síly s policií, abychom měli větší přehled o tom, co se kde děje.“ Vypustila jsem svůj nápad.

„To je sice dobrý nápad, ale tolik lidí nemáme.“ Ťukl prstem do desky stolu.

„Tak řekněte Radě o víc lidí.“ Vytáhla jsem jedno obočí a dívala se na výraz v jeho tváři. Ve Freemanově tváři se objevila zvědavost, ale zároveň mě

propaloval pohledem.

„Víte snad něco, co já nevím?“ Jeho tvář najednou ožila z polospánku.

„Snad si nemyslíte, že bych se dostala k odlišným informacím, které vy nemáte.“ Zasmála jsem se s ironickým výrazem. „Doufám, že mi co nejrychleji dodáte informace, abychom se pohnuli někam dál.“ Zvedla jsem se a odešla jsem do kanceláře ke Claudii.

„Už jsi v systému, ale skoro nic tam není.“ Šeptla fae. „Vydáme se na místo činu. Vezmi si foťák.“

Souhlasně jsem přikývla. Trvalo to snad celou věčnost, než jsme se dostali k místu činu. Jak se vlastně chová profík? Tmavovláska mi dala instrukce a já plnila svou práci.

„Všiml si někdo něčeho podezřelého?“ Zeptala jsem se postávajícího strážníka.

„Támhle ta madam tvrdí, že tu byla příšera.“ Ukázal na starší dámu. Nechala jsem strážníka být a vydala se za ženou.

„Dobrý den, můžeme si promluvit?“ Položila jsem starší dámě ruku na paži, abych odbourala bariéru mezi námi.

„Taky si budete myslet, že jsem blázen?“ Nedůvěřivě si mě prohlédla.

„Já Vás budu poslouchat. Myslíte, že by jste mi třeba mohla tu příšeru nakreslit nebo popsat?“ Vzala jsem ženu stranou. Sehnala jsem tužku a papír. Teď už stačilo ženu vzít k nějakému stolečku. Ukázala jsem Claudii na malou kavárnu, aby mě zbytečně nehledala. Objednala jsem si ledový čaj a pro stařenku kávu.

„Můžu Vám ho nakreslit.“ Převzala ode mě tužku žena. „Jsem Becky Deerová a učila jsem na akademii umění. Až na pár detailů bude obrázek shodný s tím, co jsem viděla. Nejsem blázen.“ Načrtlá obrys zrůdy.

„Já Vám věřím. Vypadal podobně jako obrazy Giger?“ Zeptala jsem se.

„Svým způsobem tak trochu ano.“ Bleskla po mě zemitýma hnědýma očima. „Podle toho, že máte představu o tom, jak to stvoření vypadá, tuším, že to není první případ.“ Na svůj věk byla velice bystrá.

„Máte pravdu.“ Přiznala jsem tišeji.

„Máte vůbec představu, s čím máte tu čest?“ Podala mi obrázek žena. Vlnité krátké vlasy jí zazářili ve světle žárovky.

„Vy jste čarodějnice.“ Zamračila jsem se.

„Ano dítě, konečně Vám to došlo. S tou fae ani s normálními se mi moc bavit nechtělo.“ Usmála se. „Kdyby jste se neobjevila, tak by si mě zaškatulkovali jako bláznivou starou bábu.“

„Děkuji Vám za spolupráci.“ Vzala jsem kresbu do svých rukou.

„Doufám, že to najdete dřív, než to napáchá moc velké škody.“ Chytila mě za ruku.

„V to doufám taky.“ Ještě jednou jsem jí poděkovala a vrátila se ke Claudii. Poklepala jsem jí na rameno. Fae sebou trhla.

„Něco mám. Ta stará dáma je čarodějnice a koukej co jsem z ní dostala.“ Ukázala jsem jí papír.

„Jsi dobrá.“ Poplácala mě hrdě moje opatrovnice. Tělo bylo rozsápané a oproti tomu zabitému vlkodlakovi, kterého jsem viděla s Willem, tohle bylo až moc na můj žaludek. Odvrátila jsem se a chvíli rozdýchávala ten hnus, co ležel na zemi. Na druhý pokus už jsem zkoprněle obhlížela tělo. Cítila jsem v sobě nepopsatelný chlad. Snažila jsem se vycítit emoce, ale žádné na místě činu nezůstali. Ten člověk tu stvůru zřejmě neviděl. Než se nadál, už byl mrtvý.

Trup měl rozervaný zezadu až k přední straně hrudního koše. Pátrala jsem po červeném vlasu, ale nikde jsem v okolí mrtvoly žádný nenašla. Rose nebyla na místě činu, což samozřejmě neznamenal, že to není dílem někoho z OMS.

Vrátili jsme se zpět do kanceláře. Technik si převzal kartu ke zpracování materiálu. Seděla jsem ve své kanceláři. Začátek případu nikam nevedl. Měli jsme materiál, který nikam nesměřoval.

„Přišla jste na něco Nyxová?“ Vpadl mi Freeman do kanceláře.

„Mluvila jsem s čarodějnicí, která mi popsala útočníka, ale nic víc nemám.“ Zabořila jsem hlavu do dlaní.

„Dobrá, podrobnosti mi řeknete u večere.“ Vytřeštila jsem oči. Nechápala jsem, kam tím míří, nebo co čeká.

„Dnes nemám čas.“ Odmítla jsem.

„To je rozkaz. Takže se zvedněte a jedem.“ Prikázal mi zaklínač.

Proti tomu jsem nezmohla nic. Poslušně jsem se táhla za Freemanem jako vlečená ovce na porážku. Claudie se zvedla ze židle, ale zůstala jen s údivem stát za svým stolem.

„Netvařte se, jako bych vás chtěl sežrat.“ Zastoupil do výtahu.

„Ale, já se tak netvářím.“ Zaprotestovala jsem.

„Tak se děje snad něco jiného o čem bych měl vědět?“ Pobaveně se usmál. Zůstala jsem mlčet s upřeným výrazem na podlahu.

„Moc toho zřejmě nenamluvíte.“ Rýpnul si do mě.

„Pracovní věci jsme mohli vyřešit v kanceláři.“ Stála jsem jako přimražená, dokud se dveře výtahu neotevřely.

Freeman mě dovedl ke svému černému sportovnímu autu. Podívala jsem se nejdřív na auto, potom na zaklínače. Tahle kombinace mi k sobě moc neseseděla. Jeli jsme opačným směrem, než jsme bydleli s Claudií.

„Máte ráda památky?“ Odbočil od pracovních témat.

„Jak které.“ Položila jsem si ruce na tašku svého počítače.

„Tak třeba jídlo. Ryby, ústřice, nebo raději něco jiného?“ Podíval se na křižovatku.

„Jestli myslíte mořské příšery, s těmi se moc nepřátelím.“ Jeho otázky mě mátly čím dál víc.

Zastavili jsme v ulici, plné celkem hezkých budov. Vystoupila jsem z auta a rozhlédla jsem se kolem. Malá sklepní restaurace byla skoro prázdná.

„Ahoj Matte.“ Pozdravila ho servírka.

„Ahoj Koro.“ Zamával přátelsky zaklínač. Posadili jsme se ke stolu odděleného dřevěnou stěnou.

„Dáte si víno?“ Vzal si nápojový lístek.

„Zítřka musím do práce. Nebylo by vhodné mít kocovinu.“ Podívala jsem se na nápojový lístek.

„Proč jste tak odtažitá.“ Položil před sebe list papíru.

„Přestaňte s tím osobním výslechem a věnujte se práci.“ Probodla jsem ho pohledem.

„Jak to, že o vás nejsou nikde žádné záznamy a nikdo o vás nic neví.“ Pokračoval další otázkou.

„Zeptejte se Woodové. Bydlí hned nade mnou.“ Usmála jsem se. „Zatím jsem pracovala pouze sama za sebe.“

„Povolala vás Rada?“ Nezastavil se Freeman.

„Občas si myslím, že Rada schopné lidi jen odklízí.“ Opřela jsem se lokty do stolu. „A ničí dobře odvedenou práci.“

„Z vás je opravdu těžké něco dostat.“ Rozesmál se, což mě ještě víc vyvedlo z míry.

„Nejsme tu na seznamce.“ Zvedla jsem k němu oči.

„Takže jen pracovně.“ Kousl se do rtu. Jeho pobavení očividně rychle pominulo. Řekla jsem mu o místě činu. Materiály si mohl přeci prohlédnout druhý den v práci. Po těch pár minutách jsem si připadala více unavená, než po jednom tréninkovém dni s Kost'ou.

Měla jsem z něho divný pocit. Stále mě pozoroval, vyptával se. Snažila jsem se neodpovídat přímo. Kličkovala jsem se svými odpověďmi na jeho otázky, zřejmě dokud jsem nezmizela za dveřmi svého bytu.

„Freeman se o mě nějak moc zajímá.“ Položila jsem si po rychlém obědě ruce na břicho.

„Zřejmě pracovní zájem.“ Zašklebila se Claudie.

„Ptá se na dost osobní věci. Nemyslím si, že by ho to zajímalo. Ale ptá se na ně.“ Prohlédla jsem si své neupravené nehty.

„No jo, koho by nezajímala taková pěkná ženská.“ Ušklíbla si do mě fae.

„Nekecej nesmysly.“ Rozesmála jsem se.

„Nyxová na slovíčko.“ Pootevřel dveře zaklínač. Prosebně jsem se podívala na mou opatrovatelku.

„Máte něco v plánu dnes večer?“ Posadil se světlovlasý muž do svého křesla.

„Zatím ne.“ Odpověděla jsem dřív, než jsem si rozmyslela odpověď, která by mě vysvobodila z této situace.

„Myslím, že je na místě, abychom spolu dobře vycházeli. Nerad si zvykám na nové lidi, ale v tomto případě zřejmě musím.“ Vzdychl si. Stála jsem, ruce zkřížené na prsou a čekala jsem. „Zajdeme na skleničku a trochu si pohovoříme. Samozřejmě pracovně.“

„Dobře.“ S vážným výrazem jsem přikývla.

„Na skleničku s večeří.“ Dodal. Šedé oči mě přestaly sledovat.

„Dá se to odmítnout?“ Podívala jsem se do země.

„Rozkaz. Tudiž je to pracovní.“ Začal vyplňovat nějaké papíry.

Dívala jsem se na kresbu a hledala na ní nějaké zvláštnosti, které by mě zavedly dál než jen k dalším otázkám. Oknem dopadaly poslední sluneční paprsky. Prsten s pentagramem jsem otáčela ze strany na stranu. Nenáviděla jsem slepé uličky. Podívala jsem se otráveně na telefon.

„Zvedejte se Nyxová.“ Zavolal na mě Freeman ze své kanceláře.

Shrábla jsem papíry na jednu hromadu a začala balit věci. Zaklínač se postavil do dveří. Šedé oči mě sledovaly, jak znuděně skládám věci do kabely.

„Freemane, doufám, že dnes naposledy vyplňuji váš volný večer.“ Pozorovala jsem život v ulicích.

„Snad to nevadí vašemu příteli.“ Rozhlédl se na křižovatce, ale já jsem neodpověděla. „Nyxová snad je nějaké téma, o kterém se spolu bavit můžeme.“ Podíval se na mě.

„Silnice je před vámi, ne na mě.“ Pohrávala jsem si s prstenem. „Můžeme se třeba o počasí.“

„Nechovejte se, jako bych kousal.“ Babil se zaklínač na můj účet. Jeho uštěpačné, rýpavé poznámky jsem ignorovala.

„Zapomeňte na nějaké kamarádíčkování po tom, co jste ze mě udělal před Woodovou akorát kouli na noze. Nejsem žádnéj malej smrkáč.“ Znělo to mnohem více chladněji, než jsem vůbec chtěla. „Můžu se klidně trhnout a jít si po svém.“

„Beru to jako varování.“ Zaparkoval u krajnice světlovlasý.

Po talíři italských těstovin jsem začala být celkem unavená. Zmohla jsem se na jeden ovocný koktejl s vodkou. Zaklínač si vychutnával sklenici bílého vína.

„Stále mě pozorujete Freemane. Doufám, že to má nějaký význam.“ Promnula jsem si oči.

„Čekám, jestli usnete.“ Zasmál se zaklínač.

„Asi celkem bavíte na můj účet.“ Zamžourala jsem. „Snad vás neurazí, když se vypařím a uvidíme se až zítra ráno.“ Freeman se zvedl a zachoval se jako gentleman. Stáli jsme na ulici.

Matthew nevěřičně zakroutil hlavou, ale na tváři mu pohrával lehký úsměv.

Ulice osvětlovalo světlo z pouličních lamp. Pár obchodů ještě vítalo své poslední zákazníky. Moje smysly se probudily. Něco mě táhlo mezi uličky. Co se to stalo? V dáli jsem zahlédla černou mlhu. Podívala jsem se na Freemana. Oba jsme se vydali za tou zvláštní temnotou.

Kapitola 3.

Odbočili jsme za roh. Tázavě jsme se podívali jeden na druhého. To, co jsme viděli, nebylo zrovna příkladem krásy. Zrůda s našedivělou kůží byla poměrně dost velká. Měla ošklivé zuby a na obrovských pařátech dlouhé drápy.

„Spíš by to chtělo čarodějnici, pokud jde o stín.“ Popadala jsem dech. Zahnuli jsme do úzké uličky. Zaklínač odkudsi vytáhl dvě dýky. Litovala jsem, že jsem beze zbraně. Už jednou se mi povedlo zničit cizí kouzlo. Byl to risk, ale musela jsem to zkusit. Jako návnada jsem ani jednou nesehalala. Na diskuze nám chyběl čas.

Tluma plná zubů, dlouhé hnáty s ostrými drápy se zvláště pohupovaly do kroku stvůry. Ani v hororu jsem takovouhle příšeru neviděla. Nečekala jsem na rozkazy. První, co jsme potřebovali zjistit, jestli to, co opravdu vidíme je hmotné. Vzala jsem na zemi kamínek a mrštila jím přímo zrůdu do hlavy. Ozval se zvuk podobný zavrčení.

Zaklínač se na mě podíval, jako bych právě udělala největší blbost v životě. Příšera byla hmotná, což znamenalo, že se to dá zabít. Uvnitř svých myšlenek jsem prosila Bohyni, aby mi dodala sílu. Zaplavila mě slabá energie, jakoby to byla zpráva o tom, že mě vyslyšela. Na rukou jsem ucítila lehké šimrání cizí magie. Zaklínač se hbitě vrhl na zrůdu. Stvoření jím mrštilo o stěnu, jako by pláclo mouchu za letu. Přes veškerý odpor jsem si dovolila vypůjčit jednu spadlou dýku a postavila jsem se před příšeru. Boty na klínku zrovna praktické nebyly. Stvoření se po mě ohnalo nataženou horní končetinou. Minula mě o pár centimetrů. Za to já jsem neminula. Dýka se zabořila stvůře kamsi do boku. Děsivě vycenila dvě řady nevzhledných zubisek. Slizká kůže se zaleskla ve světle lampy. To už byl zaklínač zase v pozoru. Oči se mu blýskly magií.

Dostal stvůru na zem. Uvnitř ní se blýsklo černé srdce. Zkusil do srdce zabodnout svou dýku, ale stvůra se nehodlala vzdát. Končetinou s drápy ho ze sebe smetla jako dotěrný hmyz. Přiskočila jsem ke stvůře a dýku zarazila

hluboko do hrudi. Ruku jsem máčela ve zvláštním tmavém slizu. Jen kousíček od mých prstů stále tlouklo černé srdce. Stvůra se mi v poslední chvíli zabořila pařáty do boku. Její poslední pokus byl úspěšný. Sáhla jsem po jejím srdci a vyrvala jej. Bytost se rozlila do černé mlhy a zmizela. Z boku mi tekla krev, ale drápy se přes žebra nedostala. Energie, která mě naplňovala, se ze mě dostala ven v zářivém bílém oparu. Klečela jsem na zemi a držela se za poraněný bok.

„Jak jste to udělala?“ Postavil se na nohy zaklínač.

„Myslím, že to byla magie. Samozřejmě ne moje. A neptejte se dál. Stále jsou otázky, na které sama neznám odpověď.“ Zhroutil se na zem.

„Zavezu vás do nemocnice.“ Chytil mě kolem ramen.

„To bude dobrý, je to jen škrábnutí.“ Podívala jsem se na zakrvácené prsty.

„Nevypadá to dobře, měl bych vás odvést.“ Vzal mě do náruče.

„To mě tady radši nechte. Do nemocnice mě dostanete jen přes mou mrtvolu.“ Dál jsem odporovala jeho návrhu. Chvilku jsem přestala vnímat prostor kolem sebe. Uslyšela jsem cvaknutí dveří.

„Matte, co se stalo?“ Uslyšela jsem neznámý hlas.

„To je na delší vyprávění.“ Vyhnul se vysvětlování Freeman. Pokusila jsem se posadit.

„Podívám se na to. Měl jsi jet rovnou do nemocnice.“ Druhý mužský hlas zněl trochu káravě.

„Nechci do nemocnice.“ Ozvala jsem se. Uviděla jsem konečně obě mužské tváře. Příchozí byl menší normální postavy. I když maličko břichatý, měl milý výraz ve tváři.

„To je agentka Nyxová.“ Představil mě zaklínač.

„Magický lékař, Max Hoffman.“ Představil se muž sám. Obočí měl lehce prošedivělé, ale hlavu měl čerstvě oholenou. „Matte horkou vodu a ručník.“ Otočil se lékař na Freemana.

S pomocí mužských rukou jsem ze sebe stáhla krví nasáklou košili. Ležela jsem na boku a nechala Hoffmana pracovat. Když byla krev pryč, podíval se na šklebící se rány.

„Bude to chtít pár stehů, ale nebude to cítit.“ Ujistil mě, ale mluvil k zaklínačovi. Na bok mi nastříkal neznámou tekutinu, která mi znecitlivěla poraněné místo. Byla jsem příšerně unavená, ticho rušilo jen slabě hrající rádio.

„Pár dnů to chce klid a žádné prudké pohyby. Infikované kouzlem to není.“ Zabalil si zase své náčiní muž.

„Jsem vaším dlužníkem.“ Přitáhla jsem si ruku opatrně k tělu.

„Hlavně se pořádně vyspěte.“ Usmál se na mě Hoffman. S tím jsem problém vážně neměla. I když jsem měla zavřené oči, nespala jsem.

„Takže s pravdou ven.“ Posadil se ke mně světlovlasý muž.

„S jakou pravdou?“ Pomalu jsem dýchala. Cítila jsem chlad na pažích.

„Co jsi zač?“ Jeho výraz byl přísný. Chytil mě za zápěstí a připoutal mi ho k posteli.

„Tohle spíš vypadá dost osobně.“ Pokusila jsem se vymanit ze sebe alespoň ironický úsměv, ale už ani na ten jsem neměla sílu.

„Můžu pokračovat i dalšími končetinami a použít jiné metody, které ti ten tvůj hadí jazyk rozvážou.“ Vstal z postele a přesunul se k mým nohám.

„My už si tykáme?“ Zakryla jsem si dlaní volné ruky obličej. „Dělám pro Organizaci a sem mě chtěla Woodová. Takže jsme si odpověděli na to, co

jsmo chtěli slyšet a buď mě odvez nebo mi tu ruku alespoň uvolni.“ Zavrčela jsem.

„Odkud jsi?“ Pokračoval.

„Evropa.“ Odpověděla jsem.

„Proč si Woodová myslí, že tu budeš užitečná?“ Snažil se pochopit zjištěné informace.

„OMS.“ Vyhrkla jsem.

„Teď už to do sebe celé zapadá. Najdu tvoje informace v Organizaci.“ Usmál se Matthew. Přinesl si tablet ze stolu. „Bezkonfliktní, týmová spolupráce, no něco zajímavého tu jistě najdeme. Výcvik v Rusku a teď tu máme i pracovní složku.“ Chvilku něco ťukal do malé obrazovky. „Předpokládám, že jsi tu jen na pár týdnů maximálně měsíců.“

„Ano.“ Potvrdila jsem mu.

„Protože tady jsi bez partáka, budeš pod mým dohledem. S Woodovou tě nenechám. Je to fae i když svou práci dělá dobře.“ Uvolnil mi ruku.

„Já se ale o nic neprosila.“ Namítla jsem.

„Mlč, zítra ti nechám přivést tvoje věci.“ Zavrčel na mě. „Jsi tvrdohlavá.“ Dodal potichu. „K čemu se nedostanu, to si zjistím sám.“

Sebral mou košili a kousek krvavé látky vložil do igelitového uzavíratelného pytlíku.

„Co to děláš s mou košilí?“ Zamračila jsem se.

„Nechám si udělat rozbor.“ Usmál se.

„Kam si myslíš, že tě to zavede?“ Pokusila jsem se posadit. Horní část těla jsem si zakryla dekou.

„To zjistím, až to bude hotové. Využíváš zvláštní magickou sílu a celkem mě to zaujalo.“ Pokrčil rameny. „Konec rozhovoru. Musíš se vyspat.“

„A ty?“ Prohrábla jsem si vlasy.

„Noční směna. Za chvíli odjíždím.“ Ukázal na připravenou čistou košili.

„Mám u tebe v autě svůj počítač.“ Vzpomněla jsem si, že jsem ho tam nechala, když jsme šli na večeři.

„Odpočívat můžeš i bez telefonu a počítače.“ Škodolibě se pousmál. Sundal ze sebe košili potřísněnou krví. Na prázdko jsem polkla, když se přede mnou vyjevilo vypracované mužské tělo. Na předloktí měl vytetovanou značku svého cechu. Můj telefon zmizel v kapse světle šedého saka. Poražena jsem zabořila hlavu do polštáře.

Netušila jsem, jak dlouho mě pozoruje. Freeman seděl na posteli vedle mě. Záda jsem měla holá. V místnosti bylo teplo, jen slabý vánek profukoval otevřeným oknem. Chtěla jsem se k němu otočit zády.

„Opatrně.“ Chytil mě za rameno. Měl na sobě bílé tílko a kraťasy s plážovým motivem. Oči se mi ještě zavíraly rozespalostí.

„Neprosila jsem se o pečovatelku.“ Zvedla jsem k němu hlavu.

„Vzal jsem si na dva dny volno a ty se z postele ani nehneš.“ Rozsvítil lampičku na nočním stolku. Světlo mě přinutilo zavřít oči.

„Mám práci.“ Potáhla jsem si deku ještě více k ramenům.

„Robert říkal, že jsi tvrdohlavá.“ Pousmál se. Touhle větou mě absolutně probral.

„Počkat, ty jsi mluvil s Robertem?“ Pokusila jsem se alespoň opřít o ruku. Jednou rukou mě lehce srazil zpět.

„Měl jsem přeci tvůj telefon.“ Pokrčil rameny, jako by se nic nestalo.

„Myslím, že jsem toho pochopil mnohem víc, než jsem původně vůbec chtěl.“ Bylo jasné, že Freeman už na mě věděl všechno.

„Takže, když všechno víš, mohl bys mě posadit na taxi do mého bytu?“
Ucítila jsem bolest na žebrech. Ruku jsem svírala v pěst.

„Moc daleko by ten taxi nedošel. Veškeré věci už máš tady.“ Ukázal na můj kufr.

„Telefon a počítač.“ Posadila jsem se s velkou námahou.

„Dva dny ležet.“ Zopakoval mi zaklínač.

„Víš co? Jdi se bodnout.“ Posadila jsem se na kraj postele. Muž mě pozoroval, jak se zvedám a odcházím ke svému kufru. Bylo mi jedno, že mě vidí zpola nahou. Vytáhla jsem z tašky čisté triko.

„Pomůžu ti.“ Zvedl se ke mně.

„Myslím, že jsi mi pomohl už dost. Děkuji, ale obléknout se dokážu sama.“
Opatrně jsem přetáhla triko přes hlavu.

„Jediný náznak vzdoru a zavolám do nemocnice, aby tě připoutali k posteli. I když bych to mohl udělat i sám.“ Zvedl vítězně obočí. Už po druhé jsem se musela vzdát. Zhluboka jsem se nadechla.

„Kompromis, jeden den bez telefonu a počítače. Tři dny nepřekročím práh tvého bytu, ale ani o den víc.“ Navrhla jsem.

„Přijímám tvůj návrh.“ Přikývl Freeman. „Jinak tvého nezdařeného vztahu je mi líto.“

„Neprosila jsem se o tvůj soucit.“ Posadila jsem se k jídelnímu stolu. Kamenný výraz jsem si celkem osvojila.

„Chladná jako vždy.“ Posadil se naproti mně.

„Mlč.“ Zvedla jsem ruku, abych ho zarazila. Podal mi sklenici vody.

„Slyšel jsem jeden příběh, teď chci slyšet ten tvůj.“ Natáhl se přes stůl. Teplé dlaně položil na mé chladné paže. Cítila jsem v sobě zlobu, tíhu vlastních výčitek i té pravdy, která se uvnitř mě skrývala. Jeho oči byly tak upřímné, že jsem na chvíli zvažovala, že bych mu mohla věřit.

„Jdu si zapálit.“ Zvedla jsem se.

„V tomhle stavu? Vrátiš se maximálně tak do postele.“ Dál se mi upřeně díval do očí.

„Tak si zapni televizi a najdi si tam příběh jakéj chceš.“ Vypila jsem celou sklenici vody.

„Dobře, výjimečně ustoupím.“ Povolil zaklínač. Na malém balkonku měl malou skládací židli. Užila jsem si svých pět minut samoty.

„Kde mám začít? Řekni si sám.“ Posadila jsem se do křesla.

„Na úplném začátku.“ Hrabal se v lednici. „Budu u toho vařit.“

Začala jsem svůj příběh setkáním s Jacobem. Mluvila jsem dlouhé minuty bez přerušení, až jsem se dostala k odletu do New Orleans.

„Řeknu ti pravdu, co si o tom všem myslím.“ Postavil přede mě talíř palačinek. „Robert se k tobě nevrátí. Kdybych byl na jeho místě, nechal bych tě jít. Život ve tmě bych ti ani nenabízel. Jsi živá a on je v podstatě mrtvý.“ Posadil se ke mně.

„Právě mi rozbíjíš poslední kousky naděje, které jsem měla.“ Otevřela jsem sklenici s jamem.

„Jsem upřímný. Iluze nechávám na jiných.“ Usmál se Freeman. „Časem si najdeš někoho jiného.“

„Poučila jsem se, teď budu hledat jen spolehlivého partáka.“ Cukry po ránu

mi dělali dobře. Moje mysl se zaměstnala jídlem.

„Spíš tým. Kolektivní práce ti celkem jde.“ Přistrčil ke mě ubrousky.

„Dost o mě. Teď mluv o sobě.“ Vybídla jsem ho.

„Rodiče neznám, vyrůstal jsem v cechu. Když jsem přemýšlel, co dál, ozvala se Rada a já to vzal. Většina zaklínačů pracují samostatně nebo v soukromých korporacích.“ Natřel si jam na palačinku.

„A co osobní život?“ Povytáhla jsem obočí.

„Na ten nemám čas.“ Dostala jsem se do slepé uličky.

„Nějaké závislosti? Alkohol nebo něco jiného?“ Chtěla jsem Freemana rozmluvit.

„Sex s hezkýma holkama.“ I on povytáhl obočí. Myslela jsem, že jsem slyšela zřejmě špatně. Oklepala jsem se, jako by mě právě polili studenou vodou. „Dělám si srandu.“ Pobaveně se rozesmál. Cítila jsem příval horka. Jistě jsem zrudla, ale jeho pobavení mě přinutilo k úsměvu. „První upřímný úsměv, asi to oslavím.“

„Přestaň, nebo se přestěhuji do prvního hotelu, který objevím.“ Zakryla jsem si tvář dlaní, abych se na něj nemusela dívat.

„Ten práh ještě čtyři dny nepřekročíš.“ Připomněl mi.

„Mám dostatek sacharidů, divil by ses, čeho jsem schopna.“ Zapila jsem poslední palačinku sklenicí vody.

„Až tě připoutám k posteli, můžeš se o to pokusit.“ V očích jsem uviděla zvláštní jiskru. Vypadal při tom až moc vážně.

„To zní jako výzva. Ale potřebuji být schopna pracovat, ne válčit s tebou v posteli. Oba víme, že by to zřejmě skončilo rozbouřením hormonů na obou

březích.“ Opatrně jsem se zvedla a odnesla talíř do dřezu.

„Já dělám pro Radu a ty pro Organizaci. Takže v podstatě nejsme ani kolegové. Pracuji nad tebou takže bych s tím neměl žádný problém. Sexem se dá zapomenout na spoustu věcí.“ Šedé oči čekaly na mou reakci, v ledové tváři hledal odpověď.

„Až se budu chtít uvolnit, radši si otevřu láhev.“ Několika kroky jsem došla k posteli. Zabořila jsem hlavu spokojeně do polštářů. „Samozřejmě v tuhle chvíli to nepřipadá v úvahu.“ S plným břichem se mi celkem dobře odpočívalo. Zaklínač se věnoval práci. Vážně neměl čas na vlastní život, leda by to byla sekretářka nebo agentka. Přes půlku dopoledne strávil s telefonem na uchu.

„S kým to stále telefonuješ? Máš snad volno, ne?“ Při otáčení jsem ucítila zranění na boku.

„Woodová, Rada, aspoň vidíš, proč jsem sám.“ Otevřel si počítač.

„Až tohle vyřeším, tak někam alespoň na měsíc vypadnu.“ Otočila jsem se k němu zády a zavřela oči.

„Snad vyřešíme.“ Opravil mě. „Jsi v mém týmu.“

„Po námi smluvenou dobu určitě.“ Rýpla jsem si do něho.

„Máš na mysli čtyři dny? Stačí jeden telefon a pošlu tě pryč. Tedy radši bych ti přerazil nohu, abych tě vyřadil ze hry a nemusel takového pracovitého člověka posílat pryč. Lepší přeražená noha, než abych někde sbíral tvoje ostatky.“ To znělo celkem morbidně, ale zřejmě si mě oblíbil.

„Sám to nevyřešíš a ani ty příšery nezabiješ.“ Připomněla jsem mu. Opatrně jsem se posadila, abych na něj lépe viděla.

„Ty si nějak věříš.“ Mrknul po mě.

„Tahle debata vede k dalšímu slovnímu pošťuchování. Jdu na vzduch.“ Pomalu jsem prošla kolem něho na balkon. Ať jsme se bavili o čemkoliv mířilo to ke slovní rozepři. Hádat jsem se nechtěla. Sice jeho tělo bylo jako dívat se na dort se šlehačkou a třešněmi, ale tuhle představu jsem rychle pustila z hlavy. Věděl, že jsem volná. Očividně stál o sex se mnou. Ta představa, dotýkat se zase teplého mužského těla byla tak lákavá. Pořádně jsem se kousla do rtu, až jsem si ukousla kousek kůže. Na jazyku jsem ucítla vlastní krev. Musela jsem ukojit svou žízeň.

„Co jsi dělala?“ Zadíval se na můj ret.

„Přemýšlela.“ Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho. „Nemáš něco na otření?“ Vstal a přikývl. Stála jsem s rukou v kapse a čekala. Vytáhl kapesníček a přiložil ho k mému rtu. Dívala jsem se mu upřeně do očí.

„Něco se děje?“ Zamračil se.

„Ne.“ Promnula jsem si oči. „Máš na tváři zajímavé znamínko.“

„Aha. To mám.“ Divil se. Nechápal konverzaci. Nevědomky přejížděl prstem po mé bradě, jako by mu ten dotek připomínal něco dávno zapomenutého. Od mého tru vzhlédl k mým očím, které ho stále pozorovali. Bezmyšlenkovitě přitiskl mé rty na své. Vzal mě do náruče a donesl na svou postel.

„Nerad bych ti ublížil.“ Odtáhl se ode mě. Ucítla jsem bodnutí do stehna. Probudila jsem se v prádle, připoutaná k posteli. Cítila jsem zbytkové účinky omamné látky. Byt byl prázdný. Nemělo cenu v prázdném bytě nadávat.

Dveře se otevřeli.

„Co to má být?“ Koukala jsem do stropu.

„Musel jsem odjet.“ Ozval se zaklínač. „Nevěděl jsem, na jak dlouho tě to uspí.“

„To ses chtěl ujistit, že nevezmu roha?“ Zavřela jsem oči. Byla jsem ještě celkem mimo.

„Tak nějak.“ Obkročmo se mi posadil do zakrytých boků. Přejel prsty od mého prsa přes ruku až k dlani.

„Když nic nezmůžu, tak se ti najednou zachtělo sexu?“ Rýpla jsem si do něho.

„Myslím, že slovní rozeprě by nebyla na místě.“ Naklonil se ke mně.

„Co je tedy na místě?“ Zavrtěla jsem se pod ním. I kdybych se snažila, jeho váhu bych ze sebe jen tak nedostala. Stáhl ze mě deku ke svým kolenům.

„Nejdřív se podívám, jestli se rána dobře stáhla.“ Uvolnil mi ruce. „Pak si dáš sprchu a vrátíš se odpočívat.“

Několik minut jsem stála před zrcadlem. Prohlížela jsem si sešitý bok. Moje první velká jizva se právě tvořila.

„Potřebuji umýt záda.“ Vykoukla jsem ze sprchy.

„Hned přijdu.“ Kývl na mě. Byla jsem nahá a on mi opravdu přišel jenom umýt záda.

„Nebude z toho moc velká jizva.“ Prohlédl si mé zranění. Ručník mi zahaloval boky. Chtěla jsem se jít obléct, ale jeho ruce mě zarazily. „Dnes to ještě zakryji, ale hojí se to celkem rychle.“

„Za čtyři dny se musím vrátit do práce. Musí se to hojit rychle.“ Zvedla jsem ruce, aby mi zakryl sešitou ránu.

„Jestli jsem to pochopil dobře, dostala jsi rychle se hojící gen.“ Chvilku jsem přemýšlela, jak o tom ví. O implantování genů jsem mu neříkala.

„Přišel mi rozbor tvojí krve.“

„Co jsi zjistil?“ Zeptala jsem se.

„Myslíš, kromě těch upravených genů?“ Podíval se na mě.

„Zřejmě se v genetice vyznáš. Zaklínači jsou taky geneticky upravení, že?“
Stáhla jsem si vlasy gumičkou.

„Máš tu jeden ojedinělý gen, na člověka velice netypický. Kdybys byla třeba anděl, poloviční anděl, nebo ještě sluneční fae, asi bych nebyl tak překvapen.“ Pozoroval mé pomalu se zakrývající křivky.

„Co to je? Nejsem vědec, nerozumím tomu.“ Přimhouřila jsem oči.

„Je to gen, který mají většinou bytosti světla jako jsou třeba andělé.“
Vysvětlil mi. „Nebo spíš ten tvůj gen je velmi podobný, ale chybí mu něco jako spouštěcí program. Zatím je řekl bych neaktivní.“

„To znamená co?“ Spustila jsem konečně ruce dolů.

„To je to, co jsi mi neřekla. Druhý důvod, proč tu jsi.“ O krok ode mě odstoupil. „Chceš se spojit s astrálem. Proč si mi to neřekla?“ Probodával mě pohledem.

„To je moje věc.“ Natáhla jsem se pro tričko.

„Jsi stoprocentně přesvědčena o tom, že to chceš podstoupit?“ Chtěl se ujistit.

„Horší už to stejně být nemůže. Ano, chci to podstoupit.“ Přikývla jsem.

„Chceš být dalším nástrojem Rady?“ Jeho výraz trochu posmutněl.

„Už teď jím jsem. Ty jím jsi taky. Já chci jít možná vpřed a stejně už nic jiného nemám. Už jen kvůli Robertovi. Nechci přijít o další lidi, které mám ráda.“ Vrčela jsem jako pes za plotem. „Jak ses to všechno dozvěděl?“

„Část Claudie a část Rada, ale spíš větší část Rada.“ Ušklíbl se, jako by čekal, že ho něčím přetáhnu.

Ležela jsem schoulena do klubíčka a přemýšlela. Slunce pomalu zapadalo a místnost zaplnily protahující se stíny. Tiskla jsem k sobě malý polštář. Zabrána do svých myšlenek jsem sebou cukla. Ucítla jsem teplo mužského těla. Mužské paže mě přitiskly k vypracovanému tělu.

„Máš studené ruce.“ Pohládl mě lehce po vlasech.

„To je jedno, zima mi není.“ Nutná dávka lhostejnosti v mém hlase ho neodradila. Svou paží mě pevně přivinul k sobě.

Držela jsem kolem sebe mužské paže, jako bych potřebovala v noci chránit před zlými sny. Pustila jsem se a opatrně se odtáhla, abych se posadila. Venku svítily pouliční lampy. Digitální budík ukazoval čtyři ráno. Už jsem dál spát nemohla, jednoduše to nešlo. Přecházela jsem od okna k oknu. Pomalé a táhlé kroky se tiše rozléhaly po pokoji. Freemanův počítač zůstal na stole. Můj telefon měl stále v kapse, ale byl vybitý. Za to jeho nabitý. Použila jsem jeho nabíječku. Telefon se rozsvítil. Posadila jsem se k jeho notebooku. Přístroj zablikal. Po několika minutách jsem zjistila, že není přístupný jen tak pro někoho. Na obrazovce na mě vybafla kolonka pro heslo.

„Co děláš?“ Zapřel se zaklínač dlaněmi do desky stolu. Slabá záře osvítila jeho obličej. Docela jsem se lekla, jak jsem hypnotizovala obrazovku.

„Nemůžu spát.“ Odtrhla jsem od něho svůj pohled.

„Chceš se projít nebo si dát noční snídani?“ Zaklapl mi před nosem notebook. V ten moment jsem byla absolutně slepá. On ve tmě viděl lépe než já. Po několika vteřinách jsem alespoň rozpoznala obrysy věcí. Odsunula jsem židli. Telefon už se trochu vzpamatoval. Mohla jsem si jím posvítit. Místo telefonu jsem nahmatala mužskou ruku, která zakrývala můj telefon. Freeman stál vedle mě.

„Hlavně do něčeho nenaraz.“ Uslyšela jsem to tak blízko vedle sebe. Zase mě provokoval.

„Jen si vezmu telefon, pak už nehrozí čelní střet třeba se skříní.“ Sáhla jsem pod jeho ruku. Telefon tam nebyl. Než jsem stačila cokoliv říct, ucítila jsem jemný polibek. Moje rty se dotýkaly těch jeho nebo spíš naopak, protože mě políbil on. Jeho ruce se svíjely kolem mého krku. Stála jsem jak socha.

„Je to mnohem lepší, když mlčíš.“ Žertoval.

„Měla bych jít asi spát.“ Dál jsem stála jak přimražená. „Nebo možná odejít.“ Začala jsem couvat. Byla jsem rozladěna svými pocity, nevyrovnaností a nejistotou.

„Potřebuješ panáka.“ Ohnul se ke spodní polici u mých nohou.

„Dáš si se mnou?“ Nahmatala jsem vypínač od světel v kuchyni.

„Nemám proč pít.“ Postavil přede mě láhev alkoholu. „To je medicína pana Citruse.“ Do sklenice vymačkal několik šťavnatých citrusových plodů. O stěnu sklenice zacinkaly tři kostky ledu. Hotový drink postavil přede mě. Chuť sladkokyselá přebíjela alkohol. Rozhodně to bylo chutné. V pülce trojkové sklenice jsem začala pociťovat uvolnění od toho temna, které se ve mně ukrývalo a stahovalo mě ke dnu jako obrovská kotva.

„Ještě jedna sklenka by bodla.“ Došla jsem k balkónovým dveřím. Venku byl klid a celkem i ticho.

„Ještě tedy jednu a konec.“ Podal mi doplněnou sklenici. Zapálila jsem si a převzala si sklenici o jejíž hranu zacinkal led.

„Po ránu se takhle opíjet.“ Opřela jsem si hlavu o zed'. Druhá sklenice byla vypita ještě rychleji, než ta první. „Proč o mě tak pečuješ?“

„Možná proto, abych tě lépe poznal.“ Opřel se vedle mě.

„V týmu je spousta zajímavých agentek.“ Sklouzl mi zbytek ledové kostky do úst.

„Nemám v oblibě dominantní ženy.“ Z jeho hlasu jsem poznala malý náznak pobavení.

„Ženy rozhodné, s vlastními nápady. Tady člověk nesmí ukázat slabost. Mohl by na ni dojet.“ Vybavila jsem si Claudii a Dianu. Claudie byla fae a Diana zabiják. Já jsem se sice spoustu naučila, ale všechno se kolem mě dělo tak rychle. Freeman mě zbrzdil a já si najednou uvědomila některé události, které jsem sice nepropásala, ale nepřemýšlela jsem nad nimi.

„Nad čím přemýšlíš?“ Sáhl mi zaklínač do vlasů. Mezi prsty si namotal pramen mých vlasů.

„Nevím.“ Postavila jsem se. Rukou jsem se přidržela, abych nezavravorala následkem alkoholu.

„Jsi vážně opilý.“ Natáhl ke mně ruku, kterou jsem odmítla.

„Tak moc ještě ne.“ Opřela jsem se o desku stolu. Sáhla jsem si na sešitý bok. „Děsně to svědčí.“ Prsty jsem opatrně přejížděla po žebrech.

Chytil mě za ruku. „Nech to být.“ Nezaměstnanou dlaní jsem ho chytila za zápěstí a přitáhla k sobě.

„Stojíš v zóně opilého člověka.“ Pustila jsem ho, ale on stál dál v těsné blízkosti za mnou.

„A mám se bát čeho.“ Přitiskl své tělo k mému. Podobně jsem se cítila v obětí Roberta. Znovu jsem si připadala, jako by mnou projela ostrá řezavá bolest. Otočila jsem se k němu a zadívala se do očí, které lehce zářily měsíčním světlem. Rukama jsem tlačila do jeho hrudi, aby ode mě odstoupil. Cítila jsem chuť jeho sladkých rtů na mých, i když jsem do něho stále bušila. Jeho dominance se projevila, když mi stiskl pevně zápěstí, abych do něj dál nebušila. Natáhl se pro želízka ve svém saku.

„Krocení divé zvěře jsem ještě nedělal.“ Ozvalo se cvaknutí. „Většina sukub šla dobrovolně.“

„Originální způsob, jak se sexuálně nažhavit.“ Zavrčela jsem.

„Je to jen způsob, jak tě přivést na jiné myšlenky. Potřebuješ se uvolnit, i když teď to bude trochu nedobrovolně.“ Přehodil si mě přes rameno. „Dokud jsi pod vlivem, tak to bude jednodušší.“

Police s knihami se rozjela do stran a odkryla dvoje dveře. Tlumené světlo nebylo moc příjemné mým očím. Místnost měla tmavě vínový odstín. Zavřela jsem oči. Světlo mě oslepilo. Když si mé oči trochu odpočinuly, konečně jsem si všimla věcí kolem. Freeman si rád s ženami hrál. Přinutilo mě to k úsměvu.

„Během pár minut budeš sténat rozkoší.“ Lehce mě kousl do ucha. V rohu místnosti byla dokonce i lednička. „Mám tu pár šikovných hraček.“ Po tom, co mě skoro svlékl, mě připoutal za ruce k posteli.

„Jsem bezbranná a opilá.“ Hledala jsem ho po místnosti očima.

„Většina holek mi sem chodí v kraječkách.“ Stáhl ze mě zbytky oděvu a oblékl mě do krajkového prádla. Přestříhl mi obvazy a ránu jen zakryl a zalepil.

„Sukuby mají rády bičík, horký vosk a podobná zvěrstva.“ Přivázel mi i nohy. „Myslím, že pokud praktikuji terapii sexem, má to být spíš příjemné.“

„Terapii sexem jsem ještě nezažila.“ Zavřela jsem oči.

„Fyzicky ti ubližovat nebudu.“ Zavázal mi oči. Ucítla jsem na svých bradavkách rozpouštějící se led. Kapička mi stékala pomalu po břichu. O ústa se mi otřela jahoda. Když jsem se zakousla, ucítla jsem mužské rty. Jemná chuť ovoce se mi rozlila po jazyku. Jeho ruka vnikla pod prádlo a prsty do mě zajel až na doraz.

„Trochu ti rozproudím krev v žilách.“ Lehce mě kousl do krku. Zvuk slabého bzučení se nedal přeslechnout. Pod prádlo mezi mé nohy se dostal hladký vibrující předmět. Moje tělo podlehlo vzrušení. Freeman si pohrával s mými

bradavkami a rozpouštěl na mém těle další led. Zасыpával mě polibky a já sténala pod jeho rukama. Když už jsem cítila vyvrcholení strhnul ze mě prádlo a začal líbat můj klín. Do úst si vložil kostku a dráždil mě až do prvního konce. Znovu mě obdaroval jahodou s polibkem. Na druhé kolo už mě dráždil jen svým nahým tělem. Uvolnil mi nohy. Pevně se omotaly kolem mužského těla. Zavalilo mě teplo mužského těla. Byl výborným milencem. Vyčerpaná jsem ležela v jeho obětí.

„Myslím, že jsem tě dost unavil.“ Uvolnil mi ruce a odnesl mě do své postele. Bez jediného slova jsem se uvelebila na polštáři. Stáhl mi pásku z očí a stále ještě nahý si lehl vedle mě. Poslední polibek na krk před tím, než jsem usnula.

Prospala jsem oběd. Vůně masa se linula prostorem. Žaludek se hlasitě ozval.

„Usnula jsi celkem tvrdě.“ Ozvalo se od plotny.

„Je nějaký seznam čarodějů nebo bytostí, které by dokázali oživit stín?“ Po tom sexuálním uvolnění mi to celkem myslelo.

„Není, ale můžeš se sejít s nějakou čarodějnici, která by ti třeba odpověděla na tvoje otázky.“ Položil Freeman na stůl talíře.

„Je to velká blbost?“ Posadila jsem se s dekou spadlou k pasu.

„Co by měla být blbost?“ Vytáhl z police víno.

„Nejsem ani astrál, ani čarodějnice. Ta příšera musela být buď stín nebo astrální tvor, kterého někdo povolal.“ Začala jsem se oblékat.

„To je dobrá teorie.“ Hodil po mě triko. „Často se ti stává, že se probudíš do pracovní nálady?“

„Něco se mi zdálo a tak jsem od přemýšlení nad mým snem došla až k té příšeře.“ Usadila jsem se ke stolu.

„Nikommu se nezmiňuj, že spolu spíme.“ Zvedl ke mně šedivé oči.

„Spali, opakovat se to nemusí.“ Opravila jsem ho.

„Podle toho, jak spokojená jsi byla, si dovoluji tvrdit, že to nebylo naposledy.“ Ucítla jsem mravenčení v rukách. Jistě jsem i trochu zrudla ve tváři.

„Nebudeme se o tom bavit.“ Zvedla jsem k němu výhružně prst.

„Máš pravdu. Jsou věci, které je lepší dělat, než se o nich bavit.“ Byla to čistá provokace z jeho strany.

„Jestli ještě vypustíš jedinou větu, tak si balím kufr.“ Zamračila jsem se.

„Porušila bys dohodu.“ Kousl se do rtu, jako by se nad něčím zamyslel.

„Kašlu ti na dohodu.“ Ještě jednou jsem mu výhružně zašermovala prstem před nosem.

„Jestli to uděláš, tak si tě vychutnám střízlivou.“ Cítla jsem se jako by mi přibili nohy k podlaze. Teplá mužská ruka mi sklouzla pod vlasy na krk. Lehce se zakousl do mého spodního rtu.

„Měla by ses najíst.“ Dotkly jsme se nosy. Pro jistotu jsem si raději dala víno. Všimla jsem si na stole vlastní složky.

„Co tam je?“ Poklepala jsem na svazek papírů v deskách.

„Složka Rady.“ Míchal si kávu odloženou na kuchyňské lince.

„Moc toho tam není. Asi můj život není plný záživných chvil.“ Ustrkla jsem si ze sklenice.

„Čekal jsem, že zjistím něco, co o tobě ještě nevím.“ Postavil se vedle mě a podíval se na fotografie uvnitř. Na fotce byl Robert. Rychle jsem nechala složku být.

„To je ten upír?“ Zeptal se mě opatrně zaklínač. Tiše jsem přikývla.

„Dám si ještě sklenku a pak se pustím do práce.“ Vytáhla jsem svůj počítač na stůl.

„Promiň, neměl jsem to tu nechávat.“ Přitáhl mě k sobě do náruče.

„Vždyť je to jedno.“ Odtáhla jsem se. Projela jsem si příchozí zprávu k případu, který byl skoro prázdný. Hlavou mi vířilo spousta otázek.

„Mohl to být přízrak, ale ti snad mívají lidskou podobu.“ Přemýšlela jsem nahlas. „Co kdyby někdo vyvolal něco podobného ze světla?“ Zaklínač se zatvářil překvapeně.

„Otázek hromada, ale odpovědi skoro žádné. Domluvím ti zítra konzultaci s čarodějnicemi.“ Přešel k židli naproti mě Freeman.

„Když to bude k užitku, tak tě pozvu na drink.“ Dívala jsem se do monitoru. Potřebovala jsem rozhodit sítě. Na Kost'u jsem se mohla vždy spolehnout. Informace mi posílal vždy obratem nazpět.

„Čekal jsem, kdy se zase ozveš.“ Přijal hovor můj učitel.

„Ahoj. Taky tě ráda slyším.“ Opřela jsem se o židli.

„Jak je v New Orleans?“ Zeptal se Kost'a.

„Pracovně. Freeman mě zasypal hromadou práce.“ Pousmála jsem se.

„Takže nemáte nic, ale tebe něco napadlo.“ Muž na druhém konci zněl pobaveně.

„Přesně. Jak jsi to uhodl?“ Zavřela jsem oči a představila si Kost'ův škodolibý úsměv.

„Jsi moje žákyně. Dost srandy, řekni mi, co se ti honí v hlavě.“ Přešel k tématu.

„Zajímalo by mě jestli je někdo schopen stvořit příšeru na fyzické úrovni. Nevím, jestli to je stín, astrální bytost nebo přízrak. Po tom, co jsem tomu něčemu vyrvala srdce, se to vypařilo.“ Vzpomínala jsem na nedávný zážitek.

„Bud' opatrná. Aby ses nenakazila nějakým kouzlem.“ Varoval mě Kost'a.

„Jasně tati.“ Protáhla jsem obličej.

„Brzy se ozvu.“ Ukončil hovor.

„Neuškodilo by, kdyby sis zvykla, říkat mi Matte.“ Probodl mě zaklínač pohledem.

„Jasně šéfe.“ Nevěnovala jsem mu pozornost.

„Myslím, že pro dnešek už té práce bylo dost.“ Hodil po mě malý zmačkaný papírek. Rozložila jsem kuličku, ale ani jedna strana nebyla popsána. Zvedla jsem oči od klávesnice. Matt se na mě díval přes okraj skleničky s whisky.

„Neruš mě od práce.“ Hodila jsem po něm kuličku zpět.

„Je čas na odpočinek. Sedíš u toho celé odpoledne.“ Zadíval se na láhev alkoholu.

„Vyspat se můžu v noci.“ Pročítala jsem si dokument. Práce mě tak pohltila, že jsem si teprve v noci všimla, kolik hodin mezi tím uteklo. Počítač klapl.

„Už máš dost. Za chvíli bys usnula na stole.“ Odtáhl židli i se mnou od stolu.

„Ještě nemám hotovo.“ Zvedla jsem se. Matt zhasl v místnosti a přinutil mě ulehnout do postele. Chvíli jsem ještě přemýšlela nahlas, dokud mě neumlčel polibkem a obětím.

Ráno jsem se probudila sama. Někdo bušil usilovně na dveře. Triko jsem měla do půli stehem, ale nijak příjemně mi nebylo, jít otevřít jen tak na lehkou.

„Agentka Nyxová?“ Zeptala se mě dívka s krátkými zrzavými loknami.

„Ano.“ Přimhouřila jsem obočí.

„Posílá mě Freeman.“ Zazubila se rozpačitě dívka. Pozvala jsem dívku dovnitř. „Prý potřebujete mou pomoc.“

„Vy jste čarodějnice?“ Nalila jsem vodu do konvice.

„Agentka a čarodějnice Linda Starková.“ Podala mi ruku.

„Nyxová Aida.“ Představila jsem se. „Dáte si kávu?“

„Už jsem jednu měla, voda postačí.“ Posadila se ke stolu. Dívka měla pihatý roztomilý obličej.

„Omlouvám se za svou neznalost, jestli Vám budou moje otázky připadat hloupě, nebojte se mi to říct.“ Podala jsem Lindě sklenici vody. Zrzka se rozpovídala o čarodějnickém řemesle, při čemž jsme se dostali k rodové čarodějnické linii.

„Hledat staré čarodějnické knihy tedy nemá význam.“ Napila jsem se horkého čaje.

„Pokud rod zanikne, je cena rodinné knihy opravdu velká. Samozřejmě jiný čaroděj nedokáže využít veškerá kouzla z knihy. Každá čarodějnice používá vlastní výrazy nebo třeba i zkratky, které chápe pouze rodina.“ Vysvětlila mi funkci čarodějnických knih.

„Bohužel jsme zatím nepřišli na to, s čím máme tu čest. Ale napadlo mě, jestli se nedá podobná bytost stvořit ze světla, něco jako světelný stín.“ Znělo to celkem blbě, ale agentka to pochopila.

„Možná by se dal vytvořit. Pokud by jsme měli krev z anděla nebo z fae, která je stvořena ze světla.“ Zamyslela se Linda.

„Nejsem sice anděl, ale možná by moje krev mohla stačit.“ Sice se mi

nechtělo vysvětlovat, proč nabízím svou krev, ale čarodějnice se nevyptávala.

„Zkusím sehnat někoho, kdo by byl schopen kouzlo provést. Bude to sice hledání jehly v kupce sena, ale za pokus to rozhodně stojí.“ Souhlasila s mou nabídkou.

Kapitola 4.

Moje kancelář vypadala stejně, jako když jsem ji opouštěla. Matthew byl od brzkého rána v terénu. Claudie ke mně vtrhla se šálkem voňavé kávy. Zaklínač trval na tom, že do konce týdne do terénu nesmím, což jsem mu slíbit rozhodně nechtěla.

„Musíš mi všechno říct.“ Zavřela za sebou fae dveře. Shrnula jsem jí, co se ten osudný večer stalo.

„No příjemné to rozhodně nebylo.“ Ukázala jsem jí částečně zhojený bok.

„A co Freeman?“ Uculila se.

„Je pruderní, co bys čekala od chlapa, jako je on.“ Ušklíbla jsem se. „Akorát mi říká, co nemám dělat.“

„Zatím se další těla objevila přes noc. Všechno je ve složce.“ Přehodila si nohu přes nohu.

„Jen aby se mezi tím neobjevilo těch příšer mnohem víc.“ Vzdechla jsem si. „Jestli se nám podaří vytvořit stín ze světla bude stále jen jeden.“

„Pravda, tolik čarodějek nemáme, aby každá se svým stínem brázdila město.“ Vzdechla si i Claudie.

„Ani nevíme, proč to ty lidi zabíjí.“ Uvelebila jsem se na židli. „Kdyby je to chtělo sežrat, tak by jsme našli přeci na tělech kousance nebo nějaké rány způsobené zuby.“

„Jsou rituály, na které je potřeba obět' nebo krev.“ Zapřemýšlela fae.

„Jenže potřebuješ většinou kruh nebo nějaké symboly. Co takhle zkusit tu bytost chytit?“ Podívala jsem se přes sklo do protější prázdné kanceláře.

„S hromadou čarodějnic a zaklínačem by se ti to mohlo podařit, ale zeptej se

Freemana.“ Zvedla se ze židle. „Budu muset jít, takže kdybys něco potřebovala, budu v kanceláři.“

Matt trval na tom, že nesmím opustit budovu. Znuděně jsem projížděla stránky o astrálních bytostech. Polovina z toho byly jen bludy a báchorky. Prošla jsem chodbou až k automatu na kafe. Využit znalosti agentek čarodějnic mě trklo teprve, když se otevřeli dveře od výtahu.

„Promiň.“ Srazili jsme se s Mattem. Oba jsme nad něčím usilovně přemýšleli. Oklepal se, jako by se probudil ze snu. Zlehka mě chytil kolem pasu.

„Co to děláš?“ Šeptla jsem.

„Pojď do mé kanceláře.“ Pustil mě. Bez vyptávání jsem ho následovala. Stáhl žaluzie, aby přes sklo nebylo vidět.

„Co se děje?“ Zeptala jsem se. Přitáhl mě k sobě a věnoval mi polibek. „Ty ses zbláznil, ne?“

„Od rána na tebe myslím.“ Přitiskl se ke mně.

„To je sice milé, ale máme tady vraždící příšeru.“ Posadila jsem se do volného křesla.

„Byl jsem na shromáždění Rady. Prý je možné, že mezi našimi lidmi je odpad. Takže cokoliv budeš chtít dělat, musíš nejdřív sdělit mě.“ Opřel se o desku stolu.

„Po pracovní stránce s tím nemám problém.“ Kývla jsem. „Napadlo mě, že by jsme tu příšeru mohli chytit, jestli teda po městě řadí další.“

„Už jsou minimálně tři. A ty do terénu nepůjdeš. Je to nebezpečné.“ Některá slova dostatečně zdůraznil.

„To mi zakázat nemůžeš.“ Zaprotestovala jsem. „Nebudu tady jen tak sedět

na zadku.“

„Jsi vážně paličatá.“ Obdaroval mě úsměvem. „Promluvím s čarodějnicemi a uvidíme.“

„Mohla bych s nimi promluvit sama.“ Navrhla jsem Freemanovi.

„To bys mohla. Linda ti pomůže, kdybys něco nevěděla.“ Obešel svůj pracovní stůl.

„Hurá do práce.“ Opřela jsem se loktem do opěradla křesla.

„Možná bych tě měl odvést. Nepřipadá mi, že by ti bylo nejlépe.“ Vrátil se do mého osobního prostoru.

„Já to zvládnu, nejsem žádnéj malej smrkáč.“ Jeho přehnaná péče mi pomalu začínala lézt na nervy.

„Šklebíš se, jako bys ji chtěl dostat do postele.“ Rozrazily se dveře. Do kanceláře vešel muž o hlavu vyšší než já, ale rameny dvakrát takovými než měl Matt. Holá hlava s hustou bradkou se zaleskla ve světle.

„Je vidět, na co myslí.“ Prohlédla jsem si muže s kulturistickou postavou.

„Taky tě rád vidím Ricco.“ Podle tónu hlasu jsem zjistila, že se o kamarády rozhodně nejedná.

„Myslím, že my jsme pro dnešek skončili.“ Postavila jsem se. „Ricco ráda jsem vás poznala.“ Protáhla jsem se opatrně kolem urostlého bělocha. Holohlavý se za mnou otočil, aby mi udělal prostor a zároveň si prohlédl moje proporce.

Claudie mi nabídla po práci odvoz.

Odemkla jsem si rezervním klíčem, který mi zaklínač půjčil. Otevřela jsem balkónové dveře a pustila do místností trochu čerstvého vzduchu. Na tom chlapíkovi mi něco nesešlo. Ricco ve mně budil pocit nedůvěry. Možná to

bylo jen tím, že mi nebyl moc sympatický. Otevřela jsem počítač a začala pátrat po Riccovi. Dostala jsem se několika kliknutími do databáze Organizace, ale Ricco byl k nenalezení. Zbývalo jen zeptat se přímo Freemana. Shodila jsem oblečení a dopřála si několik minut ve sprše pod vodou. Nevěděla jsem, kdy se zaklínač vrátí. Nahá jsem vyšla z koupelny.

„Za denního světla jsi ještě krásnější.“ Pozoroval mě Matt.

„Tak se hezky otoč a nech si zajít chuť.“ Začala jsem se oblékat.

„Nemyslím na sex, jen se mi tvoje tělo líbí a chtěl bych se na něj dívat déle.“ Vypadal naprosto klidně, ale poznala jsem, že to je jen přetvářka. Něco se muselo stát.

„Obléknu se a pak něco uvařím.“ Nevšíkala jsem si jeho provokativních pohledů.

„Proč bys vařila? Cestou jsem něco koupil.“ Opřel se o stůl.

„Co je zač pan Ricco?“ Popadla jsem čisté triko.

„Je to zaklínač.“ Odpověděl stroze.

„Proč ho nemáš rád?“ Odcupitala jsem k němu.

„Používá zakázané praktiky.“ Prohrábl si světlé vlasy.

„Musíš mi to přiblížit. Se zaklínači moc zkušeností nemám.“ Vyndala jsem z lednice vychlazenou vodu.

„Stříbrní žraloci používají kouzla jako uhranutí. Dále využívají služeb zakázané magie jako je využívání služeb woodoo šamanů, kteří svou magií dokáží zabít člověka a pak podobně. Prostě při své práci používají všechny dostupné prostředky, nehledě na to, jestli je to lidově řečeno černá magie.“ Postavil na stůl dvě skleničky.

„Sice mou důvěru nezískal, ale jestli se pohybuje v těchto kruzích. Může nám být momentálně užitečný.“ Nalila jsem vychlazenou vodu do sklenic.

„Něco mi říká, že bys s ním mohla pracovat. Zjevně jsi mu padla do oka.“ Posadil se ke stolu.

„To je plusový bod pro náš tým.“ Uculila jsem se. „Vytáhnu z něho všechno, co se dá.“

„Upřímně ti řeknu, že z toho moc dobrý pocit nemám.“ Matt se skutečně o mě bál.

„Myslela jsem si, že zaklínači zrovna lásky plnými pocity neoplývají.“ Postavila jsem se vedle něho.

„Když se objeví Ricco, je to vždycky hodně velkej průšvih. Je to něco jako inspektor Rady. Ale moc rozumu nepobral.“ Ušklíbl se komicky zaklínač.

„Takže s těma příšerami jde o hodně velkej problém, proto se ten plešoun objevil. To zvládneme.“ Usmála jsem se. „A o mě se bát nemusíš.“

„Ty máš spíš více štěstí, nežli rozumu.“ Objal mě kolem pasu a položil si hlavu na mé břicho. Rukou zajel do kapsy své košile. „Kdyby na tebe někdo použil svou magii, tohle ji snad odrazí.“ Podal mi řetízek s andělem.

„Předpokládám, že jsi to sebral někde na razii.“ Vzala postavičku mezi prsty.

„Poprosil jsem Lindu.“ Zavřel moje prsty.

„Co to všechno umí?“ Byla jsem zvědavá jako malé dítě.

„Ochrání tě to před uhranutím nebo kletbou. Linda tě pomocí své magie propojené s andělíčkem najde, i kdybys byla ve Vatikánské knihovně.“ Přejel mi horkými dlaněmi po bokách.

„Ty se vážně o mě bojíš?“ Chtěla jsem se přesvědčit, jestli se mýlím.

„A víš, že docela jo? Kdo by mi po ránu ležel v náruči? Tady kromě občasných návštěv sukub jiná žena nebyla. Je to příjemná změna po ránu někomu dělat snídani, s někým se slovně přít a samozřejmě i dalších tisíce maličností, co bych si sám neužil.“ Zazubil se spokojeně.

„Takhle jsem nad tím nepřemýšlela, ale zní to logicky.“ V poslední době jsem byla stále mezi svými přáteli a především s Donem. Při vzpomínce na mladíka, kterého jsem brala jako mladšího bráchu se mi trochu zastesklo.

„Nyxová pojd'te, uděláme si cestou k případu menší seznamovací konverzaci.“ Křikl na mě Ricco.

„Jen si vezmu pár věcí.“ Ozvala jsem se ze své kanceláře. Nasedli jsme do terénního auta. K jeho postavě se hodilo. Měla jsem na sobě fialové letní šaty. Ricco měl na hlavě kšiltovku, tílko s nápisem a plážové kraťasy.

„Jste pěkná ženská Nyxová.“ Nastartoval auto.

„Jsem průměrná ženská a jestli budete blbě žvanit budu příjemná jako podrážděná voska.“ Věnovala jsem mu milý úsměv.

„Chudák chlap, kterej je s váma pod jednou střechou.“ Strčil si do pusy žvýkačku.

„Jeho volba, jeho problém.“ Hbitě jsem argumentovala.

„S váma není sranda vyjít.“ Utrousil.

„Na každý zámek je klíč, ale už dost žvástů. Řekněte mi něco k případu.“ Utnula jsem jeho průpovídky. Chlapík začal vykládat a zastavil se až na místě činu.

„Vypadá to tu jako po výbuchu.“ Ruka od těla byla urvaná a z ran trčely kosti. Zhluboka jsem se nadechla. Na místě jsem vycítila několik emocí. Obavu a strach.

„Byl to čaroděj ohně, proto je ta stěna sežehnutá.“ Ukázal zaklínač na stěnu.

„Svědci byly?“ Zeptala jsem se.

„Dva bloky odtud našli jeho dceru. Tatínek jí řekl, že musí utíkat až na konec ulice a pak doprava, takže nic neviděla.“ Ricco si založil ruce do kapes. Na obnažených svalech se klikatily vystupující žíly.

„Příšerky už si polepšily z lidí na magické bytosti. Minule to byla fae, jestli se nemýlím.“ Srovnala jsem si v hlavě poznatky ze zprávy. „Proč už jim lidi nestačí?“

Prohlížela jsem si místo dost pozorně, jestli neobjevím nějakou známku použité magie, která příšeru stvořila, ale nic.

„Co jste z toho místa cítil?“ Zeptala jsem se muže, když jsem nastoupila do auta.

„Temnotu. Víme, že se jedná o temnou magii. Probereme to v kanceláři, tedy jestli třeba cestou nechcete vzít na pozdní oběd.“ Bylo to řečeno čistě pracovně. Rychlý oběd v podobě pizzy zasytil můj žaludek. „Tomu jídlu jste moc nedala.“ Rýpl si do mě holohlavý potom, co dojedl půl druhé pizzy. Na cestu sebou si ještě objednal hranolky se salátem.

„V takovémhle teple se jíst nedá.“ Ucucávala jsem z kelímku chlazenou citronádu. Zaklínač se rozchechtal.

„Už je mi jasný, proč jste jako párátko. Freeman vám občas musí dát najíst, jinak z vás bude za chvíli jen kůstka.“ Usmíval se vlastnímu vtipu. „Zalezlá od rána do večera v kanceláři a ani na jídlo si čas neuděláte.“ Dodal už bez úsměvu. Pravda, moje stravovací návyky se hodně změnily. K snídani byly koblihy, k obědu něco rychlého a k večeři buď pizza nebo něco z Mattových receptů.

Od debaty s holohlavým, který se v autě pěkně zapotil mě vysvobodila Linda. Ricco musel jít probírat práci s Freemanem.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli nejdříve zkusíme tu síť nebo vyvolat světelnou bytost.“ Její kancelář spíš připomínala obývací pokoj.

„Dej mi chvíličku na přemýšlenou. Když budeme mít pokryté město magickou sítí a nebudeme mít vyzkoušené druhé kouzlo, tak jsme celkem v háji.“ Zamyslela jsem se.

„Pochopila jsem. To znamená, že budu potřebovat tvoji a Mattovu krev. Zkusíme, na kterou bude kouzlo lépe reagovat.“ Něco si zapsala na kousek papíru. „Večer kolem osmé přijdu. Tohle zůstane v uzavřeném kruhu, takže nikomu ani slůvko.“ Podala mi přeložený papírek. „Mimo budovu.“ Šeptla. Pochopila jsem, že to nemám číst v okolí pracoviště. Založila jsem si jej do kapsy. Ricco už byl pryč, když jsem se vracela k sobě do kanceláře. Na zemi byly moje i zaklínačovi dveře vysklené.

„Co se tu stalo?“ Zírala jsem do rozmláčené kanceláře.

„Nepohodli jsme se s Riccem.“ Díval se na zdemolovanou kancelář Matt. Vzhlédla jsem od střepeň na podlaze k Freemanovi. Pod okem se mu vybarvoval pěkný monokl a ze rtu mu tekla krev. Ruce od krve si otíral do papírové utěrky. Některé střepeň byly potřísněné krví.

„Ukaž ruce.“ Odložila jsem si tašku, ale Matt se ke mně otočil zády. „Dělej.“ Zavrčela jsem. Ruce měl pořezané od střepeň. Ale nic hlubokého to nebylo. Kousek náplasti a obvazu to zpravilo. „Claudie tě odveze domů a já dorazím podle navigace.“

„Odvezeš mě ty.“ Utřel si krev z brady, která pomalu zasychala.

„Tak jo. Ale povíš mi, co se tu dělo.“ Sáhla jsem mu opatrně na tvář. Freeman sebou škubl. „Bolí to hodně?“

„Když na to nebudeš sahat, tak o tom ani nebudu vědět.“ Chytil mě za ruku. Chabě se pousmál, aby se vyhnul zbytečné bolesti. S obrovitou nechutí mi věnoval klíčky od svého vozu. Po zkrácené přednášce o řízení ve velkém městě konečně zaplul do sedačky. Hovor se zúžil jen na vpravo, vlevo, brzdi

a zastav. Jako spolujezdec se choval typicky chlapsky.

„Dorazili jsme bez jediné komplikace.“ Spokojeně jsem vydechla.

„Po druhé křižovatce už jsem se přestal bát. S Woodovou už mi bylo dvakrát blbě.“ Zavřel za sebou dveře vozu.

„Chceš pomoci do schodů?“ Nabídla jsem se.

„Já nejsem slepec.“ Zamračil se na mě. Vypadalo to spíš komicky než výhruzně.

Vyběhla jsem schody k bytu a odemkla. Něco nebylo v pořádku. Na stole ležela hromada papírů a kolem postele leželi roztahané moje věci.

„Proč nejdeš dál?“ Ozval se od schodiště Matt. Pustila jsem ho ke dveřím, aby nahlédl dovnitř.

„Je bezpečné jít dovnitř?“ Tázavě jsem na něho pohlédla.

„Někdo tu slídlil, ale kouzla tu žádná nejsou.“ Překročil práh.

„Ty nemáš chráněný byt kouzly nebo něčím podobným?“ Podivila jsme se.

Vtáhl mě za paži do bytu a zavřel dveře. „Jediné místnosti, které jsou chráněné, jsou mé mučírny a laboratoř. Zajdeme si na večeri.“ Uculil se na mě. Pochopila jsem, že ani on si není zcela jistý, zda je byt čistý.

Odložila jsem si nepotřebné věci. Všechny své roztahané módní kousky jsem hodila do prádla. Pomyšlení, že by na ně sahal třeba uslintaný troll, mi nebylo zrovna příjemné. Matt poslal Lindě zprávu, že se vše odkládá na zítřek. Když jsme vyšli na celkem rušnou ulici, bylo celkem bezpečné Lindě zavolat.

„Už se uklidni.“ Vzal mě za ruku. Dlaň sklouzla po mé. Prsty se vzájemně propletly.

„Jsem klidná! Jen nechápu, co to mělo být?“ Jeho palec přešel po hřbetu mé ruky. „Ani teď nechápu, co to má znamenat.“ Zmáčkla jsem mu prsty mezi mémi.

„Potřebuji ukojit své majetnické sklony.“ Utahoval si ze mě. Střelila jsem po něm pohledem a dál se v tom raději nepitvala. „Já jsem o tobě taky nic nevěděl. Třeba někoho zajímáš, jako jsi zajímala mě.“

„Nějaký tajný ctitel?“ Ušklíbla jsem se.

„Přijdeme na to, kdo to byl.“ Otevřel mi dveře do malého zastrčeného podniku.

„Potřebuji akutně panáka, jinak mi praskne hlava.“ Posadila jsem se k malému stolku.

„Snad nemáš v úmyslu se dnes opít?“ Posadil se naproti mně.

„No, to je celkem dobrý nápad. Dnes si dám pauzu, zítra volno a pozítří kopnu Ricca do zadnice.“ Žertovala jsem.

„Má o tebe dost vážný zájem. Prý by tě ohnul jak stéblo trávy.“ Podal mi nápojový lístek.

„Tak kvůli tomu jste vysklili tu stěnu i s dveřmi?“ Vyvalila jsem překvapeně oči.

„Řekl jsem mu, že na mém pracovišti agentky klátit nebude. No a samozřejmě jsme si vyměnili pár neslušných výrazů.“ Dodal nezaujatě zaklínač.

„Hromada svalů s vizáží přerostlého skřeta, s naleštěnou holou hlavou mě moc nerajcuje.“ Odložila jsem list na stůl, pohráváje si s ním prsty. „Když ho budu odmítat, myslíš, že to vzdá? Řekla bych, že má rád výzvy.“ Přemýšlela jsem nad Riccem.

„Rád przní hodně mladé slečny a nejlépe křížené rasy.“ Viděla jsem v Mattově obličejí známku znechucení.

„Každý má něco.“ Pokrčila jsem rameny. Břicho jsem naplnila pizzou a dávkou několika sladkých alkoholických koktejlů. Na šatech jsem si rozepnula jeden knoflíček, který poodkryl má prsa narvaná v krajkovém prádle. Zaklínač svým pohledem sklouzl mezi má prsa a pousmál se.

„Co je?“ Lehce opilá jsem si prohlédla jeho obličej. Tmavé řasy spadly dolů a Freeman se uculil ještě víc.

„Krajky.“ Hrdě šeptl.

„Když mi zmizelo všechno prádlo a objevilo se místo toho tohle, tak co mám asi dělat.“ Vzala jsem okraje šatů pod límečkem na hrudi a lehce je ještě více poodtáhla.

„Nechodím nakupovat každý den. Tak jsem si to vynahradil.“ Vzrušeně se kousl do rtu. „Dnes sis vzala i podpatky.“ Pokračoval zaklínač.

„Tím míříš kam?“ Napila jsem se ze sklenice.

Za zavřenými dveřmi se zaklínač už dál nadržel. Chtěla jsem se bránit jeho náhlému útoku, abych mu jen tak lehce nepodlehla. Slova se mi z hrdla ani nedostala, když se jeho rty tiskly na mé. Posadil mě na stůl a rozepínal mi zbylé knoflíky na šatech. Strkala jsem mu mezi prsty svoje ruce, dokud mi je nespoutal želízky.

„S tebou to je mnohem zábavnější než se sukubami. Ony se nebrání.“ Kousl mě lehce do ucha.

Když mi šaty spadly z ramen, přehodil si mě přes rameno. „Dneska tě šetřit nebudu.“

Ponuré světlo osvětlilo jeho soukromou místnost. Položil mě na postel.

„To vypadá na vášnivou noc. Venku je celkem ještě světlo.“ Rozhlédla jsem se kolem. Z malé skříňky vytáhl krabičku se zámky a řetězy. „Tohle nemyslíš vážně.“ Nemotorně jsem se posadila na posteli. Jeden řetěz se zámekem si připravil ke koženému náramku.

„Jistota je jistota.“ Připevnil mi k noze kožený řemen s řetězem a zámekem. S jeho výškou bez problémů protáhl řetězy oky končícími ve stropě. „S těmi podpatky dnes budeš kouzelná.“ Dodal po chvílce. Byla jsem do jisté míry zvědavá i vzrušená, ale přičilo se to s mým racionálním přemýšlením a způsobem života.

„Tak poklade, jsem hotov.“ Srazil mě zpět do postele. Obkročmo se na mě posadil a dychtivým pohledem mě sjel pohledem. V jeho očích planula ohromná vášeň. „Líbí se mi, když tě můžu dráždit.“ Ucítla jsem pánský parfém. Zřejmě jsem byla minule mnohem víc opilá, že jsem si ani neuvědomila, jak krásně voní po koření. Než jsem se z té vůně vzpamatovala, už jsem byla jenom v prádle. Ruce i nohy jsem měla v kožených zamčených řemenech. Vlasy mi ležely poslušně kolem krku. Zaklínačovi ruce přejely po mém holém krku. Prsty rychlými pohyby zkontrolil mé vlasy do neúhledného drdolu.

„Máš krásný krk.“ Své tělo přitiskl ke mně. Vložil mi do úst kousek čokolády. Nastala tma, když mi zavázal oči.

„Nevěřil bych tomu, ale vážně jsem si tyhle hrátky s tebou oblíbil ještě víc. Sukuby se rády nechají být, ale tebe stačí jen trápit vzrušením a rozkoší. Učili nás, že city nám zaklínačům nepatří, ale já si vážně myslím, že jsem se zamiloval.“ Jeho rty se lehce dotkly mých. „Ta čokoláda je opravdu výborná a na tobě bude ještě lepší.“ Sáhl do mě svými prsty. „Budu tě muset rozpálit, než se mi čokoláda rozpustí.“ Úzký vibrující předmět do mě lehce zajel, když mi ledovou rukou přešel po páteři. Musel mít ruku mezi kousky ledu, jinak by jeho dotek byl teplejší. Chlad mi přešel po celém těle. Několika kostkami mi jezdil po zádech a druhou rukou dráždil můj klín. Potom spadla podprsenka na zem. Mezi jeho prsty prokluzovaly moje bradavky, zatím co mi líbal uši, krk, rty. Jeho jemné kousání střídané s polibky se posunulo níž.

Lehce mě škrábal po zádech. Bylo to agresivní, ale příjemné. Až jsem si uvědomila, jak mě to celkem dost vzrušuje. Byla jsem po pár minutách jeho silné provokace skoro u prvního vyvrcholení, když mi silně zabořil své nehty do kůže a lehce se zakousl do mého krku. Začal mi kroužit ledovou kostkou po břichu, až malé kapičky stékaly do mého klína, kam párkrát kostkou zajel taky. „Zamiloval jsem si tvé drobné tělíčko. Jsi tak křehoučká. Nejraději bych se tě dotýkal od rána do večera.“ Přitiskl pevně své tělo k mému. Rukou mi zajel pod prádlo. Vše doplnil jemným, ale vášnivým polibkem. Na těle jsem po chvílce ucítila horkou čokoládu. Uslyšela jsem další cinkání řetězů. Musela jsem zřejmě dostat obojek s nějakými řetízky, protože jsem přišla sice o prádlo, ale hýbající se předmět, který mě přiváděl k sexuálnímu šílenství, teď byl jistě řetízky, které jsem ucítila na bokách, na hrudi a na zádech. Druhá horká vlna čokolády mi už tekla po břiše, pomalu se blížící k tříslu. Mužské rty se dotýkaly mého nahého těla. Slyšela jsem, jak čokoláda hlasitě křupá. Stále jsem na jazyku měla její chuť. Když se dostal k mému tříslu začal mě palcem ještě víc dráždit. Prsty přitlačil předmět uvnitř mě a začal provokovat jazykem. Cítila jsem, jak do mě ještě zabořil své prsty a tlačí uvnitř lehce na stěnu. Začala jsem sténat. Sexuální trýznění mě dohnalo znovu k vyvrcholení. Vyčerpaná, stále s páskou na očích jsem padla do Mattovi náruče. Nahá, ale už pevně přivázaná k posteli jsem musela ještě čelit poslednímu útoku rozkoše, kterým mě zasypal přímo zaklínač. Dlouho líbal celé moje tělo a užíval si to, než se oddal k milostnému aktu.

„Unavená a spokojená.“ Lehce mě kousl do ucha.

„To si myslíš?“ Stále slepá jsem otočila hlavu stranou.

„To si nemyslím, to vidím.“ Nohy mi nechal připoutané k posteli. Slepě jsem se dotkla svalnatého mužského těla. I když jsem stále měla řemeny kolem zápěstí, měla jsem konečně ruce volné. Zaklínač, stále se mnou spojen, zabořil své prsty mezi mé. Nelíbal mě jako milenkou nebo rychlovku na jednu noc. Líbal mě jako milující muž líbá svou ženu. Zadek měl akorát, na těle neměl skoro žádné mužské ochlupení. Hrud' měl plnou svalů, ale kůži jemnou a hladkou.

„Zakončíme to společnou sprchou?“ Držela jsem jeho tělo na svém.

„Jestli se spolu ještě půjdeme sprchovat, tak nemůžu zaručit, že neproběhnou ještě nějaké sexuální hrátky.“ Zakousl se mi lehce do krku.

„Takže rovnou do sprchy.“ Otřela jsem se svým krkem o jeho. Polechtal mě nosem na klíční kosti.

„Dneska jsi jen moje.“ Stáhl mi ruce k sobě.

„Beru to, že jsme ještě neskončili.“ Nechala jsem se poslušně odnést do koupelny.

Po čtyřech hodinách sexuálních hrátek jsme konečně vyčerpaní leželi v posteli.

„Většina chlapů při sexu hrozně žvaní.“ Schoulila jsem se do mužské náruče.

„Jsem rád, že nejsem ta většina.“ Pohládl mě po zádech. „Beru ženu jako takovou. Nebudu jí chválit tam dole, když zrovna tam, to je skoro všechno stejné. Prsa jsou každá jiná, ale některá to bere jako kompliment, některá jako urážku. Takže se slovy při sexu moc nezaobírám.“ Vysvětlil mi svůj pohled na dané téma. Chvilku jsme ještě rozebírali masáž ve sprše, než jsme oba usnuli.

„Dáš si kafe?“ Stála jsem v tričku u kuchyňské linky. Ucítla jsem jemný dotek na mých ramenou. Mužské tělo se ke mně přitisklo. Byl to nezvykle příjemný pocit.

„Dnes jsi vstala dřív než já.“ Opřel si hlavu o mé rameno. „Kávě ze tvých krásných ruček se jistě nedá odolat jako tobě samé.“

„Já kafe nepiju, nemohu tudíž posoudit, zda je tak dobré, jak si myslíš.“ Utočila jsem se k němu čelem. Mužské prsty mě zajely do vlasů. Rty se přitiskly zlehka na mé.

„K čertu s kávou. Chci tebe, ne kafe.“ Tiskl se na mé tělo ještě silněji než před tím.

„Myslím, že v noci jsme si toho užili podstatně dost.“ Zarazila jsem ho.

„A kdo tady mluvil o sexu?“ Zazubil se a znovu mě políbil. „Nepopírám, že tě sexuálně trýznit není vzrušující, ale brzy by mě to přestalo bavit, kdybych s tebou podléhal chutím vášně několikrát denně.“

„Zajímavé.“ Přejela jsem si jazykem po rtu. „Už přestaň zdržovat, jinak přijedeme pozdě do práce.“ Nadechla jsem se.

„Ty jsi vážně něco příšerného.“ Zakroutil nevěřícně hlavou. „V tom případě by ses měla ještě obléknout.“ Teplé dlaně se dotkly mých žeber. Palcem se dotkl skoro zhojené rány.

„Neptal ses, jak moc jsem příšerná. Takže si nestěžuj.“ Přitiskla jsem jeho ruku paží k ráně.

„Bolí to?“ Lehce přitlačil.

„Občas to jen tahá, ale jinak to je dobré.“ Mužská ruka pomalu sjela po zádech dolů. „Co sis vůbec myslel, když jsi mě poprvé uviděl?“

„Napadlo mě, jestli nejsi zaklínačka. Většina zaklínačů buď vlasy nemá nebo mají platinu. K našemu řemeslu patří používání toxických lektvarů.“ Popadl mě do náruče a posadil do křesla. „Jenže všichni zaklínači mají buď přívěsek nebo prsten cechu, ale ty jsi nic neměla.“ Podal si horkou kávu z kuchyně. „A když jsem o tobě nic nenašel, vzbudila jsi ve mně o to větší zájem. Zbytek už znáš. Proč tě to vůbec zajímá. Stejně, až se to vyřeší, vrátíš se ke své partě.“

„Mohl bys jít se mnou.“ Hodila jsem si nohy přes opěradlo.

„O tomhle se nebudeme bavit.“ Napil se horké kávy. Nasadil tvrdý výraz.

„Pravda, ty patříš sem a já tam.“ Odešla jsem do koupelny.

Kapitola 5.

Linda si pro mě došla do kanceláře. Její krásné vlasy neposlušně trčely z dlouhého copu. Vypadla jsem z kanceláře už před obědem. Claudie se v kanceláři ani neobjevila. Nechtělo se mi za Freemanem. Jeho ranní rozhovor ve mně probudil vzdor vůči jeho osobě. Milý románek s city z jeho strany, ale bez obětí. Zaplnilo mi to mozek natolik, že jsem se nemohla soustředit na práci. Rozžehl ve mně plamínek naděje na vztah, který rychle uhasl. Připadala jsem si jako slepec, co naráží do stěn. Bloudila jsem z jednoho zapeklitého vztahu do druhého. Než jsem si stihla zvyknout na život ve dvou, už jsem zase byla sama se svým stále tvrdším a obrněným srdcem, které se s každou ránou chtělo více a více stranit dalšímu útoku.

„Asi mi opravdu není přáno mít dlouhodobý vztah.“ Šeptla jsem si pro sebe, když jsem se pakovala z kanceláře.

Cítila jsem jeho pohledy z protější kanceláře. Nechtěla jsem se tam dívat. Na točité židli jsem se otočila zády k němu.

„Vítej u mě doma.“ Usmála se Linda, když mi otevřela dveře do úplně prázdného bytu. Na zemi byl magický kruh. Malý stolek s rituální dýkou a svíci byly jediným nábytkem.

„Velice prostorné.“ Rozhlédla jsem se.

„Pronajala jsem tenhle byt spíš pro jistotu.“ Usmála se.

„Pravda. Nevíme, co se bude dít.“ Opatrně jsem přistoupila k okraji kruhu.

„Nebudeme se zdržovat.“ Vytáhla z tašky starou knihu v kožené vazbě.

„Posadíš se do kruhu. Vyzkoušíme nejprve to první kouzlo.“ Hubená čarodějka zapálila svíci. „Ta je pro tebe.“ Podala mi svíci do kruhu. Kolem zapálila ještě pět svíci do cípů vzdušného pentagramu.

„Co mám dělat?“ Tázavě jsem se na ni podívala.

„Uvolni se. Představuj si třeba nějaké zvíře.“ Ucítla jsem těžkou vůni doutnajících stonků bylin. Zavřela jsem oči a myslela na různé šelmy. Jestli síla má dostat tvar, tak ať to je něco pořádného. Světlo se začalo pomalu tvarovat. Obrys už byl celkem znatelný. Byliny mi stoupaly do hlavy. Byla jsem tou bílou světélkující kočkou, co nebyla ještě ani hmotou. Viděla jsem prostor kolem sebe. Moje tělo sedělo stále v kruhu, ale z mých úst vycházela neznámá slova, jako bych vytvářela kouzlo sama. V místnosti kromě Lindy byla mladá dívka, tvořena stejným světlem jako má šelma.

„Jdi.“ Prostoupila do magického kruhu a dotkla se mého těla. „Nic se ti nestane.“

Vyrazila jsem do neznámých ulic. Věděla jsem, co hledám. Ale netušila jsem, jak to najít. Nebyla jsem ani čarodějnice. Cosi jsem zahlédla. Bylo to jako rozpitá čára z vodových barev. V šedých odstínech se postupně rozpíjela do ztracena. Trvalo mi několik minut, než jsem se dopracovala k nějakému výsledku.

Ohyzdná obluda vzhledem připomínající strigu si to mířila pomalu a pohodlně na parkoviště centrály. Děsila všechny lidi kolem. Ze dveří na parkoviště přicházela Woodová. Pár kroků za ní Freeman. Několik vteřin uplynulo, než si obludné bestie všimli. Claudie ohromeně stála jako zmražená. Konečně jsem viděla na příšeře víc než jen stíny. Na těle měla několik symbolů, které jsem jako člověk neviděla. Zaklínač vystřelil po zvláštním stvoření s obrovskými drápy. Moc se nelišilo od té minulé bestie.

Stříbřitě lesklé oči zrůdy se stočili jejich směrem. Claudie začala pomalu couvat, ale příšera se rychle dala do pohybu. Několikrát máchla před sebou. Fae se zbavila lidského vzhledu. Tvář změnilo ostré rysy, tělo se moc nezměnilo. Vlasy nabraly barvu tisíce plamínek. Drobné plné rty se černě zbarvily. Pleť byla bílá jako popel ze spáleného papíru. Plamenem se dotkla protivníka, ale příšera plameny pohltila, jako kdyby se člověk napil vody. Příšera se rozmáchla a moje šelma vyskočila do vzduchu. Drápy obludy Claudii škrábly. Cítila jsem pachut' temnoty, jak jsem se zakousla do končetiny. Ozval se příšerný řev. Chvilku jsem si myslela, že se někde za

rohem objeví nějaký dinosaur. Příšera mnou mrštila o auta. Čekala jsem nával bolesti, ale nic se nestalo. Mohla jsem dál útočit, až jsem konečně zasekla do příšery své drápy a rozpárala její tělo od krku až k hrudi. Kolem se utvořil černý dým, který rozehnal vítr. Poděkovala jsem šelmě a propustila ji ze svých služeb.

Bylo mi záhadou, jak jsem se dostala z prázdného bytu do postele k Mattovi. Hlava mě bolela jako po náročném večeru, plném alkoholu. Jistě za to mohla ta směsice bylin. Posadila jsem se. Hlavu jsem položila na ruce složené na kolenou. Byla jsem ještě dost mimo.

„Lehni si.“ Podal mi zaklínač sklenici vody.

„Nestojím o tvoje rady.“ Zvedla jsem k němu nevrle oči. „Je mi pěkně blbě.“ Zvedl se mi žaludek. Potřebovala jsem zvracet. Když se mi ulevilo, strčila jsem hlavu pod proud studené vody, abych se probrala. Matthew mě chytil za ramena. „Jdi, neprosila jsem se tě o pomoc.“ Otřela jsem si obličej do ručníku. V zrcadle jsem zahlédla náš společný obraz. Vypadala jsem příšerně. Oči podléhaly stále únavě. Tvář jsem měla křídově bílou. „Nekoukej tak na mě, nebudu se ti omlouvat.“

„Já jsem nic neřekl a už jsem na odchodu. Jen jsem chtěl vědět, jestli zvládneš těch pár kroků nebo ne.“ Jako by do mě píchl jehlou. Přimhouřila jsem oči a zasupěla jsem. Matt se rozesmál. „Udělám ti čaj.“ Vycouval z koupelny.

„Dráždíš hada bosou nohou.“ Podívala jsem se na sebe ještě jednou.

„Co ti přelétlo přes nos, že jsi tak nabroušená.“ Položil přede mě horký čaj.

„Ty jsi přelétl? Spíš přilétl. Chceš se o tom bavit?“ Opřela jsem se lokty do desky stolu.

„Jo, chci.“ Opřel se o kuchyňskou linku.

„Já tě nechápu.“ Zabořila jsem tvář do dlaní.

„Co na mě všechno nechápeš?“ Pobaveně mě pozoroval.

„Svádíš mě na sladká slůvka a pak jednoho rána bum, na společnou budoucnost zapomeň. Takže zítra odcházím a konec. Zeptám se Claudie, jestli ten byt zůstal prázdný a už se mě ani nedotkneš.“ Vzala jsem si svůj horký čaj a přemístila se do křesla. Hrnek mě páčil do prstů, ale donesla jsem ho bez rozlití.

Seděla jsem dlouhé minuty schoulena v křesle a bezmyšlenkovitě zírala do okna. V tom jsem dostala nápad, ale nechtěla jsem se o něj podělit zrovna s člověkem, na kterého jsem měla celkem zlost. Nějakou dobu mě musel pozorovat. Ale když jsem si toho všimla, neodvrátil svůj pohled jinam. Dál na mě bez jakéhokoliv slůvka hleděl. Topila jsem se myšlenkami v šedi jeho očí. Venku začal padat déšť. Vzduch zvenčí se ochladil. Zavřela jsem oči a poslouchala, jak dešťové kapky padají k zemi. Teplé mužské dlaně na mém krku bylo tak příjemné.

„Obleč se, jsi jako led.“ Přesunul své dlaně na moje paže. „Na co jsi přišla. Něco se ti honí hlavou.“

„Jsi si opravdu jistý, že jsem na něco přišla?“ Pozorovala jsem dál okno.

„Když přemýšlíš, vypadáš jako socha z ledu a tváříš se příliš vážně.“ Vlezl mi přímo do výhledu.

„Na nic důležitého.“ Strčila jsem ho nohou, aby se posunul. Prsty přešel po mém holém lýtku. „Stojíš mi ve výhledu.“

„Třeba trocha sexu tě rozmluví.“ Kousl se do rtu.

„To, co jsem řekla, platí.“ Zvedla jsem se, abych se přemístila. Freeman mi zatarasil cestu. Pevně mě chytil za paže a začal líbat na krku.

„Stále jsi ještě tady a tady platí moje pravidla.“ Dostrkal mě ke své posteli. Chtěla jsem do něho bušit pěstmi, ale stále mě pevně držel, dokud jsem nepovolila.

„Líbí se mi tyhle tvoje beznadějně pokusy. Líbí se mi tvoje tělo, líbí se mi každíčkový kousek tebe.“ Srazil mě do postele. „Chtěl bych ti nabídnout víc než jen svoje tělo.“ Zvuk rádia se rozlehl prostorem.

„Proč nezůstaneme jen u toho, že jsi výborný milenec.“ Pořádně jsem se nadechla, připravena se bránit. „Možná by bylo lepší, kdybys zůstal jenom tím sexuálním bohem.“

„Jsem sobecký, dominantní, bojím se závazků. Možná je ten pravý čas tuhle éru ukončit.“ Pokrčil rameny. „Možná je čas mít vystavené fotky na stěně a probouzet se každíčkový den vedle stejné ženy.“ Po čtyřech s výrazem hladové šelmy dolezl až ke mně. Byla jsem překvapena. Nezmohla jsem se ani na slovo. „Měknu.“

„To bude věkem, ne mnou.“ Ušklíbla jsem se. Obdařil mě zářivým úsměvem.

„Možná bych o té společné budoucnosti mohl uvažovat.“ Bylo na něm v ten moment něco jinak.

„Ty jsi pil nebo sis něco šňupl?“ Vzala jsem jeho tvář do dlaní a pořádně si ho prohlédla.

„Přeci nemůžeš jen tak jít. Už takhle z tebe docela dost blázním.“ Rychle odvrátil své oči kamsi za mě.

„A co dál?“ Rýpla jsem do něj, aby pokračoval.

„Nedokážu si představit, že bych se ti ráno nepodíval do očí. Jsem z tebe úplně vedle.“ Položil si hlavu na moje rameno a stulil se ke mně.

„Mohla bych ty příšery nahnat do magických pastí.“ Zničila jsem jeho milostnou konverzaci. „Kouzlo se povedlo. Linda ho provede znovu.“

„Jsi šílená. Ty kytky tě málem otrávil. Tohle je šílené.“ Na jeho čele se objevila malá vráska.

„Ano, jsem šílená. Alespoň jednu potřebujeme. Myslím, že jedna příšera mě nezabije. Mají na sobě zajímavé symboly.“ Matt ještě více zvažněl.

„Upřímně se mi to nezamlouvá ani v nejmenším.“ Převalil se na břicho.
„Zeptám se Lindy.“

„Jen stále nechápu, proč se ta příšera objevila u centrály.“ Dala jsem si ruku pod hlavu.

„Asi už jsme hodně dotěrní.“ Vzdychl si Matt.

„Stále jsme na začátku. Nemáme nic.“ Převalila jsem se na poraněný bok a vytratila se z jeho dosahu.

Linda vypadala unaveně, ale s mým nápadem souhlasila. Seděli jsme v té naší klubovně, jak tomu říkala čarodějka. Já, Claudie a Linda jsme seděli vedle sebe. Matthew stál u tabule. Před námi vznikala jakási čmáranice, které jsme nerozuměli.

„To je co?“ Ukázala na umělecké dílo za zaklínačem.

„Umělecké dílo! Jak spím s Nyxovou!“ Zavrčel. Můj pohled ho dostal do kolen. Nechácala jsem, co se s ním děje. „Od rána mě nic nenapadá.“ Zhroutil se na židli.

„Jak zjistíme, jestli se ta zrůda dá vůbec polapit?“ Podívala se na mě fae.

„Musíme to zkusit. Když to nepůjde, tak ji zabiju.“ Pokrčila jsem bezvýznamně rameny.

Linda si něco kreslila na papírek na stole. Sama se svými myšlenkami nás neposlouchala. Pod jejíma rukama se tvořil záhadný obrazec.

„Půjde to, ale potřebujeme víc čarodějnic.“ Zvedla oči od počmáraného listu. Postavila se k tabuli a smazala Mattovo dílo. Pod jejíma rukama se objevila další čmáranice s magickými symboly. Zaklínač podle symbolů pochopil, co

Linda nakreslila. I Claudie se po chvilce zorientovala, ale já jsem tupě hleděla na záhadný obrazec.

„Prosím, ještě jsem tady já!“ Ozvala jsem se. „Absolutně nechápu, co to na té tabuli je.“ Všichni tři se na sebe pobaveně podívali.

„Zasíťování oblasti.“ Lindě se zřejmě v hlavě zrodilo ještě něco jiného. „Upravíme trochu kouzlo a mělo by se to povést.“

„Ale, jestli se to nepovede, tak se Nyxová nebude účastnit dalších čarodějnických pokusů.“ Věnoval mi přísný pohled zaklínač.

„Nerozhoduj za mě Freemane.“ Protáhla jsem si nohy pod stolem.

Uplynuly dva dny, než Linda shromáždila dostatek čarodějnic. Vrátili jsme se na místo činu. Každý znal svou úlohu. Čarodějnice vytvořila kruh. Jediným krokem dovnitř mě přivítal silný příval magie. Ošila jsem se, jak mě magie prostupovala do těla. Seděla jsem uvnitř kruhu. Hlas čarodějky mi připadal čím dál vzdálenější.

„Běž!“ Ozval se zase hlas té mlhavé dívky. Za chvíli jsem jí viděla zcela viditelně.

„Kdo jsi?“ Podívala jsem se na své sedící tělo, které vypadalo jak v hluboké meditaci.

„Jsem tvůj strážce.“ Odpověděla dívka s dlouhými zlatavými lokny. „Neztrácej čas, jsi v nebezpečných vodách.“

„Až se vrátím, zmizíš.“ Poklepala jsem si netrpělivě prstem do tváře.

„Vždycky tu jsem, jen mě nevnímáš.“ Pohládila mě mateřsky po paži. „A teď jdi.“ Zvedla hlavu ke stropu a začala šeptat. Zasáhla mě další energická vlna. Bylo na čase vyrazit. Obrovská šelma vyrazila. Zavěťřila jsem. Moje nehmotné tělo na čtyřech nohách vyrazilo vpřed. Po celém městě bylo několik magických poplašných zařízení, aby Claudie věděla, kde se příšera

pohybuje. Dvě čarodějky v týmu dělaly pro Radu. Moc daleko jsem nemusela. Další obludné zjevení jsem našla ani ne kilometr od místa, kde Linda čarovala. Magický kruh se pomalu začal stahovat kolem nás. Cítila jsem sílu čarodějek, které podle všeho už nebyly daleko. Chytila se snad na nějakou magickou nit, která by ji vedla k nám?

Skočila jsem příšeře do cesty. Lesklé velké oči připomínající mouchu na protáhlé hlavě. Blánovitá, slizká kůže se leskla jakýmsi slizem bez zápachu. Příšera se po mě začala ohánět dlouhými drápy. Pod slizkou vrstvou jsem poznala páteř a žebra. Přecházela jsem kolem ní po čtyřech světélkujících tlapách. Když jsem konečně zahlédla čarodějnici, trochu jsem si oddechla. Vypadalo to, že z kruhu se příšera jen tak nedostane. Zbytek už byl na nich.

Chtěla jsem se vrátit, ale nemohla jsem se dostat z magického kruhu čarodějek. Musela jsem počkat, až příšeru uvězní do klece. Stále jsem té obludě byla na blízku. Skákala z místa na místo, sekala a chrčela.

Mezi prvními, kdo se objevili, jsem viděla Ricca. Potom se objevila s několika dalšími lidmi Claudie. Holohlavý zaklínač se přihnal ke kruhu moc blízko. Neviditelná bariéra ho šlehla po rameni. Zaklínač se oklepal. Klec byla připravena. Stačilo netvora jen zahnat dovnitř. O dva kroky nestvůra ucouvla, klec se zavřela. Chvíli jsem přecházela po kruhu, než bylo bezpečné ho zrušit. Když jsem si mohla bezpečně netvora prohlédnout, všimla jsem si, že má zakrnělá blanitá křídla. Rozběhla jsem se zpět k Lindě. Před domem právě zabrzdilo Freemanovo auto. Myšlenkou jsem se dostala do bytu.

„Stůj!“ Okřikl mě mužský hlas.

Do bytu právě vpadla rudovláska. Linda v rauši z bylin nevnímala svět kolem sebe. Rose se rozhlédla kolem.

„Tady je ta mrcha.“ Šeptla si spokojeně. „Je tady.“ Pohlédla do chodby. Stále vztyčený magický kruh ji nepustil.

„Co se děje? Proč jsi mě zastavil?“ Ohlédla jsem se na otce Dona.

„Dokud se nevrátíš do těla, tvůj kruh držím já.“ Sdělila mi dívka. „Ochráním tě.“

„Zabijte čarodějnici. Musím se dostat přes kruh.“ Oslovila rudovláska dva démony.

„Zapálíme je obě.“ Ušklíbl se démon se šupinatýma ušima. Jeho oči připomínali hada.

„Tu blondýnu potřebujeme.“ Zavrčela na něj výhruzně. Démon už začal vytahovat nůž, když se na chodbě objevil zaklínač. Neváhal ani chvíli a tasil zbraň. Rose se vypařila dřív, než se prostrílel ke dveřím.

„Musím do práce.“ Zazubil se anděl. Moje strážkyně se na mě podívala a kývla. Než jsem se stačila na cokoli zeptat, už byla pryč.

Hlava mi třesla, jako bych se praštila. Pomalu jsem hýbala prsty. Uvnitř mě se všechno stahovalo a kroutilo. Přemýšlela jsem, jestli se vůbec zvednu.

„Napij se, bude ti líp.“ Horký hrnek se dotkl mých rtů. Slepě jsem hrnek přidržela. Louh z bylin byl hořký. Chuť by nespravil ani med nebo citron. S příšerným šklebem jsem do sebe nalila tekutinu. Po chvíli jsem ucítila příjemný uvolňující pocit.

„Připadám si jako sjetá.“ Ležela jsem se zavřenýma očima.

„No ještě nějakou dobu sjetá budeš.“ Uslyšela jsem Mattův pobavený hlas. Přehrávala jsem si těch pár minut, kdy jsem viděla Rose.

„Co to bylo za démony?“ Pomalu jsem otevřela oči.

„Jaké démony myslíš?“ Posadil se vedle mě.

„Ty, které jsi zastřelil.“ Natáhla jsem k němu hlavu.

„Nenašel jsem u nich nic. Jediné, co u sebe měli, byly zbraně. Přijít o chvíli později, Linda by už nebyla mezi námi.“ Hlavu jsem si opřela o jeho

stehno.

„Udělalí jsme někde chybu.“ Posadila jsem se vedle. „Vzala to pod sebe Rada, ale i tak musí někdo od nás donášet.“

„Lehni si nebo ti bude zle.“ Napomenul mě.

„Nepřeháněj to s tou péčí.“ Došla jsem si opláchnout obličej. „Příště musíme být připraveni.“

„Jestli nějaké příště bude, bude s vámi alespoň Woodová. Kdybych nepřišel, kdo ví, jak by to dopadlo.“ Kývl zaklínač.

„Obléknu se a ty mezi tím zavolej Woodové. Musíme se konečně pohnout.“ Hledala jsem ve svém kufříku čisté oblečení.

„Co si myslíš, že právě děláš?“ Překřížil si ruce na hrudi.

„Zapínám mozek. Jedeme na centrálu. Cestou ještě stihnu pár pracovních hovorů.“ Vstala jsem a pozorovala, jak se na mě dívá.

„Dáme si sprchu, potom ti uvařím čaj. Dnes jsi neměla ani oběd. Kdyby to věděl tvůj brácha, nebyl by z toho nadšený. Jestli to s tím tvým zanedbáváním stravy bude takhle pokračovat, tak se za chvíli sesypeš.“ Přiložila jsem si prsty na ústa a přehodnotila své plány.

„Dobrá. Kousek pizzy by mému žaludku prospěl a pak si spolu dáme sprchu. Ale teď musím vyřídit důležitější věci.“ Kývla jsem. Z kalhot jsem vytáhla telefon. Hovor s Jacobem byl poměrně dlouhý. Bylo z jeho hovoru znát, že by nejraději s celou partou přijel. Občas jsem svůj pohled věnovala zaklínači. I on pochodoval po kuchyni s telefonem.

„Oblíkní se, jedeme.“ Praštil s telefonem o stůl.

„Co se stalo?“ Nechápala jsem.

„Jídlo se musí odložit. Někdo v laboratoři tu příšeru vypustil.“ Nezabýval se oblečením. Bílé tílko k riflím se sportovními sandály spíš bylo vhodnější na pláž než na lovení příšery. Natáhla jsem na sebe dlouhé tílko do půli stehen k rozervaným džínovým kraťasům. Přes ramena jsem si přehodila flanelovou košili. Do náprsní kapsy jsem zastrčila telefon a pracovní kartu.

Když jsem ho uviděla, všechno se ve mně zastavilo. Stál přede mnou jako stín, přízrak? Nenacházela jsem slova. Robert se na mě podíval. Teď na rozhovor nebylo dost času. Čarodějky se snažily udržet netvora v patře, kde napadl nejméně pět lidí.

„Potřebuji, aby jste ho rozptýlili.“ Sdělila jsem přítomným. „Máte nůž? Budu jej potřebovat. Půjdu k němu zezadu.“

Robert s Mattem si něco mezi sebou špitli. Oba se vrhli do patra a prohledávali místnosti. Šla jsem za nimi. Na rituál nebyl čas. Příšeru bylo potřeba zneškodnit. Plán byl zbytečný. Stvůra si to mířila vpřed úzkou uličkou. Možnosti, jak ji obejít se rozplynuly.

„Pokuste se ji otočit, abych ji mohla napadnout zezadu.“ Nechala jsem je oba projít kolem sebe. Když se oba úspěšně dostali kolem příšery, vyrazila jsem já. Připravena ji pouze zabít, jsem se k ní přibližovala. Pařáty se rozmáchla a já jsem prolétla skleněnou stěnou. Ohavné oči se podívaly na mě. S kancelářským nožem na balíky jsem rychle ucouvla před dalším útokem na mě. Viděla jsem ten malý černý orgán, který stále byl ve zrudě. Rukou jsem si kryla tvář, abych se dostala mezi hnáty příšery. Ostré drápy přešli nastavenou paži, která vykryla útok na tělo. Nůž se dostal přes sliz až malému srdci. Dvěma prsty jsem ve hmotě šklubla a malý kousek příšery vyrvala. Poslední bouchnutí malého srdce přineslo ostrou bolest, jak mi drápy přešly po zádech. Zhroutil jsem se zpět do střepeů. Šok mi zatemnil mysl.

Ležela jsem v ordinaci v přízemí. Robert mi vytahoval střepe zabodnutý do zad. Horní škrábanec se táhl od lopatky přes paži, dolní byl přes celý bok. Ani jednomu se nechtělo mluvit. Chladné ruce otíraly krev způsobenou střepey. Podívala jsem se na rameno. Tupé drápy se hluboko do kůže

nedostaly. Vypadalou to spíš jako škrábance od našťvané ženské.

„Přestaň se vrtět.“ Položil mi dlaně na paže.

„Vždyť mi nic není.“ Odsekla jsem ho.

„Máš tu střep. Vyndám to.“ Vzal si pinzetu. „Bez šití se to neobejde.“

„Co s tebou mám dělat.“ Stáhla jsem si celé triko. Oblečení jsem odhodila na židli. Chladné upíří prsty přejely po čerstvé jizvě na žebrech.

„Netušil jsem, že na sebe tady narazíme.“ Chytil střep do pinzety.

„Nechci se o tom bavit. Prostě jsi odešel. Tím to pro mě končí.“ Odsekla jsem ho. Zakryla jsem tvář do dlaní. Jehla s cinknutím spadla do tácku.

„Běž se vyspat.“ Odtáhl se ode mě Robert.

„Proč jsi sem vůbec přijel?“ Hleděla jsem před sebe na prázdnou zed'.

„Dostal jsem se do výzkumu. Jako doktor jsem skončil. Nemůžu čekat, až někomu prokousnu krk. Sice se dokážu celkem ovládat, ale občas to ovládne mě.“ Smířil se s tím, co se z něho stalo. „Nebudu ti nabízet přeci něco, co bys sama nechtěla.“

Každá vteřina s ním mi přišla dlouhá. Měla jsem pocit, jak se ve mně všechno trhá. Kousla jsem se do rtu a utřela slzu, potom jsem konečně vstala.

„Rozhodl jsi za mě.“ Podívala jsem se mu vyčítavě do očí. Ve dveřích se objevil Matt. „Mám celkem hlad.“ Usmála jsem se na muže s platinovými vlasy.

„To rád slyším Nyxová.“ Zvedl se mu jeden koutek jako náznak úsměvu. Za chvíli budovu zaplnili uklízeči i agenti.

„Nechceš jet domů? Jsi úplně mimo.“ Prohlédl si mě pečlivě zaklínač.

„Ty jsi věděl, že je tady Robert?“ Zabořila jsem svůj zadek do sedačky.

„O tohle se nestarám.“ Položil mi ruku na stehno. Podřimovala jsem, dokud auto nezastavilo.

Byla jsem z toho nečekaného setkání rozladěná. „Už mě celkem hlad přešel.“ Práskla jsem dveřmi. Matt ke mně otočil hlavu. Místo vyptávání mi rovnou nalil. Lehce mi masíroval krk, k čemuž postupně přibylo líbání šíje, ramen i krku.

„Takže pizza do domu, pak si můžeš ještě jednu nalít.“ Natáhl se po telefonu. Pizza mi naplnila žaludek. Únava se mísila se vztekem a dalšími emocemi. Z jedné skleničky byly rázem tři. Stála jsem na balkoně a pokuřovala cigaretu. Mužské tělo se ke mně jemně přitisklo.

„Asi tě potřebuji.“ Opřela jsem hlavu o jeho svalnaté tělo.

„Všiml jsem si.“ Zajel mi prsty do vlasů. Po společné sprše jsem se stulila do jeho náruče. Slyšela jsem jeho srdce. Bilo tak klidně, až jsem z toho spokojeně usnula.

Probudila jsem se v prázdné posteli. Prošla jsem celý byt, ale zaklínač zmizel. Zmizela i jeho zbraň a průkaz.

„K čertu s ním.“ Popadla jsem oblečení. Hovor přijal hned po třetím pípnutí. „Můžeš mi říct, kam jsi zmizel?“ Zavrčela jsem.

„Za chvíli budu doma. Musel jsem ještě do laboratoře.“ Jeho odpověď mě moc neuklidnila.

„Projdu se. Nemůžu spát.“ Telefon jsem odhodila na stůl.

Cítila jsem ho, byl tak blizoučko. Jen jsem ho neviděla.

„Vím, že mě slyšíš. Tak vylez ven.“ Stíny se pohnuly. Robert vypadal jako vždy dokonale. Jeho tvář vypadala přísně a tvrdě. Všechno se ve mně svíjelo

při pohledu na něj. Úzkost, beznaděj, smutek a vztek. I on byl smutný. Natáhl ke mně ruku.

„Mám odejít?“ Zatvářil se jako malé štěně.

„Já nevím. Neměl jsi.“ Zamáčkla jsem slzu.

„Já tě pořád miluju! Ale sama víš, jak to je. Matt je bezva chlap a dá na tebe pozor.“ Byl opravdu silný.

„Každý má své usměrňovací metody, které za mě chtě nechtě zabírají.“ Chabě jsem se pousmála.

„Budu tu stále, jako stín.“ Polibkem svá slova potvrdil. Srdce se mi při tom málem rozskočilo. „Ale do života, už ti zasahovat nebudu. Ber to jako rozloučení.“ Přitiskla jsem si chladnou dlaň k tváři. Zavřela jsem oči. Zmizel ve stínu noci a já už věděla, že ho nikdy nespatřím.

Stála jsem tam dál. Obrovské slzy se mi kutálely po tvářích. Netuším, jak dlouho jsem tam mohla stát.

„Už jsem tady.“ Objal mě Matt. „Půjdeme domů.“ Přitiskl mě pevně k sobě. V ten moment jsem myslí byla někde na pustém malém ostrůvku uprostřed obrovské černoty, tmy. Robert měl pravdu, byly si podobní.

„Právě jsem dostala cihlou nebo pánvičkou po hlavě.“ Dívala jsem se do vylidněné temné ulice.

„Mluvil jsem s ním.“ Vzdychl zaklínač. „Nejenom pracovně.“

„Odvezeš mě na centrálu. Teď už neusnu.“ Vykročila jsem do schodů.

„Uvaříme si čaj a pak tě odvezu.“ Zamířil ke konvici.

„Nemám chuť na čaj.“ Posadila jsem se do křesla. Do nosu mě práskla vůně bylin. „Ty tvoje bylinky mě jednou otráví.“

„Neotráví.“ Podal mi s úsměvem hrnek. „Zaklínač se musí vyznat v bylinách.“

„Když to vypiju, tak mě to uspí nebo něco jiného?“ Strčila jsem nos nad kouřící hrnek.

„Sexuálně nabudí?“ Nevzrušeně zvedl obočí.

„Tvoje metoda, jak se uvolnit.“ Zakroutila jsem hlavou. „Myslím, že tohle asi není dobrý nápad.“ Vylila jsem čaj do dřezu. Vrátila jsem se k němu, tak aby se mi mohl dívat do očí. „Nepotřebuju čaj.“ Udělala jsem krůček vpřed. Mé prsty přešly po čerstvě oholené tváři. Seděl přede mnou a položil svou dlaň na mou ruku. Obkročmo jsem se posadila na něho. Dotýkala jsem se jeho krku, lehce ho kousala do ucha.

„Příjemně to lechtá.“ Smál se. Silné paže mě přitiskly k mužskému tělu. Po chvíli mi oplatil stejnou měnou. Krajková podprsenka pevně držela tvar mého poprsí, které se mu zachtělo potěšit svou přízní. „Líbí se ti sex se mnou?“ Šeptl mi do ucha.

„Mlč a věnuj se mému tělu.“ Kousla jsem ho lehce do krku.

„Mám chuť mučit tě polibky.“ Vrátil mi kousnutí. Jeho noha začala lehkým pravidelným pohybem dráždit můj klín. „Jsi krásná, když jsi bezbranná. Mohl bych tě klidně sexuálně zneužívat každý den.“

„Moc mluvíš.“ Věnovala jsem se jeho uchu. Dveře jeho soukromé mučírny se s cvaknutím otevřely.

„Je čas tě svléci.“ Zvedl se se mnou v náručí.

„Dneska tu platí moje pravidla.“ Spustila jsem nohy, které zůstaly ve vzduchu. Sevřel mě ještě pevněji, abych se nedostala z jeho sevření.

„Bez komentáře.“ Položil mě na postel. Stáhla jsem ruce k tělu, abych mu zabránila, připoutat mě k posteli. Pobaveně se na mě usmál. „Víš, že nemáš

šanci.“

„Za pokus to stojí.“ Chtěla jsem se přetočit. Koleny mě tiskl k černě povlečené posteli.

„Marný pokus.“ Spoutal mi zápěstí želízky k posteli. „Vyhrál jsem.“ Přesunul se ke svému stolku, ve kterém měl zámečky s koženými pouty. „Tohle je pohodlnější.“ Silná kůže stáhla moje kotníky i ruce. Matt se ujistil, že všechno drží tak, jak má. „Možná by ti kůže taky slušela.“ Vytáhl ze skříně soupravu. „Ale kraječky ti sluší víc.“

„Čím mě ještě tvá skříň může překvapit?“ Žertovala jsem.

„To je moje tajemství.“ Zvedl jedno obočí. „Čeká mě odměna za mé vítězství.“ Vrátil se ke mně. Nepříjemný kov uvolnil mé ruce, které byly obepnuty černými koženými pásky poutající mě k posteli. „Nezbytný doplněk.“ Zavázal mi oči.

„Proč mi zavazuješ oči?“ Odvrátila jsem hlavu stranou.

„Jde o prožitek.“ Políbil mé holé břicho. Jemně ze mě stáhl zbytek rozervaných džínsů, které končili kousek pod mým zadkem.

„Slíbené mučení může začít.“ Zajel mi rukou mezi stehna. „Akorát vlhká na malý bonus. Moje ruce se budou věnovat tobě, takže tě bude žhavit můj malý pomocník.“ Hrbolatý předmět zlehka vklouzl do mě. Jemné chvění mě pomalu přivádělo k rozkoši, zatímco mě Matt líbal na žebrech, prsou, krku a tříselech.

„Jsi krásná i nahá.“ Stáhl ze mě prádlo a věnoval se mým bradavkám. „Vzrušená, spoutaná a především moje.“ Začal se sám věnovat milostnému aktu. Tiskl na mě nahé svalnaté tělo. Lehce mě kousal do krku. Přitiskl mě k sobě. Tiskl mě za zadek, když mě zvedl do sedu. Mé ruce se mohly dotknout svalnatého mužského těla. Lehce přirážel, jako by si se mnou pohrával, po chvílce přitvrdil a srazil mě zpět do postele. Silněji mě kousl do krku. Tiché cvaknutí mi oznámilo, že jsem se zase ocitla připoutána

k posteli.

„Zřejmě jsem se málo snažil, když jsem hotov dřív než ty. To musíme napravit.“ Zkontroloval si své dílo prsty. Přitáhl mé nohy k řetězům. Hrbolatá věc do mě znovu pronikla, při čemž mě Matt dráždil. Za chvíli jsem ucítila rostoucí rozkoš, která končila vyvrcholením. Zaklínač však pokračoval dál svým jazykem. Kroutila jsem se jako červ, bez možnosti uniknout. Vzpínala jsem se, svírala v rukách řetězy a sténala jsem. Šňůrky prádla se mi zařízli do boků. V momentě jsem ležela na břiše. Matt si lehl na mě. „Soulož s malými přestávkami je lepší, než to dělat v jednom kuse.“

„A jaký je v tom rozdíl?“ Zeptala jsem se.

„Můžu trápit mezi tím tebe.“ Přejel mi prsty po ruce, přes bok až jeho ruka skončila pode mnou. Misionářskou polohu si vychutnával velice dlouze. Byla jsem pro něho jako pro některé velmi drahá čokoláda. Jemně se mě dotýkal a zaléval mě vlnami polibků na páteř, paže a krk. „Začínám být unavený.“ Zvedl mě v pase do kolem a začal tvrdě přirážet.

Vyčerpáním jsem nebyla schopna se ani zvednout. Zůstala jsem ležet na posteli. „Tohle mě teda odrovnalo víc, než jakákoliv příšera.“ Pomalu jsem sbírala dech i zbytky posledních sil.

„Sex je účinnější než posilovna a ještě si při tom užiješ.“ Uvolnil mi ruce. Stále se však tiskl k mému tělu. Šero mým očím bylo příjemné po dlouhých minutách tmy. Chvíli jsem mžourala, ale nakonec jsem to vzdala a oči zavřela. Dlouhé ticho mi přišlo divné. Chtěla jsem se otočit, ale mužská paže mě přitiskla ke zpocenému tělu.

„Lež.“ Šeptl mi do ucha.

„Myslela jsem, že jsi usnul.“ Propletla jsem si s ním prsty.

„Hodila by se mi vana, abych si i tam mohl s tebou užívat. Myl bych ti pěkně pomalu celé tělo.“ Rty se dotkl mého ramene. „No nic, sprcha musí stačit.“ Odnesl mě do sprchy, kde jsem dostala pěkně ledovou sprchu,

z čehož mi ztvrdly bradavky. Pěna po nich stékala dolů. Po pár nadávkách za ledovou sprchu mě lehce kousl do rtu. „Tady by se mi taky hodily nějaký pomůcky. Znásilnil bych tě pěkně ve sprše a při tom bych tě celou zlíbal.“ Tiskl mě ke stěně, držíc pevně má zápěstí. „Začal bych pěkně od krku až po tvé rozkošné nožky.“ I po těch hodinách byl opět v plné síle a znovu vzrušený. Byl něžný, opatrný, když mě přizvedl k dalšímu milostnému aktu. Voda nám stékala po tvářích, spojených tělech. I když to bylo rychlé, bylo to výjimečné.

Ricco si to namířil ke mně do kanceláře. Chvilí něco žvanil, ale já jsem byla myšlenkami stále ve sprše s Mattem.

„Nyxová mluvím s Vámi.“ Přidal holohlavý na hlase.

„Mluvil jste s Robertem a co má být. Všechno dostanete ve zprávě od Freemana.“ Ťukla jsem propiskou do stolu.

„Prý jste měla s Robertem poměr.“ Zazubil se přitrouble.

„Máte snad práci ne? Tak se nezdržujte mou minulostí.“ Probodla jsem ho pohledem.

„A třináctá komnata. No pravda, je mi po tom hovno.“ Zvedl se ze židle. Zaklínač se podrbal na bradě. Zřejmě zvažoval jestli se má na něco ještě zeptat.

„Co máte ještě na tom vašem prohnilem srdíčku.“ Opřela jsem se pořádně do židle.

„Je pravda, co se říká? Že Freeman je nejlepší v posteli? Alespoň by v něčem byl dobřej, když jako zaklínač umí akorát psát zprávy a dávat dohromady nějaký nesmysly.“ Zůstala jsem s ledovým výrazem.

„Vyrvala bych ti jazyk z té tvé nevymáchané držky. Urážet tady celé oddělení.“ Prstem jsem mu ukázala dveře.

„No jo, už jdu.“ Líně se zvedl.

Claudie mi připravila složku k doplnění několika informací. Zahleděna do složky, kráčejič do své kanceláře jsem ucítla ránu do nosu. Zvedla jsem hlavu.

„Kam čumíte Nyxová?“ Ozval se našťvaně Ricco. Chytila jsem se za nos, který se střetl se zaklínačským loktem. „Vezměte si kapesník.“ Nabídl mi celý balíček. „Teče Vám z nosu.“

Krev už mi stékala po rtu.

„Díky.“ Vzala jsem si kapesníky, posbírala papíry ze země a vrátila se k sobě. Dveře se rozlétly. „Podívám se, jestli není ten nos zlomenej.“ Nakráčel ve své velikosti přede mě Ricco.

„Co si myslíte, že jsem. Zmizte.“ Zavrčela jsem. To už se objevil Freeman.

„Děje se něco?“ Postavil se zaklínač vedle zaklínače.

„Omylem jsem ji praštil loktem do nosu. Ale vyhazuje mě a vrčí jako divokej vlk.“ Založil si ruce na prsou holohlavý.

„Dobře, jsem tady. Ricco raději jdi, dokud jsi dneska ještě nestihl nasrat i mě.“ Ricco mlčky vyklidil prostor. Matt si prohlédl můj nos.

„Není to zlomené. Jak se ti to povedlo?“ Otřel mi krev z nosu.

„Nesla jsem si papíry od Woodové. Měla jsem dávat pozor.“ V nose mě zalechtalo. Odstrčila jsem zaklínače a kýchla si. V kapesníku zůstalo pár krvavých kapek.

„Na co jsi myslela?“ Vyhodil kapesníky do sáčku.

Nechtěla jsem mu říct pravdu. Podrbala jsem se za uchem a zvedla jedno obočí. „Na sprchu, na tebe, já nevím.“ Opřela jsem se loktem o stůl. Na Mattově tváři pohrával šibalský úsměv.

„A na co myslíš teď.“ Přešel ke dveřím.

„Na nic nemusím myslet, protože jsi tady.“ Dívala jsem se, jak zatahuje žaluzii na prosklené stěně. Další žaluzie sjela dolů na dveřích. „Tohle nás zabije.“

„Co by nás mělo zabít?“ Kráčel ke mně pomalu a jistě.

„Celé tohle divadlo.“ Byla jsem zklamaná nebo snad rozrušena tím, co se stalo? Sama jsem nevěděla. Už stál přímo u mě. Srdce mi bilo jako splašené. Už se nedalo uniknout. Byla jsem v tom svém chaotickém životě ponořena až po uši. Zmatené city, rychle se měnící život, ztráty a objevy, které jsem nečekala, obětování, které jsem nechtěla. Tisíce myšlenek v mé hlavě vířilo jako tornádo. Teď mě pohlcovaly šedivé chladné oči, které odkrývali duši někoho, kdo ještě nedávno od citů odvracel zrak. Kdo si myslel, že city do jeho života nepatří.

Smrt na náš číhala na každém rohu a vidina zítřka mohla být pouhým přáním.

„Nebud' tak pesimistická.“ Chytil mě za ruku. V ten moment jsem si uvědomila, jak se mi třesou ruce. Zaklínač si mě prohlédl přimhouřenýma očima.

„Promiň.“ Odtáhla jsem ruku z jeho dlaní.

„Chceš jet domů? Jestli se ti udělalo špatně, můžu tě odvést.“ Na tváři mu vyskočila malá vráska. Otočila jsem se na křesle a zmizela z kanceláře.

Seděla jsem mlčky na chodníku před budovou a potahovala z cigarety. Nos mě pomalu přestával bolet. Měla jsem chuť zavolat Dianě. Kolem se trousily houfky lidí a rozhovor na ulici mi nepřipadal jako super nápad. Nebylo místo, kde bych se zavřela se svými myšlenkami, všechno si v hlavě srovnala. Můj nenormální život mi právě uštedřil ránu v podobě naprostého zmatení. Matt už v našem vztahu nehledal jen pobavení, vložil do toho cit,

který se do mě pomalu zažíral a začínal zabírat prázdné místo, které zbylo po Robovi. Spíš by lépe sedlo vystrnadil Roberta z mého života.

Co jsem si myslela? Sama jsem nevěděla. Zaklínač se za těch pár dní tak změnil. Netušila jsem, co přijde. Jestli to má vůbec všechno nějakou cenu a jestli ano, tak jak vysokou?

Měl by vůbec náš vztah nějakou naději? Mělo vůbec v mém životě někdy něco naději?

Kapitola 6.

Seděla jsem tam ani ne deset minut. Claudie se posadila vedle mě.

„Co se děje?“ Otočila se k budově, jestli nás někdo neposlouchá.

„To je to, co nevím. Nevím, co se děje. Jsem závislá na Freemanovi, připadám si jako parazit. Odkázaná jen na něho. Nechci tě zatěžovat něčím, v čem nemám sama moc jasno.“ Zvedla jsem se.

„Nebudu se ptát. Přejdeme tedy k pracovním záležitostem. O tom je lehčí se bavit.“ Věnovala mi milý úsměv.

„Svatá pravda. Jdeme dovnitř, dáme si k tomu kávu.“ Moje myšlenky se rozplynuly, když jsem se vrátila k posledním pracovním událostem. Nakonec jsme se pobavili vtipným zážitkem na můj účet. Ricco se mi raději vyhýbal pohledem. Claudii bavilo dobírat si ho. Holohlavý zaklínač se s nasupeným pohledem vytratil pryč, aby unikl pichlavým narážkám.

„Odmítáš se se mnou bavit?“ Překvapil mě Matt na chodbě. Zachvátil mě příval tepla. Zamotala se mi hlava.

„To je z toho tepla.“ Nalezla jsem ztracenou rovnováhu. I když jsem stála, stále mě držel. Jako zatím pokaždé od doby, kdy jsem se s ním poprvé setkala. Stále byl mým zachráncem v každé situaci.

„Musíš se napít.“ Dotlačil mě do své kanceláře. „Odvezu tě a zítra zůstaneme doma.“

„Nepřeháněj.“ Rozepnula jsem si knoflíček na košili.

„Všichni tohohle počasí mají celkem dost. Mohla bys třeba s Claudií někam zajít.“ Podal mi láhev vody.

„Přestaň.“ Hřbetem ruky jsem si otřela čelo.

Známa cesta, stejný byt a nesnesitelné horko. Připadala jsem si jako z vosku, který v tom teple pomalu teče. Matt mě donesl až ke dveřím. Chladnější prostředí mě trochu probralo.

„A pěkně studenou sprchu, než se složíš. Do nemocnice se mi zrovna dneska nechce.“ Prikázal mi jako bych byla malý usmrkanec. Mokrý, potem nasáklé oblečení ze mě spadlo. Rány mě štípaly, jak se do nich dostávala sůl z propoceného oblečení.

„Kam se cpeš?“ Přitiskl se ke mně světlovlasý zaklínač pod tekoucí vodou.

„Nikam se necpu. Využívám situace, že jsi nahý.“ Políbil mě. „A když ještě maličko pootočím kohoutkem, tak bude všechno ideální.“

„Vždyť to je skoro ledové.“ Rychle jsem se přitiskla k teplému tělu.

„Ou, promiň.“ Voda se o trošku oteplila. Na milovníka vařící vody to bylo stále studené, ale dalo se to vydržet. „Cože jsme to dělali ve sprše?“ Přejížděl po mých tvrdnoucích bradavkách.

„Zapomeň na to.“ Chtěla jsem ho nechat samotného.

„Ode dneška spolu.“ Zatahal za řetěz. Moje ruka byla připoutána k jeho. „Je to stříbro, na příšerky. Ale tady je víc potřebné.“

„Jak chytré! Stříbrný řetěz, který se nedá sundat. Dokonce i se jménem.“ Na stříbrném plíšku slabšího náramku bylo vyraženo Freeman.

„Šikovné čarodějné ručičky. Až dokud nás smrt nerozdělí.“ Zažertoval. Měla jsem chuť uniknout. Co na to říct? Nevěděla jsem. Všechny city i když hřejivé, do mého ledového srdce bolestivě bodaly. Odvrátila jsem svou tvrdou tvář. „Rozmluvím tě pěkně v posteli.“

Bránila jsem se jen chvíli. Pevné sevření mých zápěstí, slova utichla v polibcích a pak přišlo černo. Řinčení řetězů, když jsem nahý stála připoutána v jeho soukromé mučírně. Mojí špatnou náladu a vypouštění

nadávek utišil roubík. Na žebrech mě lechtaly letmé polibky, přejíždějící mužské prsty. Tělo chlazené kostkami ledu se vzpínalo, hlavně když mi studené kapky stékaly po zádech. Jemným vniknutím prsty si kontroloval míru mého vzrušení. Jeho oblíbené vibrující hračky nezapomněl ani teď. Líbal mě ve slabinách, na rukách, prostě všude, kde se mu zlíbilo. Některá místa byla extrémně lechtivá, když se k nim dostal, slyšela jsem jemné spokojené zavrčení, které znamenalo provokaci. Bezbranná jsem trpěla jeho útokům na citlivá místa.

„Jedna nadávka a budeš mlčet až do rána.“ Kousl mě do ucha. „A vyřadíme místa, kterých se teď dotýkat nebudu, dokud si tě neodnesu do sprchy.“ Odlepil mi jemně pásku z úst, ale křížem mi přelepil bradavky. Během chvíle stále v poutech si mě odnesl do sprchy. Ostré světlo mě oslepilo. Chladná voda mi byla nepříjemná. Přišlápl mi řetěz mezi kotníky a začal se mě jemně dotýkat. Moje dlaně se dotýkaly jeho rukou. Táhl naše ruce po mém těle. Začal mě dráždit pod kouskem krajky, která zakrývala můj klín. Zalapala jsem po dechu, když na mě přišlo vyvrcholení.

„Myslím, že šikovný pomocníček už nebude třeba.“ Přitlačil párkrát na věcičku vibrující uvnitř mě. „Takhle rozechvělá žádná ještě nebyla. Líbí se mi to.“ Stáhl se mě prádlo. „Jeden malý pomocníček, při zábavě na dlouhé hodiny.“ Cítila jsem jeho vzrušení. Byl neohroženě divoký, milující a jako vždy dokonalý. Dlouhé minuty se neodlepily jeho rty od mých. „Každý kousek tebe miluji.“

„Teplo.“ Ulevila jsem si, když se ke mně přitiskl pod dekou.

„S tou studenou vodou jsem to asi malinko přehnal.“ Hladil mě po zádech, abych se zahřála. „Dáme si čaj?“

„Nikam nepůjdeš, byla by mi zima.“ Pod hlavou mi do ucha bylo jeho srdce. Matt se rozesmál. „Za chvíli usnu. Pak si dělej, co chceš.“

„Dobře, nikam nepůjdu.“ Chvilku bylo ticho a moje myšlenky zase začaly vířit jako tornádo. Otočila jsem se na záda a koukala do stropu. Zaklínač mě chvilku pozoroval.

„Dobrou noc.“ Naposledy jsem ho políbila.

Ráno jsem se probudila brzy. Měla jsem zvláštní sen, který mi zaplnil hlavu ještě po tom, co jsem se probudila. Podívala jsem se na Mattův telefon, abych zjistila, kolik je hodin. Telefon se rozsvítil. Na tapetě se objevila černobílá fotka, na které jsem spokojeně podřimovala na mužské hrudi. Opatrně jsem vyklouzla z postele. Vůně kávy probudila spícího tygra.

„Co blázníš? Vždyť je ještě šero.“ Převalil se v posteli.

„Promiň nechtěla jsem tě vzbudit.“ Šeptla jsem.

„Mě to nevadí, že jsi mě vzbudila. Vadí mi, že jsi mě tu nechala samotného.“ Sjel mě pohledem. „Ty piješ kafe.“ Zbystřil.

„S mlékem.“ Doplnila jsem ho. Otočena ke kuchyňské lince jsem nožem načínala sušenky.

„Nepiješ kafe.“ Odstrčil hrnek stranou, aniž bych si všimla, že se ke mně přiblížil. „Moc jsi nespala. Uvařím čaj a ještě se dospíš.“ Silné paže mě objaly.

„Příjemný pocit, cítit tě vedle sebe.“ Dala jsem ruce za sebe. Pod dlaněmi jsem nahmatala mužská svalnatá stehna. Jeho oblíbené potrhané džíny. „Nechci se otáčet.“ Vyschlo mi náhle v krku, při té představě, že za mnou je dokonalý sexy chlap.

„Možná by ses přeci jen otočit měla.“ Pošimral mě lehce nosem na krku. Skryla jsem svou usmívající se tvář do dlaní. „Nevyspalá, ale pořád krásná.“

„Už nic neříkej.“ Kousla jsem se do rtu. Natáhl se po hrnku a mou kávu vypil.

„Trochu víc mléka, než si dávám sám. Tak teď připravíme jeden čaj.“ Natáhl se pro hrnek.

Směsice bylin příjemně voněla.

Na dně hrnu ve zbytku čaje se pomalu topila moucha. Otáčela jsem hlavou sem a tam. Koukala jsem kolem sebe, duchem nepřítomna. Moucha se plácala. Snažila se přežít, ale marné pokusy nikam nevedly. Začala jsem se zaobírat myšlenkou, jak té mouše asi může být.

„Otázka života a smrti.“ Ozvalo se za mnou. Neotočila jsem se.

„Stále si připadám, že mi něco uniká. Možná právě ten život.“ Znovu jsem se podívala na tu mouchu.

„Neumíráš. Nezapývej se tím, čím nemusíš.“ Sedl si vedle mě Donův otec.

„Čím jsem tak důležitá nebo spíš nedůležitá? Kam tohle všechno vede?“ Podívala jsem se do mužské tváře anděla.

„Nejsem vědma. Nedokážu ti odpovědět na něco, co sám nevím.“ Založil si ruce na hrudi.

„Cožpak nekráčím na hranicích? Bojím se vlastní nevědomosti. Nevím, kam kráčím.“ Odložila jsem hrnek dostatečně daleko, abych nemusela pozorovat tonoucí mouchu.

„Něco uvnitř tebe tě vede přeci vpřed. Zkus to najít. Jsi silná, sama Bohyně nad tebou má ochrannou ruku. Tvůj čas ještě nepřišel. Teď se vrať.“ Lehce mě plácl po rameni.

Dveře se otevřeli a já se vrátila zpět do reality. Sice jsem v poslední době hledala sama sebe, ale mé hledání nebylo u konce a teď jsem se o tom přesvědčila. Byla jsem ponořena do věcí kolem sebe, které mě vtáhly do jiného světa, který nebyl můj. Nestýkala jsem se s normálními lidmi a v poslední době jsem se ocitla v uzavřeném kruhu stejných tváří. Nebylo to špatné, ale zůstala jsem stát na mrtvém bodě, který nikam nevedl.

„Jsem zpět.“ Usmíval se Matt. „Přinesl jsem koblihy.“

„Super.“ Vstala jsem.

„Doufám, že ráda nakupuješ. Potřebuješ si vyčistit hlavu, trochu se uvolnit.“
Odložil konvici s vroucí vodou.

Byl to den, kdy se opravdu nic nestalo. Tahal mě po svých oblíbených obchodech, ukázal mi svůj oblíbený stánek s nezdravým jídlem, oblíbenou kavárnu a mnoho dalšího. Nohy mě odpoledne bolely z nepohodlné obuvi.

„Už neudělám ani krok.“ Rozvalila jsem se do křesla. „Moje boty nejsou na dlouhé pochůzky.“

„Namočíš je do soli a já ti tlapičky namasíruji.“ Vůně levandule mě obklopila, když jsem strkala nohy do horké lázně. Kdybych byla kočka, vrněla bych blahem. Klenby chodidel mě šíleně bolely. Z těch míst se bolest rozlévala do nohou. Když se prsty dotkl chodidel po celé délce, zařala jsem zuby.

„Vůbec na to nesahej. To se musí stáhnout, aby se to srovnalo.“ Vysvětlila jsem mu.

„Jestli jsem to pochopil, tak to není poprvé.“ Položil moje nohy zase do vody.

„No ne.“ Podrbala jsem se na boku. „Mám všechny boty s tvarovanou podrážkou a když je podrážka rovná nebo jinak tvarovaná, tak se v tom nedají chodit dlouhé trasy. Jenže, dokud ty boty neprojdeš na kilometrové vzdálenosti, tak ti to nevadí, protože na to nepříjdeš.“ Zaklínač nevěřicně zakroutil hlavou. „A nevázat ničím, co má moc viditelné gumičky. Popálilo by mě to.“

„To mám chápat jak.“ Položil na stůl lékárníčku.

„Jisté druhy gum mi způsobují svědění a popálení. Jednou jsem si koupila krásné italské punčochy a časem, jak jsem něco taky vážila se asi z vláken uvolnily nějaké gumičky a já se málem udrbala. Nebo, když jsou viditelné

gumičky v ponožkách, ty taky umí pěkně zneprzyjemnit den.“ Natáhla jsem se po ručníku, ale Matt byl rychlejší. Stáhla jsem se zpět do křesla.

„Rajčata ne, gumičky ne. Na co bych si ještě měl dát pozor?“ Prohrabával se lékárníčkou.

„To je asi všechno. Na ostatní jsi už přišel sám. Roztahuji se v posteli, kraudu deku, nemám v oblibě jídlo překypující zeleninou a jsou témata, o kterých se zásadně nebavím.“ Poslouchal mě se záhadně ďábelským úsměvem.

„A spíš převážně na břiše. Jsi zvyklá spát na mužském těle, proto se točíš v noci na břicho. Miluješ vůni ovoce. Jsi přírodní blondýna, taková malá zlatovláska.“ Zvedl hlavu od mých nohou a zadíval se mi do očí. „Miluješ mě?“ Musela jsem při té otázce asi zrudnout, protože se Matt začal ještě více smát, ale jako odpověď mu to stačilo.

Seděla jsem ráno u snídane. Kouřící hrnek mi voněl pod nosem. Na policích byly sklenice s bylinami. Ďábelský plán se mi začínal matně vyjevovat v hlavě. Zaklínač se ještě věnoval kávě a kousku čerstvého pečiva. Linda byla mým zakázaným bodem, na který jsem se obrátit nemohla. Stále zůstávalo několik možností, jak svůj plán uskutečnit.

Ricco se věnoval ťukání do klávesnice, ale byl sám. To se mi hodilo.

„Můžu?“ Ťukla jsem na dveře.

Ostrá tvář se zvedla a kývla. „Snad mi nejdeš vynadat za ten nos!“ Zavrčel.

„Co? Ne! Chtěla jsem se jenom zeptat, jestli zaklínači při učení nemají nějakou knihu bylin.“ Zkoumavě jsem si ho prohlédla, abych něco z jeho tváře vyčetla. Holohlavý se nejdříve zamračil, ale pak přikývl.

„Jednu bych měl na půjčení. Teda spíš, už ji nepotřebuji vůbec. Je to obyčejná kniha. Mám v ní jen poznámky. Ty ti k ničemu nebudou.“ Vytáhl z brašny malou knihu o velikosti malého, za to silného notesu. Kývla jsem.

„Děkuji, až ji nebudu potřebovat, vrátím ti jí.“ Zalistovala jsem v knize.

„Nic mi do toho není, ale k čemu ji chceš ty vlčice proradná.“ Přimhouřil oči.

„Freeman dělá moc dobré čaje.“ Ušklíbala jsem se. „Jenže mi své čarovné recepty nechce prozradit.“ Holohlavý se rozesmál.

„Vlka je nejlepší pevně chytit pod krkem, než mu vařit čajíčky.“ Otevřel si spis.

Stáhla jsem se do své kanceláře a začala studovat bylinky. Ricco měl jednotlivé byliny označené zaklínačskými runami. Červené tečky označovaly byliny, které způsobovaly halucinace. Poznámky spíš byly vedené k testování účinku různých kombinací látek v rostlinách. Moje doplňující otázky mi zodpověděla Linda. Nějaké byliny mi přinesla, ostatní měl Matt doma. Čarodějka mi dala nějaké typy, jak uklidnit mysl a vracet se ve vzpomínkách dávno zapomenutých. Můj plán se mohl uskutečnit, aniž by jsem do něho někoho namočila.

Nevěděla jsem, jestli v minulosti něco zjistím. Potřebovala jsem vysvětlení od svého Strážce, abych mohla pochopit více. V poledne jsem se vytratila z kanceláře. Můj zaklínač byl mimo město i s Riccem a naháněli nějakou vodní příšeru.

V kuchyni jsem vytáhla všechny označené sklenice s rostlinami. Vysypala jsem z tašky pytlíčky od Lindy. Do stojanu na vonný olej jsem nasypala podle rady čarodějky pytlíček s označením X. Z poznámek holohlavého jsem do velkého hrnku nasypala byliny ze sklenic, které jsem měla připravené na stole. Vyznat se v zaklínačských značkách s Riccovou knihou byla brnkačka. Odvar jsem slila, přidala byliny k louhu. Mezi tím jsem nechala kouřit hrstku doutnajících bylin. Vlila jsem obsah hrnu do svého hrdla, co nejrychleji to šlo. Chuť byla příšerně hořká. Reakce byla okamžitá. Po pár krocích mi ztuhly nohy, spadla jsem na zem.

„Opět se vidíme.“ Ozvala se dívka.

„Ano, teď už nikde v koutě nic nečihá.“ Rozhlédla jsem se kolem.

„Vím, proč jsi tu. Vidím do tvé hlavy.“ Mile na mě pohlédla. „Jsi stále zvědavá jako malé dítě.“

„Vlastně ani nevím, co hledám. Chci pomoci, ale nevím s čím a jak.“
Vzdychla jsem si.

„Ty? Stačí jít dál. Z minulosti se pouč tak, jako jsi to dělala před tím. Víš, upustit od normálního života, byl velký a namáhavý krok. Ještě chvíli to potrvá, ale neztrácej hlavu. My Strážci sdílíme vaše pocity, naděje i pochyby. Ale každý nemá Strážce a někteří odešli z Roviny sdílet s vámi váš svět. Někteří lidé nás dokonce slyší.“

„Jak to, že všichni Strážce nemají?“ Nechápala jsem.

„To my sami nevíme. Ale uznej, démon Strážce přeci nepotřebuje a andělé též ne. Jsme s čarodějkami a většinou magicky obdařenými lidmi, jako jsi třeba ty. Prý to je vůle Matky.“ Zazubila se na mě.

„Uniklo mi něco v minulosti?“ Zamračila jsem se.

„Co myslíš? Vrať se a sama to zjisti. Všímej si tváří, detailů, hledej nitky, které ti možná dají odpovědi.“ Strážkyně mě uchopila za ramena.

Záblesky vzpomínek, tváře, sny. Všechno se vracelo, jako přehrávající se film. Příšery, runy, které jsem viděla, nitky magie, která kolem mě stále hýřila jako duhová stuha. V tom jsem si uvědomila, že mezi mnou a Rose je určitě taky nějaká spojitost. Její vlákno bylo silné jako z klubka vlny. Takhle silná vlákna jsem měla pouze s přáteli. Můj osud závisel na ní? Musela jsem se vrátit k pátrání. Jedno tenoučké vlákno bylo stejně temné jako příšery, takže mezi tím, co se děje a ní byla nějaká spojitost.

„Už je čas.“ Poklepala mi na rameno Strážkyně.

„Ty ses snad zbláznila.“ Klečel vedle mě zaklínač.

„Jak dlouho?“ Oklepalala jsem se.

„Deset minut tu klečím určitě.“ Pomohl mi na nohy.

„Musela jsem to najít.“ Dopotácela jsem se ke křeslu.

„Co jsi hledala?“ Ustaraně si mě prohlížel, jestli jsem v pořádku.

„Odpovědi. Strážce mi ukázal mou minulost z jiného úhlu.“ Matt se kupodivu na mě nedíval

překvapeně nebo zmateně. „Ty jsi o nich slyšel?“

„Setkal jsem se s několika Strážci.“ Řekl to zamyšleně, jako by se mu vynořily dávno zapomenuté vzpomínky. „Mají prý prazvláštní schopnosti, fungovat jako magická baterie nebo chránit své čarodějnice při rituálech. Mohou se měnit dle libosti, ale lidskou tvář mají stále stejnou.“

Chvíli jsem si vše srovnávala v hlavě. Zaklínač stále stál přede mnou.

„Potřebuji se napít.“ Nadechla jsem se. Matt mi přinesl sklenici s vodou. „Panáka a velkého.“

Upřesnila jsem. Přitáhla jsem ho za opasek k sobě. Skleničku jsem vlila na dva loky do sebe. „Ještě jsem ti neřekla, jak krásně voníš, jaké máš úžasné tělo a nepoděkovala jsem ti, za tvou péči.“ Vytáhla jsem mu košili z kalhot a rozepínala postupně knoflíček po knoflíčku.

„Copak se to v tobě probudilo?“ Stál bez hnutí a dál mě pozoroval. Na tváči mu hrál rozpačitý úsměv.

„To nevím.“ Postavila jsem se, abych se podívala na mužské tělo, které jsem už velice dobře znala.

Někdo silně zabušil na dveře. „Freemane otevři a pohni zadkem.“ Byl to dívčí hlas nebo spíš ženský. Matt se hbitě otočil a vyrazil ke dveřím.

„Ciri, co tu děláš?“ Nesnažil se ani zapínat košili.

„Aida tu má V.I.P. pozvánku od Rady. Přijď s ní.“ Vrazila mu do ruky obálku. „Zítra v poledne. A koukej se postarat, aby vypadala jako princezna.“ Dveře se s hlasitým bouchnutím zavřeli.

„Právě se tu prohnal tajfun?“ Zasmála jsem se.

„To byla Cirilla. Něco jako osobní stráž Rady. I ona je z mého cechu, je to něco jako moje sestra. Všichni orlové držíme spolu, když jde do tuhého.“ Podal mi obálku.

Na lesklém papíře bylo napráno místo a čas.

„Tady je napsáno až večer, proč tedy máme přijít v poledne.“ Necháपालa jsem.

„To netuším. Ciri má ve zvyku mít všechno včas připravené. V poledne znamená, že ti v devět ráno pošle svou vlastní kadeřnici a nějakého poskoka a ve dvanáct už budeš stepovat v hale Rady.“ Sebral mi lístek z ruky. Rozdrbal okraj pozvánky a odlepil ji jako etiketu. Byl to vzkaz pro něho. Tajné heslo, kterému rozuměl jen on a Cirilla.

„Je to opravdu nezbytné, abych tam šla?“ Chopila jsem se prázdné skleničky. Kterou jsem měla chuť znovu naplnit.

„Je to práce.“ Přejel prsty po mé košili.

„Dám si ještě sklenku.“ Protáhla jsem se kolem něho. Ve sklence bylo spíš víc ledu než alkoholu. Podívala jsem se na telefon. Diana mi poslala zprávu, že se zítra objeví ve městě. Stříbrný řetěz mi zacinkal na ruce. Na plíšku se zalesklo příjmení Freeman. Zaklínač odhodil košili, moje oči těkaly po jeho odhaleném těle. Pozorovala jsem ho přes okraj skleničky, ze které jsem pomalu usrkávala poslední kapky alkoholu.

„Zlatovlásko odlož tu skleničku. Všiml jsem si, jak těkáš očky.“ Přetáhl přes

hlavu černé tílko.

„No jo, civím na tebe.“ Odložila jsem skleničku do dřezu. „Půjdu se ven trochu uklidnit. Cítím se moc divoce.“ Lokla jsem si ještě vody. „Měla jsem se asi jistým vzpomínkám vyhnout.“

„Ale, to mě zajímá.“ Zazubil se světlovlasý.

„Nemělo by, protože to jsou moje vzpomínky. Třeba, třeba, jak jsem tě poprvé viděla. Šmírovala jsem tě, jako právě teď.“ To, že se oblékl, ničemu moc nepomohlo. Stále se pod oblečením rýsovalo jeho úžasné tělo.

„Dnes to je obráceně. Vážně chceš?“ Začal se přibližovat. „Chtěl jsem to nechat až na zítra, ale zítřek už máme plný.“ Jeden dotek stačil. Přitáhla jsem ho k sobě. Nechal mě čekat.

„Víš co?“ Přitáhla jsem si židli, abych se nemusela stavět na špičky. „A teď jsem vyhrála já.“ Políbila jsem ho.

„Asi dnes vážně nic nebude. Zvoní mi telefon.“ Podíval se na blikající telefon. „Ricco.“

Hovor byl rychlý, ale pochopila jsem, že se jedná o hodně velký průšvih.

„Co je?“ Slezla jsem ze židle.

„Útok na budovu Rady.“

Kapitola 7.

I když jsme okamžitě vyjeli, už bylo celkem pozdě. Spálená těla, některá vysloveně na kusy rozervaná. Na naší straně padlo několik agentů. Démonické stvůry tu byly pouze dvě. Na dveřích byl nastříkaný nápis OMS.

„Potřebuji tvůj nůž.“ Vyběhla jsem ke zbývajícím agentům. Příšera si mě ani nevšimla, dokud jí neprojelo ostrí zády. Šedá tekutina tekla ze vzniklé díry. Nebyla jsem dost rychlá, abych obludu připravila o malé bijící srdce. Matt se pustil do ještěra, mávajícího silným ocasem. Přední končetiny měl vyzbrojené dlouhými drápy. Jako tanečnice kolem mě proplula Ciri s dlouhým mečem. Ještěr padl k zaklínačovým nohám. Čarodějka stojící za mnou vytvářela světelnou síť. Ricco se pokoušel sám šedivého tvora dostat pod kontrolu. Z budovy vyšla žena. V rukách držela meč. Čepel vydávala namodralé světlo.

„Uхни děvče.“ Chytila mě za paži a zvedla, jako bych byla pířko. Pád na schody byl celkem bolestivý. Bojovnice jedním sekem proměnila protivníka v prach. Viděla jsem zděšený pohled Ciri, Matta i Ricca.

„Uteč.“ Křičela na mě Ciri. Plazila jsem se od schodů. Několikrát zasažený obratel mě silně bolel po střetu se schody. Ciri se ke mně rozeběhla, ale fae ji srazila úderem. Zaklínačka se odplazila. Černé oči se ke mně otočili. Fae mě srazila k zemi. Hlavou jsem se praštila o schod. Po dvou schodech jsem spadla a rozplácla se na chodníku jako mrtvá moucha. Fae s bílými vlasy v černé lesklé vestičce zamířila k druhé příšeře. Matt rozptýlen bojovnicí si nevšiml dalšího fae, který se po něm ohnal ostrím dýky. Byl velice hbitý. Matt ho sekl do stehna, protivník ho škrábl do paže. Fae nabral zemitou barvu a zhroutil se na zem.

„Co se tu děje?“ Vyšla žena v kostýmku krémové barvy.

„Arenis zpět.“ Ozvalo se za zády právě příchozí. „Princezno hrozilo nebezpečí vniknutí do budovy.“ Bojovnice jako na povel vyšla pomalu ke schodům.

„Torpe Arenis nesmí zasahovat do věcí na povrchu. Od toho jsou tu jiní.“ Zlatavé vlasy v zapadajícím slunci se zaleskly. Princezna dál nevěnovala pozornost tomu, co se jí odehrálo před očima. Arenis zmizela za Torpem. Jeden agent se právě probudil z bezvědomí. Kolem ucha mu tekla krev.

„Nenávidím ji.“ Ohlédla se Ciri ke dveřím.

V kapse jsem lovila telefon. Pomalu jsem se zvedala v obrovských bolestech.

„Nevstávej. Matte dělej, pohni se.“ Organizovala Ciri situaci. „Sama se ani neotáčej.“

„Já sama.“ Zapřela jsem se rukama. „Jsem vytočená.“

„Pomožte jí, ale pomalu.“ Se soumrakem se objevil Robert.

„Jdi pryč.“ Zvedla jsem se na rukách. Tělo mi ztěžklo, hlava mi nedopadla na zem, když mě Robert chytil za paže.

„Příšerně paličatá.“ Vzdechl si upír.

„Spí?“ Zeptala se Ciri.

„Jen na půl. Vnímá, takže je omámená.“ Robert zůstal i po příjezdu záchranné služby. „Opatrně, páteř už byla několikrát zasažena.“

Trhla jsem sebou. Upír a zaklínač spolu popíjeli kávu. Oba se ke mně otočili.

„Se spaním vážně problémy nemáš.“ Usmál se Rob. „Děkuji za kávu.“

„Nebudu tě dále zdržovat.“ Podal Matt Robertovi ruku.

„Pustíme se do práce.“ Upír si natáhl silikonové rukavice. Zaklínač mě odnesl do svých soukromých prostor. Kromě háků ve stropě a v zemi tu dnes nebylo památky po sexuálních hrátkách. „Potřebuji pěkně vidět všechny obratle.“

„Křční obratle taky?“ Poutal mi ruce koženými řemeny.

„Ty ne, šperky dolů. Hlavně z prstů a krku.“ Odpověděl upír.

„Co to děláte?“ Ležela jsem připoutána k posteli.

„Můžeme.“ Matt pode mě narval několik polštářů, potom si obkročmo sedl na moje stehna.

„Dobrá.“ Odpověděl mu Rob. Na zádech jsem ucítila gel. „Krása, měl jsi být doktorem.“ Žertoval upír. „Tak první.“ Matt mě pevněji stisk. Jehla mi zajela do chrupavky mezi obratle. Bylo jich nesčetně. Poslední jehly jsem dostala do krku a do rukou. Nade mnou se zřejmě houpaly lahve s nějakým roztokem. Cinkaly o sebe, hluk se rozléhal po skoro prázdné místnosti. Teď už jsem jen ležela. Robert mi lepil hadičky k rukám, vázal nohy. „Kyslík.“ Strčil mi hadičky do nosu. Nastala tma, když jsem upadla znovu do hlubokého spánku.

„Pojď hledat.“ Ozval se Strážce. Pronikla jsem zase do těla šelmy. Cítila jsem, jak mě temná síla tahá za čumák. Uviděla jsem budovu podobnou malému skladu. Na rohu odkud jsem přišla byl nějaký pochybný bar. Nakoukla jsem dovnitř. Démoni, fae a lidé spolu popíjeli, handrkovali se a diskutovali. Pronikla jsem dovnitř budovy a spatřila dvě příšery, kroužila jsem kolem nich. Tlamy na mě otvíraly a já měla možnost vidět jejich dvě řady ostrých ošklivě vypadajících zubů. Neměla jsem jinou možnost, než rovnou zaútočit. Proskočila jsem mezi nimi. Uskakovala jsem obrovským drápům, ještě větším, než měli ty předchozí. Nakonec se k sobě dostaly tak blízko, že jedna prosekla druhou. To už jsem rvala jedné srdce ven. Druhá po mě stále sekala. Uskakovala jsem stranou, proskakovala mezi jejími pařáty a rvala z ní, co se dalo. Když i druhá příšera byla poražena, vydala jsem se po magickém čuchu dál. V patře seděl malý černomodrý mužík. Oči měl jako dvě žhnoucí hvězdy a vesele tkal kouzlo, které mělo vytvořit další kouzlo. Pobrukoval si mě neznámou písničku. Nevěděla jsem jestli mě vidí, ale asi ano. Očka mu zablikala.

„To je ta kočka?“ Zeptal se maličký mužík. Zřejmě v místnosti nebyl sám.

„Ano, polap ji do sítě a najdeme čaroděje, ke kterému patří.“ Za dveřmi stál mladý démon, lidského vzhledu.

„Dej mi hmotu.“ Natáhl drápkatou ručičku skřítěk. Vyskočila jsem z patra na podlahu, než mužik stihl hmotu zpracovat. Bylo na čase zmizet. Vrátila jsem se do tmy.

„Už nemůžu.“ Vzdechla jsem. „Viděla jsem je.“

„Já vím.“ Strážkyně ve svých dlaních vytvořila malý plamen. Slyšela jsem hovor od vedle. Debata o mutacích a přeměnách pohltila zaklínače i upíra.

Pomalou jsem hýbala prsty. Kolem byla tma. Slyšela jsem jenom hlasy. V ústech jsem měla hadičku, přes rty pásku. Nad hlavou mi cinkaly další skleněné láhve.

„Ještě hodinku a pak zmizím, dokud mě zase nebudete potřebovat.“ Prohlásil spokojeně upír.

„Spíš zlatovláska.“ Zasmál se Matt. „Až moc rychle jsem si na ni zvykl.“

„To samé jsem si prožil já. Jenže jak je známo, upíři tyhle věci mají jinak. Will, ten vlkodlak, neuměl ji, nebo spíš nechtěl ji krotit.“ Vysvětlil mu Rob.

„Ona ráda vzdoruje. Člověk ji musí milovat trochu jinak.“ Cítila jsem jeho prsty ve svých vlasech.

„Je úžasná. Já už toho nejsem schopen. Budu se muset poohlédnout po stejném nebo podobném druhu. Jedna stážistka na fakultě mi začala nadbíhat, ale ještě je moc brzy. Necítím se na to. Nebo spíš už vím, co konkrétně hledám.“ Z jeho hlasu znělo přesvědčení a možná i jakási spokojenost.

Přišlo ticho nebo jsem možná usnula.

„Studenou, ne úplně ledovou.“ Vytahoval pomalu ze mě jehly upír. „Tak na

patnáct minut.“

„Dobrá.“ Slyšela jsem tekoucí vodu.

„Kdyby se objevily křeče, stáhnout obě nohy. Zbytek už víš. Jsi mutant, máš své zkušenosti. Víím, že jí s tím pomůžeš.“ Dveře tiše cvakly.

Pomalou jsem otevřela oči. Bylo mi divně. Ucítla jsem zvláštní příjemnou vůni. Místnost osvětlovaly svíčky na polici. Rozeznávala jsem obrysy a tvary kolem. Trhla jsem sebou, řetězy zacinkaly o podlahu. Ponořila jsem pod hladinu celý obličej. V žilách mi proudila světélkující modrá tekutina, která prosvítala skrz kůži. Mísila se s mou krví. Pomalu se mi dostávala do krevního oběhu. Silně jsem škubla rukou, když mi do paže pronikla ostrá bolest. Křeče se šířily po celém těle. V rukách jsem svírala silné řetězy a do vody jsem znovu ponořila obličej. Pronikavý výkřik z bolesti se rozezněl po místnosti. Matt mi vrazil do úst tužku omotanou kůží. Křeče s bolestí stále sílily. Cítla jsem bušení vlastního srdce. Myslela jsem, že se mi hlava rozskočí.

„Co se to děje?“ Vyplivla jsem z úst kus kůže s tužkou.

„Mutace.“ Chytil bleskově tužku do rukou. Při další vlně mi narval kůži zpět do úst. Místo výkřiku se ozvalo jenom hlasité zavrčení. Do ruky mi zabodl malý přístroj. „Mutace musí být pod kontrolou.“ Řemínek pevně utáhl.

„Za tohle Roberta osobně zabiju.“ Zaskučela jsem. Krev mi z nosu kápala do vody. „Tvoje mutace taky byla takhle příšerná?“

„Ze začátku to byla hrůza, ale postupně si tělo zvykne. Byl jsem ještě kluk.“ Zavzpomínal zaklínač. Znovu jsem se zakousla do omotané kůže.

„Asi to nezvládnou, už nemám sílu.“ Do pusy se mi dostala vlastní krev.

„Ještě chvílku vydrž.“ Odešel z místnosti. Neměla jsem sílu ani na slzy. Moje tělo vyhaslo, křeče ustaly. Chytila jsem se okraje vany. Konečky prstů mi pomalu vyhasínaly též. „Roztok se dostal do celého těla.“ Opláchl mi

krv z obličeje, když mi přinesl osušku.

„Začíná mi být zima.“ Šeptla jsem. Matt mi dopřál teplou sprchu. Stále jsem se třásla. „Kam se vůbec vytratil?“

„Neptal jsem se.“ Přitiskl mě k sobě.

„Co to se mnou vůbec udělá?“ Posadila jsem se na okraj postele, stále ještě prochládlá.

„To ví jenom Robert.“ Ušklíbl se. „Měla by ses ještě vyspat.“

„Nechce se mi.“ Přitáhla jsem si osušku. Zaklínač se podíval na mou paži.

„Dobře.“ Věnoval mi polibek a okradl mě o osušku.

„Bolí mě hlava.“ Natáhla jsem se po oblečení.

„Potřebuješ ještě kyslík.“ Prohlédl si mě pozorně.

„Já už nechci nic.“ Dopadla jsem do postele, když mě podrazil ruku. Ohnala jsem se po něm, jako bych odháněla mouchu. Přitáhl mě za nohy a já se ocitla pod ním. Prudce jsem se otočila a strčila do něho.

„Máš celkem dost síly. Netušil jsem, že mutace se začne projevovat tak rychle.“ Chytil mě pevně za zápěstí, na kterých mi zůstaly kožené řemeny.

„Stále jsi silnější a máš reflexy.“ Zaprotestovala jsem.

„Tvoje mutace zřejmě není tak silná jako moje.“ Kousl mě do ucha. „Cvak.“ Rozesmál se Matt.

„Koukám, že i jako mutant jsem zase prohrála.“ Vzdychnula jsem si. Znovu přišla bolest, jako bych dostala kladivem do hlavy. Matt se mi zakousl do krku. Naše prsty se propletly a já jsem pevně tiskla jeho dlaně.

Probudila jsem se do tmy. Ležela jsem na břiše. Kolem mě se rozléhaly

zvuky, které mi přišli zvláštní. Byla mi zima, jako bych ležela v lednici.

„Mutace úspěšně dokončena.“ Uslyšela jsem Ciri.

„Nečekal jsem tak prudkou reakci.“ Ozval se kdesi za mnou Robert.

„Jak jsi kombinoval mutageny?“ Zapojoval se do debaty Matt.

„Nekombinoval, zkusil.“ Rozesmál se jemně upír.

„Takže pokus?“ Ohromení v ženském hlase jsem poznala.

„Přes půl roku už její geny zpracovávají v laboratoři. Nebyl to jen hloupý pokus.“ Zpochybnil Cirinu myšlenku. „Musel jsem udělat jen částečnou mutaci. Nevím jak proměna dál bude ovlivňovat její genetiku.“

„Za jak dlouho se vzbudí?“ Cítila jsem teplý dotek na svých zádech. Dotek zaklínače se mi rozlil do celého těla. Trhla jsem sebou.

„Je vzhůru.“ Odpověděl na jeho otázku upír. Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatovala.

„Kdybychom spolu nikdy nic neměli, rozcupovala bych tě jako vlk králíka.“ Zařvala jsem na něj z Mattova obětí. „Je mi strašná zima.“

Zaklínačka mi bez rozmýšlení podala láhev. „To tě zahřeje.“

„Promiň, dneska se na panáka necejtim. Kafe s mlékem by bylo lepší.“ Stále jsem se klepala. Místo kávy mě jako vždy zahřál zaklínačský čaj.

Ciri mi podala modré šaty a boty na podpatku. Pánská část se stáhla o kousek dál.

„Já ho zabiju.“ Zavrčela jsem, když mi zaklínačka pomáhala zapnout společenský oděv. „Frankenstein dvacátého prvního století.“

„Mutace zaklínačů jsou velmi bolestivé a některé čarodějnické mutace jsou

taky dost nepříjemné. Ale to už jsou čarodějnice na vyšším levelu.“ Hledala zapínání od začarovaného náramku.

„Musíš poprosit Matta.“ Ušklíbla jsem se.

„Freemane, potřebuji dát ten nevkusný kus řetězu pryč.“ Otočila se k němu Cirilla.

„Ne, ten dolů nepůjde.“ Postavil se vedle kolegyně zaklínač.

„Matthewe!“ Sjela ho přísným pohledem. „Roberte jeden zaklínač tady potřebuje propláchnout uši.“

„Dobrá.“ Zaklínač uchopil mé zápěstí a dlouze mě bezmyšlenkovitě políbil.

„Freemane, nezdržuj.“ Odstrčila ho.

„S tebou si to vyřídím večer zrádče! A s Robertem taky.“ Zamračila jsem se na něj.

„Myslím, že budeme rádi, jestli odejdeme po svých.“ Podala mi černé elastické kalhoty. „Když bude potřeba, prostě to servi.“

„Michael by mě zabil, kdybych zničila šaty od něho a tady je můžu rozervat.“ Divila jsem se. Šaty byly volné, ale černé upnuté tričko mě pod nimi stahovalo.

„Super nikde nic nekouká.“ Obešla mě Ciri, její tygří oči se odvrátili k Mattovi, který si upravoval kravatu. Přesunuli jsme se do salónku.

„Jacobe, Diano.“ Strnula jsem. „Kde je zbytek?“

„Ahoj.“ Přiřítla se Vicky. Diana byla poněkud klidnější. Jacob s Mattem si vyměnili pohled překvapení.

„Dlouho jsme se neviděli.“ Podal bratr zaklínači ruku. „To ty mi przníš sestru?“

„Asi to tak bude.“ Zastrčil si Matthew palce za poutka kalhot.

„Ten svět je vážně malej.“ Prohrábl si Jacob vlasy.

„Kde je Claudie? Potřebuji s ní soukromý rozhovor.“ Vzpomněla jsem si na toho skřítko, který pletl z hmoty příšery. Vyběhla jsem na chodbu. V tom momentě jsem měla pocit, že jsem zahlédla Rose. Musela tu jistě někde být, ale teď jsem potřebovala fae. Šla jsem pomalu. Boty měly pevné podpatky, ale hodně vysoké. Už v ten moment jsem věděla, že v noci budu kňučet jako pes.

Chodba se plnila lidmi, bylo jich stále víc. Smetánka fae, čarodějů, i ostatních druhů se začala scházet. V houfu lidí jsem si uvědomila, že nemám ani telefon. Linda tu nebyla, aby mi pomohla s kouzlem. Jak jsem měla poznat a najít příšery? Vždyť jsem pořádně neviděla ani jednoho z té místnosti. Dotkla jsem se nějaké ženy. Kolem mé ruky se objevila černá mlha. Žena se na mě podívala. Oči měla stejně mlhavé jako opar kolem ní.

Nastalo zmatení. Kolik takových stínů může být všude kolem? Ochromila mě panika.

„Claudie je v salónku.“ Chytil mě za ruku zaklínač. Dost pevně, abych mohla potvrdit, že nebyl taky jen stín.

„Viděli jste to taky?“ Zavřela jsem za sebou dveře. „Je tu kupa stínů. Mají mlhavé oči a když se jich dotknete obklopí je mlha.“

„Mutace se projevila. Claudie je taky rozpozná, ale nedokáže je zabít.“ Posadila se na pohovku zaklínačka v purpurových šatech.

„Musí tu být někde ten malý skřítek. Bože, jestli se něco semele, budou to jatka.“ Snažila jsem se uklidnit, ale nešlo to.

„Jaký malý skřítek?“ Zeptal se Jacob.

„Něco jsi mi asi zapomněla sdělit.“ Zvedl Matt jedno obočí.

„Nemáte ze mě dělat pokusného králíka. V noci jsem viděla skřítku ještě s někým. Skřítek z jakési pomyslné hmoty vytváří příšery. Zřejmě vytvořit iluzi, nebo hromadu nehmotných přeludů není taková dřina. Netvrdím, že by to nemohla být třeba nějaká skupina.“ Vydechla jsem. „Ale jsme v pěkný kaši.“

„Aida, Matt a já zjistíme, jestli jdou stíny zničit. Za chvíli jsme tady.“ Chytila mě za ruku Ciri. Světlé vlasy se jí rozlétly v průvanu.

„Rozhlédni se, pomalu a nenápadně.“ Objal mě Matt kolem pasu.

„Skus omylem vrazit do toho holohlavého muže.“ Ukázala jsem na chlápka v zelené košili. Zaklínač tvrdě narazil do muže, který na něho cosi zavrčel. Mezi tím z jiné pozice jsem do něj vrazila já. Moje ruka prolétla černou mlhou. Rudé vlasy, černé lesklé šaty, oči barvy kalné nazelenalé vody. Stála naproti mně, Rose.

„Dokonalé nemyslíš?“ Rozezněl se mi její hlas v uších.

„To se ještě uvidí, jak dokonalé to tu bude.“ Pomyslela jsem si. Kolemjdoucí se zastavovali a klábosili s démonkou a ona se vesele usmívala. I ona byla stín, ale živá byla jistě někde poblíž. Sáhla jsem do jednoho stínu. V oblasti srdce měli jakousi kuličku se spoustou koleček. Dali se zničit. Rozhodla jsem se zničit stín rudovlásky. Kuličky jedna po druhé padaly na zem. Někteří se otáčeli, někteří nechápali. Začala jsem pomalu s jedinci, kteří s nikým nemluvili, postávali u baru nebo zrovna někam mířili. Lidí stále neubývalo, ale čas plynul dál. Žralo to ze mě spoustu energie.

Mohlo být kolem jedenácté, když se u stolu sluneční faeské princezny objevil malý skřítek, velmi podobný tomu, kterého jsem viděla. Za zády vznešené princezny postávala Arenis. Za doprovodu své bojovnice vznešená kráska vyklidila pole. Skřítek se vrátil na její místo a zahýbal komicky prstíky. Ruce se mu protáhly. Obličej nabral krémovou barvu a zlatavé kadeře mu spadly na ramena. Viděla jsem přímou proměnu jeho v princeznu. K jeho stolu se přidal hubený mladík a něco nové princezně šeptal do ucha. Princezna si od něho něco vzala a zatřepetala prstíky. Stíny se protáhly, oči

jim zrudly a z úst se klubaly ostré tesáky. U stolu se objevila Rose. Na tváři se jí objevil vítězný úšklebek. Členové Rady se též zvedli. Zbylí přítomní se chopili svých magických schopností. Lidská část Rady to měla spočítané. Začal boj o holý život.

Strhla jsem ze sebe šaty, slušivé podpatky jsem hodila ke stolu princezny. Rose mi zamávala jako mává malé dítě a zmizela. Kolem čarujícího skřítka v podobě vznešené fae se utvořila ochrana tvořena z monster.

„Utečte pryč.“ Objevil se mezi monstry Ricco. Někdo mě pevně chytil kolem pasu. Než jsem se vzpamatovala, byla jsem kousek od dveří. Čarodějnice se stáhly k ostatním únikovým východům.

„Tohle nezvládneme.“ Ozval se za mnou Robert, který mě pevně držel. Jacob kryl Dianu s Viktorií.

Někdo zažehl svou magií oheň. Zvenčí už budovu obklíčili agenti Organizace i Rady. Uviděla jsem Ciri, jak proskakuje oknem ven, krytá svými pažemi. Ozvala se hlasitá rána, která vyvolala tlakovou vlnu. Rozhlížela jsem se kolem, ale Matta jsem neviděla. Ricco byl taky pryč. Rozkřičela jsem se, ale nikdo mi neodpověděl. Jediné, co jsem našla byly moje boty. Zaklínačka mě vzala za paži.

„Chceš jít dovnitř?“ Ozvala se další hlasitá rána.

„Jo chci.“ Vytrhla jsem se z jejího sevření. Doběhla k hloučku čarodějnic.

„Tak pojď.“ Mávla na mě. Robert mě chtěl zastavit, ale rychle si to rozmyslel. Jacob se přidal k nám. Šedivý štiplavý kouř se linul z budovy. Nábytek doutnal, ale o velkém požáru se nedalo mluvit, protože sál byl z větší části obložen leštěným kamenem a mramorem. Výbuch rozházel nábytek kolem. Čarodějka před námi hasila plameny, abychom mohli bezpečně projít. Až na pár rozsápaných těl tu nic nebylo. Ciri vzala do ruky stříbrný očarovaný náramek. Musel zaklínači vypadnout z kapsy.

„Jsou pryč. Oba.“ Ricco tu nechal vzkaz. Sebrala ze země zlatý pečetní

prsten cechu.

„Musíme je najít.“ Vzala jsem si od světlovlase dívky stříbrný řetěz se jménem. Kouzlo se aktivovalo. Řetěz mi omotal ruku. Byl zpět na svém místě, kde ho majitel chtěl mít.

„Jak je chceš najít?“ Postavil se vedle mě Jacob.

„Kouzlo je spjato se svým majitelem.“ Zacinkala jsem mu před nosem.

„To zní chytře.“ Souhlasila zaklínačka.

„Ale jak zjistíme, která čarodějka je schopna vystopovat spojení kouzla s Freemanem?“ Vyšel bratr zpět na čerstvý vzduch.

„Musíme se zeptat.“ Pokrčila Ciri rameny.

„Vicky by to mohla zkusit.“ Vyšla jsem rychlým krokem k Jacobově přítelkyni. Chvilku jsem vysvětlovala, co přesně potřebuju. Čarodějka s barevnými vlasy nemeškala. Bratr sehnal mezi čarodějkami potřebné předměty k vyhledání obou zaklínačů. Diana se pořádně vyzbrojila. Její pověstná mačeta a krátký meč čouhaly přes drobná ramena.

„Jsou ve městě!“ Vítězně prohlásila Victorie.

„Potřebujeme přenos.“ Založila si ruce na prsou Ciri.

„Já zase boty.“ Rozhlédla jsem se kolem. Rob mi podal moje nepohodlné sandále.

„Není problém.“ Objevil se za nimi démon. Zaklínačka se prudce otočila.
„Otto Miller. Člen Rady.“

„Víte o někom?“ Zeptala se Diana.

„Mohl bych já, jestli by to nevadilo.“ Podíval se na zaklínačku. Všichni jsme zmlkli. Sám člen Rady nám nabídl pomocnou ruku. Odhodil sako na lavičku

a vytáhl si rukávy. Lehce se pousmál, když si všiml, že studuji jeho tetovaná předloktí.

„Ciri, já a Diana potřebujeme sem.“ Ukázala jsem na mapu města.

„Dívčí komando.“ Zvedl husté tmavé obočí. „Myslím, že tři dívenky zvládnou jedním vrzem.“ Mlaskl si pobaveně.

„Za chvíli tam dorazíme.“ Jacob přikývl. S Vicky a Robertem se vydali mezi poblikávající světla záchranné služby a agentů.

Na uvítanou nás po obrovské zahradě prohnali dva vlkodlaci. Otto s Ciri si s vlky poradili. Zaklínačka jednoho rozpárala od předních tlap až po zadek. Člen Rady chytil lykana v běhu za hlavu a mrštil s ním o zem. Tlamu mu rozevřel, až začaly praskat kosti a tlama se rozlétla na dva kusy. Zbytek lebky se roztránilo pod stiskem jeho podrážky. Odvrátila jsem zrak. Vytvořená kaše na podlaze byla mozkiem právě usmrcené bytosti.

„Diano vyčisti patro.“ Uslyšela jsem za sebou Jacoba.

„Co tady děláš?“ Šeptla jsem.

„Ty se ještě ptáš?“ Ozval se z druhé strany Robert.

„Na debaty nemáme čas.“ Přerušila nás Ciri. „Rodinnou rozepři si můžete vyřídit potom.“

„Musíme se rozptýlit.“ Prohlédl si dům bratr.

„Velice mě to mrzí, ale musím řešit záležitosti Rady. Hodně štěstí.“ Otto vykročil do tmy a zmizel.

„Diano, jsem za tebou.“ Vyrazila zaklínačka se zabijákem.

„Zůstali jsme my, takže přízemí a podzemí.“ Opatrně jsem se rozhlédla po okolí. Robert využil svých upírských schopností. Z prázdné verandy nám dal signál. Diana s navíjecím lanem už šplhala po okapu na balkon.

V přízemí byly dva démoni. Protáhla jsem se opatrně za pohovku. Měla jsem za úkol pány trochu rozptýlit. Střelba by byla slyšet a kuši jsem neměla. Nenapadlo mě nic inteligentního. Využila jsem to, co mi šlo nejlépe. Vyskočila jsem potichu a vzdychla si. V rukách jsem držela automatickou zbraň, ale neměla jsem v úmyslu vystřelit.

„Hezky pomalu pánové.“ Démoni se otočili s podivným úšklebkem. Za mnou se ozvalo křupání kostí. K nohám mi padl další démon. Ti přede mnou měli holé hlavy s malými růžky. Robert se nepozorovaně dostal za jejich záda a jednomu zlomil vaz. Druhého zabil Jacob vrhacím nožem. Dostali jsme se ke schodišti, ze kterého se kutálela ženská hlava s nazelenalou kůží.

„Myslela jsem, že mi naplive jed do očí.“ Odhrnula si zakrvácenou rukou Diana vlasy z obličeje.

Dveře do sklepa se s vrzáním otevřely. Za nimi nastala tma. Světélkující tyčky nám odhalili cestu vpřed. Chodba byla úzká. Jako první šel upír. Ciri vytáhla z kapsy lahvičku, jejíž obsah do sebe kopl jako panáka. Musel to být elixír z bylin. Chodba se rozdělovala.

Zaklínačka s upírem se vydali černou temnou uličkou, protože nepotřebovali na cestu světlo.

Chvíli jsme bloudili podzemím, než jsme zaslechly ženské hlasy.

„Pan golem nechce prozradit svá tajemství.“ Udeřila ženská ruka Ricca do tváře. V místnosti byly ještě dvě upírky a jedna démonka. Její prsty jiskřily jako elektrické dráty. Zaklínačova tvář se zkřivila bolestí, když se ho démonka dotkla.

Vytáhla jsem zbraň a snažila se mířit na hlavu elektrikáře. Klekla jsem si ve tmě na koleno, abych netrefila znehybněného muže. Silné ocelové tyče by mou kulku zastavily. Démonka boxerka přešla k tvrdší taktice baseballovou pálkou. Ricco dostal ránu přímo do kolene. Holohlavý začal nadávat.

Když jsem zamířila, Jacob mi položil dlaň na ruku a já zbraň sklopila. Diana tiše vytáhla mačetu. Bratr se několika kroky dostal k upírkám. Blondýnka pálkařce utřala hlavu jediným sekem. Elektrikářka se pokusila o útěk, ale moje kulka rovnou do čela ji zastavila. Její ruce naposledy zajiskřily proudem. Čtyři mrtvá těla ležela na zemi. Mrtvoly upírek nabraly popelavou barvu. Zaklínač vyčerpán, ale přes to stále při vědomí si konečně oddychl.

„Rád vás vidím.“ Odplivl si na podlahu.

„Kde je Freeman?“ Odemkla jsem pouta. Mohutného svalovce jsem podepřela ramenem, aby nedopadl na podlahu.

„Já nevím. Objevila se tu ta rudovláska.“ Opřel se volnou rukou o stěnu, ke které stěží došel urostlý mutant. „Oba jsme dostali elektrické kopanec, jako když si sáhnete do zásuvky.“

„Jacobe musíš mu pomoci.“ Otočila jsem opatrně k bratrovi. „Diana by mu moc nepomohla. Musíš ho odvést.“

Chytila jsem Dianu a s fosforeskujícími tyčkami se vydala zpět do tmy. Pamatovala jsem si, že jsme přišli z pravé strany. Museli jsme několikrát zabočit, až jsme se dostali k cíli. Místnost měla dva vchody, z každé strany malé schodiště dolů.

Pod námi seděla Rose na řezaném polstrovaném rudém křesle. Kolem ní byl hlouček démonů.

„Řekni mi, jak je možné, že ta malá coura je stále živá.“ Pohlédla na pohublého černovlasého muže. „Ona si pro svého zaklínače jistě přijde.“

„Moc pěkný mutant.“ Roztrhla mu upírka košili. „Krásně voní.“

Matt se nebránil. Ležel na stole bez hnutí. Bílé zuby se zabořily do jeho boku.

„Máš pravdu, je opravdu hezký. Škoda, že není démon.“ Rose ho pohládila

po tváři zrudlé krví.

Robert se roztrásl. Nesměli jsme dál čekat. Náš upír začínal mít hlad.

„Jen škoda, že jsme přišli o modeláře. S těmi příšerami, to byl dobrý nápad.“
Odstrčila hladovou upírku od své oběti. Diana přešla na automatické zbraně.
Černovlasý démon netrpělivě přešlapoval sem a tam.

Ciri dala signál. Diana zůstala na schodišti a střílela do hlav.

Robert se zakousl do prvního hrdla, na které narazil. Rose vstala, její tleskání se rozlehlo po místnosti. Můj boj právě začal. Natáhla ruku a z dlaní jí vyšlehly černé šlahouny.

„Musím se zasmát, při pomyšlení, že proti mně stojí jen malá nicka.“
Otočila se ke mně bokem. Vystřelila jsem. Moje kulka se zastavila několik centimetrů před ní.

„Spálím tě na uhel.“ Vzpomněla jsem si na svého Strážce.

„Tvůj Strážce. I jeho bych porazila. Kdyby přešel do naší reality, ztratil by část svojí moci.“ Ušklíbla se znechuceně. „ Máš se ještě co učit. Strážci jsou jen chabá obrana.“

„To jsi neviděla mutanta se Strážcem za zády.“ Nadechla jsem se. Rukama jsem šklubla do prázdna jako bych tahala za lano. Rose sebou cukla. Jistota se jí vytratila z tváře. Vypálila po mě šlahouny svojí temné moci. Zaměřila jsem svými dlaněmi na blížící se sílu a myslela na obrovský štít. Síla mě nenapadla, pouze odmrštila pryč. Ležela jsem na zemi a švihla rukou směrem k rudovlásce. Démonka se rozplácla na zemi. Boj silami začal. Mohli jsme od sebe být tak šest metrů. Ciri táhla Matta pryč. Robert zakouslý do hrdla další oběti se nenechal rušit ostatními. Tři démoni ještě leželi polomrtví na zemi. Některým z nohou trčely kosti. Byl to odporný pohled.

Síla proti síle. Jedna rána vykrývala druhou. Diana s mačetou táhla na dva

démony, kteří se objevili na schodišti. Když se prostor vyčistil od neočekávaných protivníků, vydala se zaklínačce na pomoc.

„Jak dojemné, že tě Strážce stále chrání. Síly jsou vyrovnané. Ráda jsem tě viděla.“ Poslední rána, ta nejsilnější mě odhodila až ke stěně. Jenda rána, druhá, třetí, cizí energie mě pálila na zasažených místech. Sebrala jsem veškerou sílu a poslala jí Rose. V poslední chvíli zareagovala a poslala proud své síly. Střet energií byl jako výbuch. Strop se začal pomalu sypat. Rose uskočila před kouskem padajícího betonu. Tma ji vtáhla do své náruče a démonka se vypařila. Byla jsem na pokraji svých sil. Kus stropu dopadl nedaleko ode mě. Vydrápala jsem se po schodech.

„Jdeme.“ Utřel si bradu upír a přispěchal Ciri na pomoc. Diana si s Robertem vyměnili pozice. Dívka mě táhla za ruku. Snažila jsem se s ní držet krok. Půlka domu se zřítila. Hustý prach zaplnil sklepení. Nemohla jsem dýchat, Diana silně kašlala. Museli jsme zastavit.

„Jděte!“ Křikla jsem na Roberta a Ciri. I já jsem se rozkašlala. Za chvíli jsem uviděla světlo z baterky. Kamarádka se postavila. Na jazyku jsem ucítila vlastní krev. Pískalo mi v uších, hlasům jsem nerozuměla.

„Vydrž, dneska přeci umřít nechceš!“ Ozvala se za mnou Strážkyně.

„To tys mi zase pomohla?“ Odpověděla jsem do tmy.

„Jen jsem ti propůjčila sílu, ale pomohla ti především Robertova mutace. Byla bys mrtvá po první ráně.“ Hlas Strážkyně zněl kárně.

„Stejně je pryč. Bylo to vůbec k něčemu?“ To byla má poslední slova, než jsem ztratila vědomí.

„Jsou to mutanti.“ Slyšela jsem Roberta. Otevřela jsem oči.

„A ty jsi upír.“ Rozesmála jsem se.

„Nehýbej se.“ Chladná dlaň mi stiskla ruku. Neposlechla jsem ho. Pokusila

jsem se posadit. Ostrá bolest mi projela břichem.

„Žije Matt?“ Stiskla jsem ho silně.

„Právě ho dávají dohromady.“ Odpověděl mi. „Podejte mi konečně tu jehlu.“
Pustil mou ruku.

Kapitola 8.

Chlad a zima. Ležela jsem na břiše nahá. Připadala jsem si jako v lednici. Zase ty hadičky. Slyšela jsem slabé pípání, ale nic jsem neviděla. Robert a jeho experimenty. Byla jsem v kádi v nějakém hustém studeném roztoku, neležela jsem na břichu. Kolem mě byla všude tma.

„Objekt jedna se právě probral.“ Uslyšela jsem.

„Zkontrolujeme proces regenerace tkáně.“ Robertův hlas jsem hned poznala. Nádoba se vypustila. Upír mi vytáhl hadičku z úst.

„Jestli si mě chtěl zmrazit, musíš přidat o pár stupňů víc.“ Cvakala jsem zuby.

„Pomalů se postav.“ Chytil mě za paži. „Myslím, že stehy můžu vytáhnout.“ Pohlédl na můj krk, potom na břicho.

„Roberte je mi zima.“ Zopakovala jsem mu. „A jsem nahá.“

„Nahá jsi opravdu krásná.“ Přehodil mi přes ramena župan. „Osprchuješ se, dáš si čaj.“

„Zůstaneš tu?“ Podrbala jsem se za uchem. „Když tu máš své výzkumné centrum?“

„Ale můj objekt bude stále někde ve světě. Jo zůstanu tady.“ Podal mi ručník.

„Bylo to hodně špatný?“ Ukázala jsem na břicho.

„Bál jsem se, že to bude horší, ale krvácení bylo potřeba zastavit. Jinde byly jenom pohmožděniny a prasklina na klíční kosti.“ Stál opřený o stěnu.

„Máš alespoň nějaké oblečení, kromě tvé košile?“ Podívala jsem se na polici za ním.

„Dřív ti moje košile nevadili.“ Zatvářil se uraženě. Pomohl mi ze sprchy. V jeho košili jsem se cítila mnohem lépe.

„A co Matt?“ Posadila jsem se na židli.

„Stále spí.“ Škubl za steh. Nevěděla jsem, co říct.

„Bude lepší, když odejdu.“ Koukala jsem, jak tahá za další nit. Štípnutí zabořilo, ale držela jsem dál.

„Myslím, že jsi to jako vždy zvládla. Zachránila jsi mě i jeho.“ Přiložil mi náplast na ránu.

„To není pravda.“ Přitáhla jsem si košili. Neměla jsem chuť vyvolat spor. Robert mě popadl za tváře a díval se mi do očí, jako by snažil vyčíst nějaké skryté tajemství. „Akorát všem ničím život.“ Odvrátila jsem se.

„Uvědom si proti komu stojíš.“ Upír mě znovu k sobě otočil. „Ona je mnohem silnější než ty. Důkazem tvé síly je to, že stále žiješ.“

„Dlužím ti omluvu. Ta mutace mi možná zachránila život.“ Nadechla jsem se. „Jsme tým a jako tým jsme vždycky neselhaly. Mohl by ses k nám vrátit. Perry by se jistě nezlobil za pomocnou ruku.“ Upír na mě překvapeně koukal.

„Budu o tom přemýšlet.“ Přikývl Robert. „Jistě se časem vrátím blíž k vám, ale momentálně tu mám práci.“

„Dobře, přemlouvát tě nebudu.“ Políbila jsem ho na tvář. „Nikdy nezapomeň na naši smíšenou rodinu, která tě vždy přivítá s otevřenou náručí.“

„Já vím.“ Objal mě. „A taky vím, že jedno srdce bude bít místo mého.“

„Roberte, na vždy bude bít za tebe, protože ty jsi mým stínem.“ Teplá dlaň se střetla s dlaní upíra.

„Je na čase jít dál.“ Popotáhl upír. „Kdyby to bylo možné ukápla by mi slza.“ Zazubil se dodatečně.

„Naše cesty se zase rozcházejí.“ Oblékla jsem se do svého běžného oblečení.

„Doufám, že do třetice už konečně přijde ten, který bude chránit tebe.“ Podal mi přátelsky ruku, když pro mě přijela Ciri.

Matt stále spal. Čekala jsem dlouhé hodiny na chodbě. Mluvila jsem s lékařem a zjišťovala, co s ním je. Očarovaný přívěsek se houpal na řetízku před mým obličejem.

„On se vzbudí.“ Připotácel se Ricco opírající se o berle.

„Až se vzbudí, odejdu.“ Kousla jsem se do rtu.

„Byl bych radši, kdybys zůstala se zaklínači. Byly by jste dobrej tým.“ Posadil se vedle mě.

„Jo, možná.“ Usmála jsem se.

„Bylo mi ctí, budu doufat, že se nevidíme naposledy, vlčí dítě.“ Udělal náznak poklony.

„Ricco, raději si přej, abych už se neobjevila.“ Vstala jsem.

„Když se neobjevíš ty, objeví se jiná.“ Máchl rukou.

„Musíš na něj dávat pozor.“ Nakoukla jsem do pokoje.

„Hele fae, čas se zdejchnout.“ Ušklíbl se, když uviděl Claudii.

„Co mi nabídneš tentokrát?“ Rozvalila jsem se na židli.

„Já? To Rada a čeká na tebe kancelář. Musím dočasně převzít zaklínačské křeslo a potřebuji na těch pár dní ohlídat město s tvou pomocí.“ Zvedla jsem se ze židle a přikývla jsem.

„Taková nabídka se přeci nedá odmítnout.“ Promnula jsem si ruce.

Moje kancelář byla stejná i Mattova byla stejná, jenže ten hezký zaklínač v ní neseďel. Na desky případu jsem napsala UZAVŘENO. Seděla jsem tam dlouho, bezmyšlenkovitě koukala na prosklené stěny. Po chodbě chodili ostatní agenti, ale pro mě se zastavil čas.

„Pojď ke mně.“ Zatáhla mě fae k sobě.

„Myslím, že si zasloužíme jít večer někam na skleničku.“ Zvedla jsem hlavu ke stropu.

„Máš recht, tohle bylo až moc náročné.“ Souhlasila agentka.

„Bohužel to není konec.“ Zakryla jsem si dlaněmi obličej. „Je to jako hledat královnu v mraveništi.“

„Až bude potřeba, ozvi se. Přijedu třeba i do Indie.“ Podala mi přátelsky ruku.

„Je čas si zabalit.“ Řekla jsem si pro sebe.

Mattův klíč od bytu, moje oblečení na křesle. Pomalu jsem sbírala svoje věci a uklízela je do kufru.

„Mělo mě napadnout, že budeš tady.“ Prošla otevřenými dveřmi Ciri.

„Stalo se něco?“ Opřela jsem se o madlo křesla.

„Otto mě za tebou poslal.“ Prohlížela si věci kolem.

„Dělám pro Organizaci, ne pro Radu.“ Zavrčela jsem.

„Nejde o to pro koho děláte.“ Vstoupil do místnosti Miller.

„Jsem břídil, patolízal, smůla na patě. Obrat' se na někoho jiného.“ Sehnula jsem se ke svému kufru.

„Ouu.“ Zasmál se démon. „Rada i Organizace jsou vzájemně provázané společnosti, ale tady jde o vyšší zájmy a to udržet Radu. Momentálně chybí čtyři členové. Teď jsme v nebezpečí všichni.“ Podíval se na špičky naleštěných bot. „Dokážete si představit anarchii zdivočelých démonů a fae, která si bude hledět jen vlastních zájmů?“

„Rada ví, kdo za tím je, že?“ Rukou jsem si přejela po obličeji.

„O OMS víme, ale nevíme, kdo stojí na straně fae. Rose je jen jedním trnem v patě.“ Kývl Otto.

„Napadla vás sluneční princezna? Jakou má šanci dostat se do Rady? Claudie je velice schopná. Obráťte se na ni.“ Vzala jsem kufr a vyrazila ke dveřím.

„Je nezralá na místo v radě.“ Uvažovala Ciri.

„Ale, co když Rada padne? Já se nemůžu pustit do trpaslíků a elfíků. To si musí vyřešit oni nebo rozšířte místa v Radě. Jak to vůbec chodí v říši houbových domečků? My to nevíme, tak jak se do toho nemůžeme míchat. Budu dál vykonávat zájmy Organizace. Přeji hezký den.“ Odpochovala jsem na chodbu. Jacob mi pomohl s kufrem do auta.

Hotel kousek od centra města měl hezký výhled. Večer jsme s Dianou a Claudií popíjeli v baru. Jacob s Vicky procházeli ulice.

„Nechceš jít za Mattem?“ Vyzvídala moje kamarádka.

„Mám tam jít?“ Tázavě jsem pohlédla na obě společnice.

„Myslím, že ano.“ Kývla na mě.

Claudie se přidala ke mě. Pili jsme nápoje z automatu, probírali práci, bavili se o Molly. Zůstala jsem sama. Přemístila jsem se vedle Mattovi postele. Pevně jsem mu tiskla dlaň. Do dlaně jsem mu vložila přívěsek s řetízkem.

„Každou chvíli se může probudit. Je dobře, že tu s ním stále někdo je.“
Usmála se na mě sestra.

„Až otevřeš oči, bude to naposledy, co se uvidíme. Děkuji ti za všechno, ale je čas odejít a nekazit ti život.“ Šeptla jsem mu do ucha. Naposledy jsem ho políbila. Jeho rty se pohnuly a oplatily mi polibek.

„Asi sním, ale jestli odcházíš, měl bych se rozloučit.“ Prsty mi zajel do vlasů a znovu mě políbil.

„Za chvíli se probudíš. Sbohem.“ Políbila jsem ho na nos a odešla. Pokusil se vyběhnout za mnou, ale už jsem byla dávno na schodišti.

„Pane Freemane, vraťte se zpět.“ Okřikla ho sestra.

Hotelový pokoj s Dianou byl skoro pořád prázdný. Potřebovala jsem si chvíli odpočinout. Spala jsem dlouho, skoro celý den. Teplé počasí mě přinutilo ustoupit a vlažná voda byla ideální k ochlazení. Za okny už zapadalo slunce. Na kraji vany jsem měla opřenou sklenici s melounem a vodkou.

„Kdo tě pustil?“ Ležela jsem ve vaně. Robert se neobtěžoval s odpovědí. Spokojeně se postavil k oknu.

„Přišel jsem si pro krev na testy.“ Pozoroval z okna žijící město.

„Nevadí, že jsem opilá?“ Vyšla jsem nahá z koupelny.

„V poslední době piješ často“ Díval se na mě.

„Maximálně tři skleničky, to není moc. Kdybych se opila, chovala bych se drze a nezvladatelně.“ Začala jsem se oblékat.

„Tohle léčit neumím. Můžeme si promluvit.“ Nabídl mi Robert.

„Promiň, na tohle sílu nemám.“ Zapnula jsem si kalhoty.

„Ta jizva na břichu není skoro vidět.“ Přesunul se ke stolu. Přetáhla jsem si přes hlavu volné černé tílko.

„Máš zlaté ruce, o tom není pochyb.“ Posadila jsem se na židli a natáhla holou ruku. Jehla zajela zlehka pod kůži.

„Přemýšlela jsi o té proměně?“ Změnil téma.

„Jo, ale počkám na Perryho.“ Dívala jsem se z okna, abych nemusela koukat na jehlu trčící z mojí ruky.

„Jestli chceš, můžu to zařídit.“ Stiskl mi silně ruku, když vytahoval jehlu.

„Dobrá, ale dej mi alespoň týden, musím se trochu srovnat.“ Zapálila jsem si cigaretu a opřela se nohou o stolek.

„Klidně i čtrnáct dní. Jestli chceš jet mimo město, nemám s tím žádný problém. Možná bys měla jet někam mimo státy, třeba na měsíc.“ Navrhoval mi upír.

„Neblázni. Ty jsi dnes jedl vtípnou kaši, že?“ Šťouchla jsem ho nohou.

„Víš, napadlo mě, že by jsme mohli někam zmizet spolu.“ Uculil se.

„Na měsíc mě někam vypakovat, to jo. Mám práci, bude to zase jako před tím.“ Odklepla jsem do malého popelíčku. „Víš co? Trhni si!“ Zasmála jsem se.

„Dostal jsem košem.“ Pokrčil rameny.

„Dáš si se mnou v baru panáka?“ Natáhla jsem se pro černou koženkovou bundu.

„To by mou chuť neuspokojilo. Půjdu se dál věnovat vědě.“ Zabalil si kufřík.

„Tak tě zvu.“ Natáhla jsem k němu ruku. „Na panáka.“

„Jsi blázen.“ Rozesmál se upír.

„Dáš si jen to, co by se vešlo do skleničky na whisky.“ Ušklíbla jsem se.

„Mutanta jsem ještě neměl.“ Škrábl mě nehtem do kůže na ruce. „Před mutací byla mnohem chutnější.“ Zakousl se lehce do zápěstí.

„Když ti nechutná, tak to nepij.“ Rýpla jsem si do něho.

„Připadám si, jako bych si dal extra silné kafe. To je tou mutací.“ Olízl si ret.

„Jaký rozdíl cítíš mezi normální a mou.“ Zeptala jsem se.

„Jako bych dostal elektrický šok, ale v tom dobrém smyslu.“ Stále se zabýval chutí mé krve, než jsme se rozešli. Minuli jsme se ve dveřích s Dianou.

Za opaskem jsem měla nůž. Toulat se v noci po velkých městech nebylo bezpečné ani pro mutanta.

Seděla jsem na zídce a koukala vzhůru. Matt už byl druhý den doma. V bytě se svítilo a z otevřených oken bylo slabě slyšet rádio.

„Možná bychom si měli promluvit.“ Ozvalo se za mnou. Překvapeně a zároveň polekaně jsem sebou trhla.

„Freemane máte se šetřit.“ Postavila jsem se.

„Jo, ale žízni se poručit nedá.“ Zacinkal třemi vychlazenými pivy. „A co, že tu slídíte takhle v noci?“

„Kontrola, jestli tu nečíhá nějaký neřád, který by vás rušil od odpočinku.“
Usmála jsem se.

„Nyxová jestli mě naštvete, budete celý měsíc vyplňovat papíry.“ Zamračil se celkem komicky. „Zvu vás na jedno pivo u mě doma.“

„Příští týden mizím do Ruska. Práce je práce.“ Pokrčila jsem rameny.

„Jo práce, o tom bych taky s vámi potřeboval mluvit, ani jeden nehodláme jít spát, takže bychom to mohli probrat u piva.“ Chytil mě lehce za paži.

„Do dobrá, ale dám si kafe s mlékem.“ Nechala jsem se přemluvit. Došla jsem do známého bytu. Teď byl zcela jiný. Nábytek byl zcela jiný.

„Omlouvám se za nepořádek. Stěhoval jsem.“ Odsunul židli od stolu. Sundala jsem bundu a přehodila ji přes opěradlo. „Nebo mohu uvařit čaj.“

„Čaj by byl lepší.“ Přikývla jsem.

Zaklínač vařil jako obvykle ze svých sklenic.

„Chtěl jsem se zeptat na pár věcí.“ Otevřel pivo.

„Mě? Proč?“ Dělalala jsem překvapenou.

„Protože jsou to dost osobní věci, nemohl jsem se na to ptát třetích osob. Mám v hlavě jen třípky toho, co se dělo za poslední dva měsíce.“ Posadil se ke mně.

„Jo aha, to je pochopitelné. Pracovní záležitosti najdete ve spise.“ Nasála jsem vůni čaje. „Sušené ovoce?“

„Ano, sušené ovoce, byliny a med.“ Pohrával si s láhví. Potřeboval informace. Nemohl mě omámit, jinak by se nic nedozvěděl, nebo dozvěděl?
„Cirilla mi ořezala poslední akci o nějaké zřejmě důležité informace. Woodová se na mě soucitně usmívá, Ricco se odjel léčit do Thajska a zbytek mi podává stejnou verzi jako Ciri.“ Šedé oči mě bedlivě pozorovali.

„Kde mám začít?“ Protáhla jsem si krk.

„Třeba tímhle.“ Podal mi svůj telefon. Tu fotku na jeho obrazovce jsem už viděla.

„Jo ták, no to jsme se po práci pořádně opili.“ Zasmála jsem se, abych své lži dodala šťávu. Zřejmě mu moje odpověď nestačila.

„Divné je, že každá z těch fotek má jiný datum pořízení.“ Přejel k další fotce. Ztěžka jsem polkla. „Nyxová vím, že kávu nepiješ.“ Zavřela jsem oči. Prsty jsem si přejela hřbet nosu. Byla jsem v rozpacích. Kdesi uvnitř jsem cítila obrovský balvan, který mě dusil. Měla jsem dál lhát, nebo si něco rychle vymyslet? V momentě jsem ucítila tupou bolest v hlavě. V uších mi zvonilo.

„Musím už jít.“ Zvedla jsem se. Nejistě jsem šlápla před sebe. Nohy se pod mnou podlomily. Celé tělo se mi zalilo horkem, ale trásla jsem se. Trvalo to asi dvě minuty.

„Ráno zavolám Woodové. Mohlo by se ti něco stát.“ Klečel u mě, dokud jsem se nezvedla.

„Asi mutace.“ Oklepala jsem se.

„Co mělo znamenat to v nemocnici?“ Jeho oči hledaly odpověď v těch mých, ale já mlčela. „Co uděláš, když tě teď políbím?“ Hlasitě jsem vydechla.

„Nedělej ukvapené závěry z několika nocí.“ Byla jsem tvrdá, protože jsem musela. Chtěla jsem odejít navždy z jeho života, dokud si na nic nevzpomínal.

„Nevěřím, že šlo jenom o pár nocí. Cítím tu trpkost ze tvých slov, chlad a nucený odstup. Herec, který se nesžil se dvou rolí.“ Ted' už jsem se netrásla následkem mutace, ale jeho bodavými slovy. Bodal do mě čím dál víc a já neřekla nic. Ucítila jsem na tváři vlastní slzu. Zavřela jsem oči a snášela dál ta chladná slova, která mi říkal.

Nastalo ticho.

„Myslím, že jsem slyšela dost.“ Utřela jsem slzu. „A víc slyšet

nepotřebuju.“

Naposledy jsem pohlédla do těch chladných šedivých očí.

„Chci vědět proč! Do háje.“ Praštil pěstí do stolu. „Proč mi nikdo nechce nic říct? Proč máme společné fotky, proč jsi tak chladná a mlčíš?“

„Přemýšlej.“ Odsunula jsem ho stranou. Chytil mě za ruku. Okolo zápěstí se mi obtočil stříbrný řetěz. Pohlédl na naše připoutané ruce.

„Už jsem to zřejmě pochopil.“ Dostali jsme se do nepříjemné situace. Chtěl mě přitáhnout k sobě, ale já jsem odrazila jeho volnou ruku. Otočila jsem se bokem, abych mohla útočit na nohy, ale mužské ruce mě pevně sevřely.

„Mohla by ses uklidnit?“ Přetáhl mi magický řetěz přes druhou ruku. „Jestli se neuklidníš, budu tě muset zchladit.“

„Byla to chyba sem chodit.“ Kopala jsem nohama do vzduchu.

„Chtěla ses jen tak vypařit? Já ti to prostě nedovolím. Škrábeš se jak kočka.“ Dotáhl mě k posteli. „Táhneš se po nocích ulicí a proč? Z výčitek to nebude. Prostě mě miluješ a já miluju tebe.“

„Ale já nechci. Nechci už nikdy.“ Vrčela jsem jako pes. „Vždyť jsem tě málem zabila.“ Matt mě přivázal k posteli. Kopala jsem do prázdna, když si zaklínač přinesl kožené řemeny, které jsem už znala. Zavřela jsem oči.

„Tohle nechce ani jeden z nás.“ Posadil se do křesla.

„Matte, je čas, abych šla dál. Je to až moc nebezpečné. Já nechci, abys znovu kvůli mé chybě riskoval svůj život.“ Ležela jsem v jeho posteli.

„Takhle nemluv. Neudělala jsi žádnou chybu. Já tě stále podceňoval.“ Hořkost jeho hlasu mě lámala na kousky.

„Pust' mě, promluvíme si.“ Snažila jsem se zůstat klidná. Zaklínač se vrátil ke mně. Ruce jsem pomalu stáhla k tělu.

„Chci s tebou zůstat.“ Políbil mě.

„Bála jsem se o tebe.“ Objala jsem ho.

„Jestli odejdeš, musíš mi slíbit, že se mi vrátíš.“ Dotýkaly jsme se nosy. Zaklínač čekal na odpověď.

„Vrátím se.“ Slíbila jsem mu. Z kapsy vytáhl řetízek s malým andělíčkem.

„Budu stále s tebou.“ Lehl si ke mně. Usnul rychle a tvrdě. Opatrně jsem se vyplížila a vrátila se zpět k Dianě.

Ráno jsem vyrazila ke členovi Rady. Ottova rezidence se skládala z ohromné vili, několika garáží a zahradního altánu. Jeden z jeho ochránců mě zavedl rovnou do jeho pracovny.

„Dobré ráno. Tak přeci, nakonec jste přišla?“ Zazubil se na mě démon.

„Mám nabídku.“ Ani jsem se neobtěžovala s pozdravem.

„Poslouchám.“ Posadil se Otto ke svému stolu.

„Já za Freemana.“ Postávala jsem u okna.

„Jak to myslíte?“ Zamračil se muž.

„Budu pro Vás pracovat. Freemana necháte dělat nějakou běžnou práci jako honění příšer po městě.“ Opřela jsem se dlaněmi do stolu.

„Ach tak, to nebude problém.“ Zvedl démon obočí. „Myslím, že to je to nejmenší, co pro Vás můžu udělat.“

„Teď přejdeme k práci. Pracuji se svým týmem, takže moje informace jsou i jejich.“ Posadila jsem se do velkého koženého křesla.

„Chápu. Doufám, že brzy bude po všem. Tahle situace není Radě moc

příjemná a myslím, že ani Vám ne. Zaslechl jsem nějaké šuškáni mezi fae. Bohužel se toho říká až moc. Čekáme na informace z druhé strany, abychom byly v právu. Musíme naše problémy držet na uzdě a problémy fae zatím řešit nesmíme.“ Prozradil mi Otto.

„Myslím, že Rose je jen článkem větší skládačky. Upřímně mám strach z toho, co nás ještě čeká.“ Vzdychla jsem si.

„Těž se toho bojím. Nikoliv jako člen rady, ale jako obyčejný démon. Místo v Radě je sice důležitá funkce, ale jeden člen nemůže rozhodnout za ostatní.“
Přikrčil se ostražitě ke stolu opřen o lokty.

„Nevýhoda funkcí.“ Pokrčila jsem rameny.

„Na Joye vždycky byl spoleh. On místo v Radě nechtěl. Obávám se, že v této válce jsme sami.“ Spráskl ruce.

„Beru to na vědomí. Nebudu dále zdržovat.“ Podala jsem mu ruku spíše ze slušnosti. Vrátila jsem se zpět do kanceláře. Roztrhané džíny obepínaly moje nohy. Na opasku se mi do kroku pohupovala zbraň. U pasu vyčníval malý nůž. Agenti vzhlíželi od svých stolů, když se mé široké podpatky dotýkaly podlahy a vydávaly klapavé zvuky.

„Lindo potřebuji s tebou soukromě mluvit.“ Zaťukala jsem čarodějce na dveře.

„Doufám, že ses nepřišla rozloučit.“ Probodla mě pohledem.

„Ne, ještě tu mám nějakou práci. Potřebovala bych pro Freemana lektvar zapomnění.“ Kousla jsem se do rtu.

„Vážně mu to chceš udělat?“ Chtěla se kolegyně přesvědčit.

„Nechci, ale musím.“ Při myšlence na něho mě píchlo u srdce.

„Dobře, postarám se o to.“ Slíbila mi čarodějka.

„V telefonu má nějaké společné fotky, bylo by třeba je odstranit.“ Ztišila jsem hlas.

„S tím taky nebude problém. S Claudií se o to postaráme.“ Souhlasně přikývla. „Jak dlouho budeš v New Orleans?“

„Až do přeměny. Pak se vydám po stopách rudovlasého d'ábla.“ Opírala jsem se o skříňku. „Ale ty mě najdeš vždycky.“ Andělíček se zhoupl na řetízku.

„Nechej si ho na památku.“ Koutky agentky se pozvedly.

„Ještě jednu věc bych potřeovala a to je zrušit kouzlo mezi mnou a Mattem.“ Ukázala jsem na náramek.

„To zlomit půjde.“ Usmála se ještě víc.

„Šlo by to obrátit? Udělat z toho GPS, samozřejmě aby ho mohl sundat.“ Ušklíbla jsem se.

„Určitě to půjde.“ Prohlédla si pořádně náramek se jménem.

Oh jak já nenáviděla nemocniční prostředí. Hned po soumraku jsme se vydali s Robertem na kliniku, kde měli provádět magické operace. Místo doktora se mě ujala starší čarodějnice. Upír se bavil s nějakým kolegou o svém mutačním pokusu. Brýlatý mužík uznale přikyvoval.

Všechno muselo být ještě jednou podroběno testům, aby se magická transplantace povedla.

Ráno jsem se s těží vyhrabala z postele. Diana už byla dávno vzhůru a připravovala se na návrat domů. Chtěla jsem si s někým promluvit, ale nenapadlo mě s kým.

Rychle jsem se opláchla a zašla do kavárny na rohu ulice. Slunce už od ranních hodin pražilo. Spokojeně jsem ukusovala z koláče.

„Tebe najít, to je za trest.“ Opřela se o lavici Cirilla.

„Doufám, že si stihnu dojíst alespoň koláč.“ Zamumlala jsem s plnou pusou.

„Co? Ne!“ Vyprskla smíchy a posadila se naproti mně.

„Myslela jsem, že tě poslal Otto.“ Ustrkla jsem z hrnku čaj.

„Mám konečně jeden den volno.“ Zamávala rukou na servírku, aby si objednala.

„Tak proč tu jsi?“ Nechápala jsem důvod její návštěvy.

„Myslíš, že si to Matt zaslouží?“ Poskládala si před sebe ubrousek.

„A co mám dělat? Co bys dělala ty? Ten tvůj románek s Ottem taky brzy vypluje na povrch.“ Oplatila jsem jí stejnou měnou.

„Jak o tom víš?“ Ztišila hlas.

„Nejsem slepá.“ Šeptla jsem. „Z Roberta je upír a Matt se málem stal sváčou krvesajky? Já na tohle nemám. Abych mu rozerval srdce na tisíc kousků, to je lepší, když na mě zapomene.“

„Máš pravdu.“ Počkala, až jí obsluha přinese kávu.

„Bohužel hledání rudovlasé slečinky ještě není u konce. Musím jen počkat, až se zase objeví.“ Ukrojila jsem si další kousek koláče.

„Takže jsme se nikam nepohnuli.“ Nasypala si zaklínačka cukr do kávy.

„Přesně tak, nic jsme v podstatě neudělali, teda udělali ale bez výsledku. Jen doufám, že v období proměny se nic nestane.“ Klepla jsem si lehce lžičkou do spodního rtu.

„Stále nemůžu dostat z hlavy tu sluneční fae.“ Přiznala se Ciri.

„Nejsi jediná, taky mi do tohoto příběhu stále nezapadá.“ Podívala jsem se

po lidech okolo.

„Především jsem v oblastech houbových domečků zcela neznalá.“ Uculila jsem se.

„Bud' spíš ráda. Od té doby, co jsem u Rady jsem se naučila druhy, schopnosti a dokonce i postavení. Člověk si občas připadá jako ve středověku.“ Prskla znechuceně bělovlasá.

„A ještě ke všemu stárnete mnohem pomaleji.“ Dodala jsem.

„Taky po proměně přestaneš stárnout.“ Oplatila mi mou poznámku.

„Byla jsem s tím obeznámena.“ Odložila jsem stranou prázdný talíř. „Hele kdo tě nahání.“ Nenápadně jsem ukázala na muže za sklem.

„Vždyť mám dnes volno.“ Zasténala zaklínačka.

„Třeba to je osobní.“ Nechala jsem na stole peníze a zmizela jsem. Na ulici jsem se střetla s Millerem.

„Něco Vám nesu.“ Vytáhl z pod saka papírové desky. „Přísně tajné. Až budete mít chuť do práce, podívejte se na to.“ Převzala jsem desky bez nápisu.

„Slovo dovolená asi Rada nemá ve slovníku.“ Vyvalila překvapeně oči. „Spolehněte se pane, vše zůstane v nejužším kruhu. Ale Cirilla má dnes volno. Třeba by ocenila mužskou společnost.“ Zhoupila jsem se na špičkách.

„Kam tím míříte?“ Sklonil hlavu. V očích se mu roztančily radostné plameny.

„Nevím, to musíte pane vědět Vy sám.“ Držela jsem se, abych se nezačala usmívat. „Postarejte se o Freemana.“ Dodala jsem.

„Dostal osobního dozorce. Linda s Claudií putují do Peru. Nezbyly po Vás žádné stopy a dokud se situace neuklidní, bude lepší, když po tom lektvaru

na chvíli změním kulisy.“ Souhlasně jsem kývla hlavou.

„Děkuji, jsem dlužníkem.“ Pohlédla jsem démonovi do očí.

„Nikoliv, to já jsem dlužníkem. Nevidíme se naposledy, ale pro zatím hodně štěstí.“ Otevřel dveře do kavárny a přisedl si k zaklínačce.

Kapitola 9.

Dopoledne jsem si udělala seznam zajímavých míst, která jsem mohla navštívit. Nejvíce mě lákaly galerie, městské parky a muzea. Moje nadšení z obdivování památek vydrželo čtyři dny. Po večerech jsem brázdila město s Robertem. Moje rána začínala v poledne.

„Perry přijede už příští týden. Do té doby je stále spousta volných dní.“
Zazubil se na mě upír.

„Jsem unavená, vyčerpaná prací, počasím prostě vším. Miller mě obdaroval další složkou. Ještě jsem se ani do ní nepodívala.“ Napila jsem se vody z láhve.

„Já mu říkal, ať ti to nedává.“ Zavrčel Upír.

„Ty víš, co to je?“ Zeptala jsem se překvapeně.

„Bohužel ano. Jde o mutanty. Fae křížené s démony a další zrůdy. Začaly se objevovat v Rusku.“ Pozorovala jsem, jak se Robert pokouší zklidnit.

„Ou, ale vždyť tam je schopný tým.“ Nechápala jsem důvod, proč mi Miller svěřil složku.

„V Rusku se stále více démonů přidává na stranu OMS. Organizaci tam chybí diplomaté, kteří by s démony vyjednávali a když jim nějaká štetka nablábolí nesmysly, tak samozřejmě se toho mnozí chytí.“ Vysvětlil mi problém.

„Tak se vrátíme do Ruska.“ Protáhla jsem unaveně ruce.

Druhý den jsem zůstala v chladu klimatizace. Složka ležela na posteli. S velkým vzdychnutím jsem se pustila do zpracovávání informací.

Na chodbě se ozvala rána. Rychle jsem se nasoukala do košile a vyběhla na

chodbu.

„Ani jeden den nemůže být normální.“ Zabouchla jsem za sebou dveře.

„Už ho mám.“ Držel Jacob malého mužika v rukách.

„Kdo to je?“ Došla jsem k němu.

„Pyroman.“ Klečel na zádech kroutící se postavy.

„Co tu chceš?“ Postavila jsem se vedle bratra.

„Nic, jen jsem opravoval trubku. Vy jste ta, ta mutanta?“ Vykoktal ze sebe. Tváře mu začaly rudnout. Vlasy měl černé jako havraní peří.“

„Jo, jsem.“ Klekla jsem si k němu. „Ty jsi fae?“

„Jsem Magnus, fae je ošklivé.“ Zašklebil se znechuceně mužik.

„Jacobe, pust' ho.“ Poklepala jsem bratrovi na rameno. Démon se pomalu zvedl. „Co mi chceš?“

„Na chodbě není bezpečné mluvit.“ Oklepal si kalhoty chlapík vysoký mi po prsa. „Tady mají i stěny uši.“

„Dobře. Jdeme.“ Chytila jsem Magnáše za drobnou svalnatou paži.

„On s námi nepůjde.“ Zamračil se na Jacoba.

„Jsi pěkný protiva.“ Přidřepala jsem si k němu, jako by byl rozmrzelé děcko. „Jednoho malého trpaslíka zvládnou.“

Jacob se nejistě zatvářil, ale odešel bez námitek. Mužik odkudsi z kapsičky vesty vytáhl malou kartičku. Natáhl ke mně ruku.

„Omlouvám se za nechtěný rozruch. Jsem pyroman Magnus, ne službách Rady.“ Uklonil se.

„Kdo je na té pracovní kartě?“ Prohlédla jsem si malý průkaz.

„To je má lidská podoba.“ Nabídl mi jako správný gentleman svou paži. S úsměvem jsem se na něho podívala. Postava se protáhla a přede mnou se objevil modrooký ramenatý muž, který byl na průkazu.

Zapadli jsme do malé kavárny na rohu ulice. Jako muž měl velice dobré vychování.

„Zde to je bezpečné?“ Usadila jsem se k oknu.

„Oh, jistě.“ Rozhlédl se kolem.

„Co je tak důležité, že jste za mnou přišel?“ Prohlížela jsem si nápojový lístek.

„Poslal mě Miller.“ Šeptl Magnus rovnajíc si ubrousek před sebou. Fae a Miller? To mě velice překvapilo. „Po momentálních nepokojích se rozhodl řešit situaci po svém, než bude Rada zase kompletní.“

„Měla jsem za to, že Rada už měla vybrané nástupce.“ Zamyslela jsem se.

„Oh! Zde není problém, ale část Rady tvořena námi se nemůže shodnout, koho do úřadu dosadí. Polovina šlechty chce sluneční princeznu a polovina ne. Ať mi všichni odpustí, ale je to hloupé naivní děcko.“ Zamíchal si kávu pěkně od spodu.

„Ta půlka, která chce princeznu, se chce díky hlouposti mladičké slečinky prosadit, že?“ Upřela jsem oči na pyromana.

„Tak nějak.“ Přikývl fae. „Myslím si, že ten který se chce nejvíce prosadit, má plotky s jistou démonkou.“ Položil si lžičku na okraj talířku.

„Nemohu zasahovat do těchto věcí.“ Opřela jsem si bradu o dlaň. Palec mi přejížděl netrpělivě po hraně čelisti.

„Vy ne, ale já ano. Miller mě požádal, abych odjel do Ruska s Vámi, jen co

dokončíte proces. Vy máte informace odtud a já odtamtud.“ Přisunul ke mně talíř s koláčem.

„Spolupráce. Ale svůj tým si tentokrát vybírám sama.“ Namítla jsem.

„Samozřejmě, každý budeme mít svůj tým. S démony moc pracovat neumím. Nemám je v oblibě a oni nemají rádi mě.“ Nakrčil komicky nos. Podal mi kartu Rady. „Vítejte na palubě.“

„Až takhle oficiální to je?“ Zamrkala jsem.

„Miller si Vás osobně prosadil. Asi jste jeho oblíbenkyně, samozřejmě hned po Cirrile.“ Přitrouble se pousmál. Zelené oči se přesunuly ke koláči. „Jak dobré. My takovéhle dobroty neumíme.“

„Co se tedy jí u Vás?“ Kousla jsem si do koláče.

„Vše, co nám dá země. Většina obyvatel z Kulatého kopce jí rostliny a houby. Maso se u nás nejí. Maso jí jenom někteří z nás, třeba jako kelpie.“ Mluvil a odpovídal bez náznaku, že by se odpovědi chtěl vyhnout. „Ale raději se takovým tvorům vyhýbejte.“

„To jsou tak oškliví?“ Zasmála jsem se.

„Nikoliv. Většina z nich je tak krásných, ale smrtelně nebezpečných.“ Do pečlivě složeného ubrousku si otřel ruce.

„Myslím, že se pro zatím rozloučíme.“ Podala jsem mu ruku.

Soumrak mi tento den připadal tak dlouhý. Ležela jsem na posteli a pozorovala město, dokud mě Rob nevyzvedl.

Čekala jsem na pobíhající bílé pláštěky, než se jeden u mě zastavil. Lékař magik mě vybídl k odchodu z chodby. Robert poslušně kráčel za mnou.

„Už to tu zase hoří.“ Rozčilovala se démonka se snědou pletí. Chvilku jsem

si spíš připadala jako v nějakém sanatoriu pro mentálně nedokonalé.

„Omlouvám se za rozruch. Máme tu několik prokletých a občas se vlastní síla vymkne kontrole.“ Uklidňovala nás zrovna příchozí čarodějnice.

„Nic se neděje, třeba na tom nebudu po proměně o moc lépe.“ Špitla jsem. Čarodějka s popelavou hlavou se usmála. Robert mi stiskl dlaň a věnoval mi sladký úsměv. Upír si s magikem vyměnil složky.

„Podívej se na to sama, to není špatné.“ Vytáhl Rob papír z desek.

„No, moc tomu nerozumím.“ Studovala jsem informace o proměně.

„Jde o astrála podobného andělovi. S jeho schopností budeš moci vytvářet oheň.“ Ukazoval mi na části textu upír.

„Roberte, nebyla by nějaká verze pro takové hlupáky jako jsem já?“ Vrátila jsem mu papír.

„Nic se neděje, jsou to jenom základní informace.“ Kývla žena.

„Jistě, omlouvám se. Jsem neznalá v těchto oborech. Byla bych ráda, kdyby jste mi mohli ještě nějaké informace poskytnout.“ Podrbala jsem se za uchem.

Trvalo to několik dní, než se rituál mohl provést. Omamná vůně bylin mě dostala do transu.

„Tebe jsem tu nečekala.“ Ohlédla jsem se po své Strážkyni.

„Přišla jsem se rozloučit.“ Pokrčila rameny.

„My už se nevidíme?“ Nechápala jsem, proč odchází.

„Možná ano, jestli někdy astrám tvé tělo opustí.“ Všimla jsem si, že všude kolem nás se rozprostírá bílá mlha.

„Někdy se za mnou stav. Máš mé velké díky.“ Objala jsem ji. Na její tváři se objevila slza. „To je to tak dojemné?“ Žertovala jsem.

„Když jsi s někým tak dlouho, je těžké ho opustit. Pamatuji si tě ještě jako malou holčičku.“ Rozetřela slzu po tváři.

„Jsi výborný strážce.“ Pochválila jsem ji.

„Už běž, než mě dojmeš ještě víc.“ Pohladila mě po tváři. Slyšela jsem hlasy čarodějek. Nevníkala jsem, co se děje kolem. Moje Strážkyně mě opustila.